POVEȘTILE VRĂCIULUI

Vrăjitoarele

JOSEPH DELANEY

Ani de zile, Vraciul a ocrotit
Comitatul de stafii și duhuri,
dar mai ales de vrăjitoare.

Iată cinci povești întunecate și
înfricoșătoare cu vrăjitoare, din
colecția personală a Vraciului.
Sunt despre vrăjitoare
care înghit copii, vrăjitoare asasine,
vrăjitoare celtice, vrăjitoare moarte
și vrăjitoare atât de frumoase,
încât pot să frângă inima
unui bărbat.

Aceste povești
îți vor îngheța sângele în vine
și te vor înspăimânta
până în măduva oaselor.
Nu uita să nu le citești
după miezul nopții!

„Ai fost avertizat,
aceste cărți sunt
cu adevărat înfricoșătoare."
The Times

Poveştile Vraciului
Vrăjitoarele

Joseph Delaney

Traducere de
Ioana Avădănei

CORINT JUNIOR

Pentru Marie

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

Joseph Delaney
THE SPOOK'S STORIES: WITCHES
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2009
Illustrations copyright © David Wyatt, 2009

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Bucureşti, 2010
ISBN 978-973-128-324-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DELANEY, JOSEPH
Poveştile Vraciului : Vrăjitoarele / Joseph Delaney ;
trad.: Ioana Avădănei. - Bucureşti : Corint Junior, 2010
ISBN 978-973-128-324-1

I. Avădănei, Ioana (trad.)
821.111-312.9=135.1

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEŢURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDEA CARE PECETLUIEŞTE RĂUL.

Cuprins

Meg Skelton 9
Dora Slinoasa 45
Povestea lui Grimalkin 73
Alice şi Sorbitorul de Creiere 105
Vrăjitoarea banshee 159

Cum se citesc simbolurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

Duh legat natural

Duh legat cu forța

P— periculos
X — abia observat

Stafii/Spectre

Vrăjitoare

Personajele

Tom

Thomas Ward este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Aceasta înseamnă că s-a născut cu anumite haruri, care îl fac perfect pentru rolul de ucenic al Vraciului. Tom poate să-i vadă și să-i audă pe cei morți și este dușmanul înnăscut al Întunericului. Dar asta nu îl împiedică pe Tom să se teamă, și va avea nevoie de tot curajul dacă vrea să reușească acolo unde alți douăzeci și nouă de ucenici au eșuat.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt și are o înfățișare destul de înspăimântătoare. Poartă o pelerină lungă cu glugă, și întotdeauna are la el un toiag și un lanț de argint. La fel ca și ucenicul său, Tom, este stângaci și este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Timp de mai bine de șaizeci de ani el a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoșătoare.

Alice

Tom nu-și poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea îi îngrozește pe băieții din sat, se înrudește cu două dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin și Deane) și de multe ori a folosit magia neagră. Însă ea a fost învățată toate aceste lucruri vrăjitorești împotriva voinței sale și l-a salvat pe Tom din câteva situații foarte dificile. Pare să fie o prietenă loială, dar poate Tom să se încreadă pe deplin în ea?

Mama

Mama lui Tom a știut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vraciului. Ea îl numește „darul ei pentru Comitat". Mamă iubitoare, tămăduitoare și moașă pricepută, ea a fost întotdeauna puțin diferită. Originea ei grecească rămâne un mister. De fapt, sunt destule lucruri misterioase legate de mama...

MEG SKELTON

Aceasta este o poveste care trebuie spusă; o avertizare pentru cei care într-o zi îmi vor lua locul. Numele meu este John Gregory şi sunt Vraciul acestui loc; ceea ce urmează este relatarea completă şi adevărată a legăturilor mele cu vrăjitoarea Meg Skelton.

CAPITOLUL 1
LUPTA CU ZNAMENIA

Vreme de cinci ani, magistrul meu, Henry Horrocks, m-a pregătit ca vraci, învăţându-mă cum să mă descurc cu stafii, duhuri, vrăjitoare şi tot felul de creaturi ale Întunericului. Acum ucenicia mea era încheiată şi eram pe deplin calificat. Locuiam încă în casa din Chipenden a magistrului meu şi lucram alături de el pentru a face din Comitat un loc mai sigur.

Spre sfârşitul toamnei a sosit un mesaj urgent de la Arnside, înspre nord-vestul Comitatului, implorându-ne pe bătrânul meu magistru şi pe mine să supunem o znamenie, o creatură monstruoasă, odioasă, care semănase groaza în district de mult prea multă vreme.

Multe familii suferiseră căzând în nemiloasele ei mâini şi multe morţi şi schilodiri avuseseră loc.

Sănătatea lui Henry Horrocks se şubrezise de ceva vreme şi, cu trei zile înainte de sosirea mesajului, el căzuse la pat.

— Va trebui să mergi singur, băiete, mi-a zis, respirând cu greutate, în timp ce pieptul îi hârâia. Dar ai grijă — znameniile pot fi foarte puternice. Încolţeşte-o aşa cum te-am învăţat, cu ajutorul toiagului, apoi înfige-i-l în frunte. Dacă sarcina pare prea primejdioasă, stai de pază de la distanţă. Imediat ce-mi voi recăpăta puterile, te voi urma în nord. Să sperăm că mâine...

Ne-am despărţit cu aceste vorbe şi, purtându-mi toiagul şi sacul, am pornit spre Arnside. Dacă ar fi urmat să mă confrunt cu o vrăjitoare, aş fi împrumutat lanţul de argint al magistrului meu, dar existau îndoieli cu privire la eficacitatea acestuia împotriva znameniilor, care au grade variate de rezistenţă faţă de unele unelte ale meseriei noastre, precum lemnul de scoruş, sarea şi fierul. Nu — lama era cea mai bună modalitate de a supune o astfel de creatură.

Am vizitat satul Arnside şi câteva ferme ca să culeg cât mai multe informaţii despre natura răului cu care urma să mă confrunt şi despre locul în care-l puteam găsi.

Cele auzite nu mi-au sporit deloc încrederea. Creatura era nespus de puternică şi atacase un fermier cu numai o săptămână în urmă, secerându-i capul de pe umeri în timp ce lăptăreasa înfricoşată privea ascunsă în hambar. După ce i-a ucis nefericitul stăpân, znamenia i-a băut sângele, apoi i-a sfâşiat carnea de pe oase cu dinţii. Acum îşi făcuse sălaşul într-un turn şi de obicei ieşea la vânătoare curând după miezul nopţii. Pe mulţi kilometri în jur, oamenii trăiau cu spaima în suflet. Nicio casă nu era în siguranţă.

Am intrat în pădure pe înserat. Toate frunzele căzuseră şi putreziseră. Turnul depăşea de două ori în înălţime cei mai mari copaci, ca degetul negru al unui demon care arăta spre cerul plumburiu de deasupra Comitatului. O fată fusese văzută făcând semne disperate de la singura fereastră a acestui turn, cerând înnebunită ajutor. Mi se spusese că fusese răpită de la ai săi şi acum creatura o ţinea prizonieră, la bunul său plac, între zidurile acelea jilave de piatră.

Mai întâi, am aprins un foc şi am stat uitându-mă fix în flăcările sale, ca să-mi adun curajul. Ar fi fost mai bine să-l aştept pe Henry Horrocks să vină; dacă eram doi, am fi avut mult mai multe şanse împotriva creaturii. Dar, în pofida asigurărilor lui, nu speram că mi se va

alătura. Starea lui de sănătate se înrăutăţise constant, în loc să se amelioreze. De altfel, creatura urma probabil să ucidă din nou chiar în acea noapte. Era datoria mea de vraci să o supun înainte să aibă ocazia; datoria mea faţă de oamenii din Comitat.

Scoţându-mi tocila din sac, am ascuţit lama toiagului până când n-am mai putut-o atinge fără să-mi sângereze degetele. În cele din urmă, chiar înainte de miezul nopţii, m-am dus la turn şi am bătut provocator cu toiagul în uşa de lemn.

Creatura a apărut învârtind pe deasupra capului o ghioagă uriaşă şi mugind mânioasă. Era o fiinţă respingătoare, îmbrăcată în piei de animale şi duhnind a sânge. Având aproape doi metri înălţime, cu pieptul vânjos, era un adversar cu adevărat formidabil. Sunt vraci şi pregătit să am de-a face cu creaturi ale Întunericului, iar atunci, fiind în floarea vârstei, eram puternic, dar curajul mi-a şovăit când m-a atacat cu o furie dezlănţuită.

La început, m-am retras constant, dar am scos lama din scobitura toiagului, aşteptând clipa potrivită să contraatac. Împungând în mod repetat fiara ca să o ţin la distanţă, m-am rotit spre stânga într-o spirală rapidă şi am ademenit-o departe de turn, între copaci. De două

ori a izbit ghioaga uriaşă de trunchiurile pomilor, aproape nimerindu-mi capul. Oricare dintre lovituri mi l-ar fi zdrobit ca pe o coajă de ou.

Dar acum era rândul meu să atac. Am trăsnit cu putere capul creaturii, într-o parte — o lovitură care ar fi doborât la pământ un fierar —, dar ea nici nu s-a clintit. Apoi am reuşit să o străpung adânc în umărul drept, astfel încât, după câteva clipe, sângele a început să-i curgă pe braţul gol, stropind iarba. Atunci ne-am oprit amândoi şi ne-am privit cu băgare de seamă.

În timp ce răgea mânioasă şi se pregătea să atace din nou, am mutat toiagul din mâna stângă în cea dreaptă şi l-am înfipt cu toată puterea drept în fruntea creaturii. Lama a pătruns adânc şi, cu un geamăt şi apoi un vaier teribil, znamenia a căzut ca fulgerată, moartă, la picioarele mele.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea, privind creatura. Nu regretam că-i luasem viaţa, căci ar fi ucis iar şi iar, fără să se satură vreodată.

În clipa aceea m-a strigat şi fata din turn, glasul ei de sirenă ademenindu-mă să urc treptele de piatră. Acolo, în camera cea mai de sus, am găsit-o pe un pat de paie, desculţă şi legată zdravăn cu un lanţ lung de argint. Cu pielea ca laptele şi părul lung, frumos, era de departe

cea mai drăgălaşă femeie pe care o văzusem vreodată. Mi-a spus că numele ei era Meg şi m-a rugat fierbinte s-o eliberez din lanţul acela; vocea ei era atât de convingătoare, încât mi-a luat minţile şi s-a învârtit pământul cu mine.

De îndată ce am scăpat-o de lanţul încolăcit în jurul ei, şi-a lipit pătimaşă buzele de ale mele. Şi atât de dulci îi erau sărutările, că n-am mai ştiut de mine în braţele ei. A fost o noapte care urma să-mi schimbe viaţa. Prima mea noapte cu Meg.

Când m-am trezit, razele soarelui pătrundeau pe fereastră şi am zărit vârful pantofilor lui Meg iţindu-se de sub un scaun din colţul camerei. Erau ascuţiţi; pantofi ascuţiţi. Parcă mi-a căzut cerul în cap. Magistrul meu mă avertizase că pantofii ascuţiţi erau un indiciu bun că purtătoarea lor ar putea fi vrăjitoare. Dar asta nu era tot, căci, în timp ce Meg se îmbrăca, i-am văzut desluşit spatele pentru prima oară şi sângele mi-a îngheţat în vine. Era una dintre vrăjitoarele lamia şi avea pe ea semnul şarpelui. Deşi avea un chip atât de frumos, şira spinării îi era acoperită cu solzi verzi şi galbeni.

— Vrăjitoareo! am strigat, bâjbâind după lanţul de argint. Eşti o vrăjitoare!

— Nu fac nimănui niciun rău! a ţipat ea. Doar celor care îmi doresc *mie* răul!

— Stă în firea ta să înşeli lumea, am spus cu mânie. O vrăjitoare nu-şi schimbă năravul — neamul tău nu e nici măcar omenesc...

Am aruncat spre ea lanţul care o legase înainte şi îndelungatele ceasuri petrecute exersând în jurul stâlpului din grădina din Chipenden au dat rezultate. Lanţul i-a căzut peste cap şi umeri, legând-o zdravăn, astfel încât nu mai putea să meargă, să vorbească sau să-şi mişte braţele. Clocotind de mânie pentru că fusesem înşelat, am purtat-o astfel legată tot drumul până în Chipenden, unde mă aştepta un şoc teribil.

CAPITOLUL 2
ADĂPOSTIND O VRĂJITOARE

Spre durerea şi spaima mea, l-am găsit pe Henry Horrocks mort în patul lui. Îmi fusese un bun magistru şi, în cele din urmă, prieten şi mă întrista profund pierderea lui.

După ce am legat bine vrăjitoarea, mi-am îngropat magistrul la marginea cimitirului bisericii. Deşi vracilor nu le este îngăduit să fie înmormântaţi în pământ sfinţit, fără doar şi poate că aş fi putut convinge un preot să rostească o rugăciune la căpătâiul lui, dar Henry Horrocks îmi spusese deja că nu-şi dorea aceasta. Dusese o viaţă neprihănită, muncise din greu apărând Comitatul împotriva Întunericului şi se simţea în stare

să-şi găsească singur drumul spre lumină prin ceţurile Limburilor.

Ducând la bun sfârşit această sarcină, sosi vremea să mă ocup de vrăjitoare. Mai întâi am săpat un puţ pentru ea în grădina dinspre răsărit, apoi i-am rugat pe pietrarul şi fierarul locului să-i construiască un capac, o bordură de piatră cu treisprezece drugi de fier. Odată ce vrăjitoarea se va afla în puţ, voi trage capacul la locul lui.

Însă mânia mea începuse să se domolească. O lăsasem pe Meg legată cu lanţuri de o parte a casei, unde o ploaie torenţială o udase până la piele. Arăta jalnic, dar, în pofida acestui fapt, frumuseţea ei tot mă înrobea. Inima mi se strângea de milă şi a trebuit să-mi oţelesc voinţa.

Când am dezlegat-o, s-a luptat atât de aprig, încât abia am izbutit s-o ţin şi am fost silit s-o trag de lungile sale plete printre copaci, spre puţ, în timp ce ea răcnea şi ţipa de-ar fi putut scula şi morţii din groapă. Încă mai turna cu găleata, iar ea aluneca pe iarba udă, dar am continuat s-o târăsc pe pământ, deşi mărăcinii îi zgâriau braţele şi picioarele goale. A fost o cruzime, dar a trebuit s-o fac.

Am ajuns la marginea puţului, dar când am încercat s-o împing peste bordură, mi-a îmbrăţişat strâns genunchii şi a început să plângă sfâşietor.

— Te implor! a ţipat ea. Cruţă-mă. Nu pot să trăiesc astfel — nu închisă acolo jos, în întuneric!

— Eşti o vrăjitoare şi acolo e locul tău, i-am spus. Fii recunoscătoare că nu ai parte de o soartă mai cruntă...

— O, te rog, te rog, John, mai chibzuieşte. E vina mea că m-am născut vrăjitoare? Cu toate astea, nu am făcut rău nimănui, decât dacă am fost ameninţată. Ţi-aduci aminte ce ne-am spus unul altuia astă-noapte? Ce am simţit? Nimic nu s-a schimbat. Nimic nu s-a schimbat defel. Te rog, îmbrăţişează-mă din nou şi uită de nebunia asta.

Am stat astfel acolo o bună bucată de vreme, chinuit de nehotărâre, gata să mă prăbuşesc eu însumi în hău — până când, în cele din urmă, am luat o decizie care mi-a schimbat viaţa.

Era o vrăjitoare lamia şi astfel de creaturi au două forme. Meg părea să fie în forma domesticită, aproape umană, nu pe cea sălbatică, în care creaturile devin ucigaşi fioroşi. Poate era adevărat că-şi folosise puterea doar pentru a se apăra.

Mai exista speranţă pentru ea, m-am gândit. Aşa că de ce să nu-i dau o şansă?

Am ajutat-o să se ridice, am luat-o în braţe şi am plâns amândoi. Iubirea mea pentru ea a fost atât de

neaşteptată şi de mistuitoare, încât inima aproape că mi-a ieşit din piept. Cum aş fi putut să o închid în puţ, când o iubeam mai presus de sufletul meu? Ochii ei erau cei care mă subjugau: erau cei mai frumoşi pe care-i văzusem vreodată — împreună cu glasul ei, care era mai dulce şi mai melodios decât orice cântec de sirenă.

I-am cerut iertare, după care, ţinându-ne de mână, ne-am îndepărtat împreună de puţ, mergând înapoi spre casa care acum îmi aparţinea.

A fost o noapte nefastă şi uneori, în pofida încrederii mele în liberul-arbitru şi a credinţei mele ferme că, minut după minut, clipă după clipă, ne aşternem singuri viitorul, mi se pare că unele lucruri sunt predestinate. Dacă Henry Horrocks ar mai fi fost în viaţă la întoarcerea mea, Meg ar fi rămas cu siguranţă în puţ.

Dar eram subjugat de Meg şi ea a devenit iubirea vieţii mele. Frumuseţea e un lucru teribil: îl leagă pe un bărbat mai strâns decât un lanţ de argint pe o vrăjitoare.

Eu şi Meg am trăit fericiţi împreună aproape o lună în casa mea din Chipenden. Cele mai dragi amintiri ale mele sunt momentele când stăteam amândoi pe banca din grădina dinspre apus, ţinându-ne de mână şi privind asfinţitul.

Şi totuşi lucrurile au început în scurt timp să meargă prost. Din nefericire, Meg era foarte încăpăţânată şi, împotriva dorinţelor mele, a insistat să viziteze prăvăliile din sat. Limba îi era ascuţită ca briciul unui bărbier şi încă de la început a intrat în discuţii aprinse cu unele femei din sat. Aceste neînţelegeri îşi aveau obârşia în lucruri neînsemnate: o femeie s-a băgat în faţa lui Meg într-o prăvălie, ca şi cum ea nici n-ar fi fost acolo. O alta a făcut-o „venetică" şi Meg a simţit pe pielea ei ostilitatea tuturor femeilor faţă de o străină cu siguranţă mai drăguţă decât oricare dintre ele. Câteva dispute de acest fel s-au transformat rapid în vrajbe amarnice. Fără îndoială că ambele tabere împroşcau venin.

— Meg, lasă-mă pe mine să fac cumpărăturile, i-am sugerat. Atragi prea multă atenţie asupra ta. Dacă eu n-aş fi fost vraci şi tu n-ai trăi în casa mea, te-ar fi acuzat de mult că eşti vrăjitoare. Vei sfârşi în temniţele Castelului Caster dacă nu eşti atentă! am avertizat-o.

— Pot să-mi port singură de grijă, John, a răspuns ea, după cum bine ştii. Ai vrea să rămân închisă în această casă şi grădină doar pentru că nişte scorpii din sat insistă să facă scandal? Nu, trebuie să-mi duc singură bătăliile!

În cele din urmă, fiind vrăjitoare, Meg a recurs la magie împotriva duşmanilor ei. Nu le-a făcut prea mult

rău femeilor. Una s-a trezit cu furuncule scârboase pe tot corpul; o alta, preocupată în mod deosebit de casă şi care adora curăţenia, a fost năpădită de multe ori de păduchi şi bucătăria i-a fost invadată de o mulţime de gândaci.

La început, acuzaţiile nu erau decât şoptite. Apoi o femeie a scuipat-o pe Meg în plină stradă şi a primit o palmă zdravănă pentru proasta ei creştere. Totul s-ar fi oprit probabil aici, dar, din nefericire, aceea era sora conetabilului parohiei.

Într-o dimineaţă, a sunat clopotul de la răscrucea cu sălcii şi m-am dus să cercetez. În locul bietului fermier bântuit de duhuri la care mă aşteptam l-am găsit pe corpolentul conetabil al parohiei, roşu la faţă, cu bastonul la centură şi mâinile în şolduri.

— Domnule Gregory, mi s-a adresat plin de orgoliu şi cu mare pompă, mi s-a adus la cunoştinţă că adăpostiţi o vrăjitoare. Femeia, cunoscută sub numele de Margery Skelton, a folosit vrăji pentru a le face rău unor femei de treabă din această parohie. A fost văzută de asemenea la miezul nopţii, pe lună plină, culegând ierburi şi dansând goală lângă iazul de la marginea fermei Homeslack. Am venit să o arestez şi să vă cer să o aduceţi numaidecât în acest loc!

— Meg nu mai locuieşte cu mine! am răspuns eu. A plecat la Capul Sunderland, de unde se va îmbarca pentru a ajunge în ţara ei de baştină, Grecia.

Bineînţeles, aceasta era o minciună, dar ce puteam să fac? Nici nu încăpea vorbă să o dau pe Meg pe mâinile lui. Bărbatul ar fi dus-o în nord, la Caster — unde, negreşit, ar fi fost în cele din urmă spânzurată.

Îmi dădeam seama că nu-l satisfăcusem deloc pe conetabil cu răspunsul meu, dar nu putea face prea multe în acel moment. Fiind din zonă, n-ar fi intrat în grădina mea de teama a ceea ce ar fi găsit acolo. Generaţii întregi de vraci locuiseră şi lucraseră la Chipenden, iar sătenii socoteau casa şi împrejurimile ei bântuite de zeci de creaturi ale Întunericului. Aşa că a plecat cu coada între picioare. Din acea zi a trebuit să o ţin pe Meg departe de sat. A fost o sarcină dificilă, precum şi cauza multor certuri între noi, dar ce era mai rău abia începea.

Îndemnat stăruitor de sora lui, conetabilul a mers la Caster, unde a depus o plângere oficială în faţa Înaltului Chestor de acolo. Ca urmare, au trimis un tânăr sergent cu un mandat de arestare pentru Meg. Fierarul din sat m-a anunţat de sosirea iminentă a acestuia, aşa că eram pregătit. Trebuia să o duc pe Meg de acolo cât mai iute cu putinţă.

Fostul meu magistru îmi lăsase prin testament o altă locuinţă: se afla la marginea sumbrei Mlaştini Anglezarke. O vizitasem o singură dată şi nu o găsisem tocmai pe placul meu. Acum putea să ne fie de folos. În toiul nopţii, spre sfârşitul toamnei, am călătorit împreună cu Meg la Anglezarke şi ne-am stabilit acolo căminul.

Era un loc mohorât, ploios şi bătut de vânturi, iarna ameninţând cu luni îndelungate de gheaţă şi zăpadă. Casa nu avea grădină şi era ridicată într-un defileu, chiar cu spatele la un pisc de stâncă abruptă, care o umbrea în cea mai mare parte a zilei. Era mare, cu zece dormitoare, inclusiv o mansardă şi o pivniţă adâncă; deşi aprindeam focul în fiecare odaie, rămânea rece şi jilavă — nu era un loc unde aş fi păstrat cărţile în siguranţă. Oricum, ne-am dat toată silinţa şi am fost fericiţi o vreme. Dar apoi ceva neprevăzut mi-a îngreunat şi mai mult viaţa.

Fără ştirea mea, Meg îi scrisese surorii ei, dându-i noua noastră adresă. Când a sosit răspunsul, a început să fie neliniştită. Am găsit-o străbătând bucătăria înainte şi înapoi, ţinând scrisoarea strâns la piept.

— Ce te frământă, femeie? am întrebat-o.

— E sora mea, Marcia, a recunoscut ea într-un final. Dacă nu-i sărim în ajutor, va fi cu siguranţă omorâtă. Poate să vină la noi?

Am gemut în sinea mea. Sora ei? O altă vrăjitoare lamia!

— Unde e acum?

— Departe, în nord, dincolo de hotarele Comitatului. Se ascunde şi e protejată, dar situaţia nu mai poate continua multă vreme, altfel cei care o păzesc vor fi ei înşişi în pericol. A apărut un inchizitor în zonă şi deja a devenit bănuitor. Se desfăşoară o percheziţie minuţioasă. Te rog, spune că poate veni aici, m-a implorat Meg. Te rog. E singura mea rudă pe lumea asta...

Inchizitorii lucrau pentru Biserică şi vânau şi ardeau vrăjitoarele. Nu-i aveam la inimă — ar fi ars pe rug şi un vraci dacă s-ar fi ivit ocazia. Adeseori erau corupţi şi în cârdăşie cu vecinii pizmaşi ca să ardă femei complet nevinovate pentru că ar fi făcut farmece. După aceea le confiscau pământul şi se îmbogăţeau.

— Poate sta o vreme, până trece pericolul, m-am înduplecat în cele din urmă.

Eram prea îndrăgostit de Meg ca să-i refuz ceva.

Meg i-a scris din nou surorii ei, care i-a răspuns spre sfârşitul aceleiaşi săptămâni. Sora ei călătorea spre Anglezarke cu trăsura. Urma să ne întâlnim cu ea pe drumul Bolton, la poalele mlaştinii.

— Va veni pe timp de noapte, a spus Meg. Va fi mai în siguranţă astfel...

CAPITOLUL 3
DOAR O PISICUŢĂ

Aşa s-a făcut că, imediat după miezul nopţii, am aşteptat tremurând la răscruce trăsura care urma s-o aducă pe sora ei să locuiască la noi. Zăpada încă mai adăsta pe pământ, dar nu ninsese de peste trei zile, astfel încât eram destul de încrezător că drumul va fi liber. În cele din urmă, în depărtare, am văzut trăsura apropiindu-se şi aburii respiraţiei celor şase cai ai atelajului în aerul rece al nopţii.

Mă aşteptam ca Marcia să coboare din trăsură, în schimb vizitiul şi ajutorul lui au sărit jos şi au început să desfacă funiile care legau ceva mare în spate. Au purtat acel ceva până în faţa noastră, după care ni l-au aşezat la picioare. Era un sicriu negru...

Fără nicio vorbă, cei doi bărbaţi au urcat înapoi în trăsură; apoi vizitiul a pocnit din bici, întorcând caii, şi au pornit înapoi pe drumul pe care veniseră. M-a trecut un fior rece. Mai rece decât aerul care-mi îngheţa fruntea şi obrajii.

— Nu-mi spune că asta e ceea ce cred eu..., am şoptit.

— Sora mea e înăuntru. Cum altfel ar fi putut ajunge neobservată până aici?

— E sălbatică, nu?

Meg încuviinţă din cap.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu i-ai fi îngăduit niciodată să vină aici...

Blestemând în barbă, am ajutat-o pe Meg să târască sicriul pe povârnişul ce ducea spre casă. Deşi frumoasă, Meg era extrem de puternică şi, odată întorşi acasă, nu a pierdut nicio clipă, smulgând capacul cu mâinile goale.

M-am dat un pas înapoi, ţinând toiagul la îndemână.

— Poţi să o controlezi? am întrebat-o.

— E doar o pisicuţă, a zâmbit Meg, făcându-i loc Marciei să se strecoare afară din sicriul deschis.

Era prima dată când vedeam o lamia în formă sălbatică. Magistrul meu mi le descrisese şi citisem articole din cărţile găsite în biblioteca de la Chipenden, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru realitate.

Marcia era foarte puţin umană ca formă: se ţinea în echilibru, ca şi cum era gata să ţâşnească, pe patru membre subţiri care se terminau cu mâini mari; degetele se sfârşeau cu gheare lungi. Spatele îi era acoperit cu solzi verzi şi galbeni şi avea plete lungi şi unsuroase, care-i cădeau pe umeri până la pământ. Chipul ei, care ne privi pe amândoi pe rând, era parcă ieşit dintr-un coşmar, cu trăsături supte şi pleoapele grele de oboseală.

Marcia s-a instalat mai întâi în mansardă, iar timp de o săptămână aranjamentul a funcţionat bine. O lamia sălbatică poate chema păsările lângă ea, unde aşteaptă subjugate, incapabile să-şi ia zborul, până când, în cele din urmă, le devorează. Mansarda avea o lucarnă mare şi auzeam ciripitul păsărilor ce se adunau pe acoperiş; apoi ţipetele lor de groază când le smulgea aripile şi când, prea târziu, îşi dădeau seama că deveniseră hrană pentru o lamia.

Apoi erau şobolanii. Şi pe aceştia îi putea chema. Îi auzeam chiţăind agitaţi în timp ce urcau pe ţevile de scurgere, folosind în cele din urmă acelaşi drum ca păsările şi căzând prin lucarnă, pe pardoseală, pentru a fugi apoi cât îi ţineau picioarele. În fiecare seară o auzeam pe Marcia agitându-se de colo-colo şi fugărindu-i, iar Meg ridica privirea de pe gherghef şi îmi zâmbea călduros.

— Surorii mele îi plac şobolanii suculenţi. Dar vânătoarea e la fel de plăcută ca cina!

În fiecare săptămână, Meg îi aducea Marciei carne crudă de la măcelar ca să-i suplimenteze porţia. Avea mare grijă de sora ei, măturând regulat podeaua mansardei de pene şi piei de şobolan. Nu eram fericit, dar ce puteam să fac? Nu voiam să o pierd pe Meg. Şi m-am gândit că o lamia sălbatică era mai în siguranţă în mansarda casei mele decât rătăcind liberă şi ameninţând Comitatul.

Dar apoi, într-o noapte neagră, fără lună, Marcia a ieşit prin lucarnă, a urcat până la mlaştină şi a ucis o oaie. O dâră însângerată ducea până la casă, unde târâse animalul mort. Din fericire, zăpada căzută chiar înainte de ivirea zorilor a ascuns urmele, astfel încât fermierul n-a bănuit nimic. Îmi închipui că a pus pierderea pe seama lupilor sau a câinilor vagabonzi care uneori alergau în haită în preajma Mlaştinii Anglezarke pe timpul iernii.

Meg şi-a mustrat sora şi mi-a spus că aceasta a promis să nu mai facă aşa ceva.

Abia câteva săptămâni mai târziu a coborât Marcia scările pentru întâia oară...

Eram aşezat lângă Meg, cu faţa la vatră, când am auzit pe scări sunete neobişnuite: un clămpănit de pantofi. M-am întors şi am văzut-o pe Marcia cercetându-ne cu

privirea din uşă. Era de parcă un animal sălbatic, un prădător, se îmbrăcase deodată în haine omeneşti; o creatură care respira prea iute şi zgomotos şi nu învăţase încă să stea cum trebuie pe două picioare.

— Vino, surioară, şi stai alături de noi. Încălzeşte-te la foc, a invitat-o Meg.

Am fost şocat de cât de schimbată arăta. Lamia îşi modifică uşor forma, iar săptămânile în care Marcia locuise în casa noastră şi ceasurile îndelungate petrecute cu sora ei o transformaseră considerabil, căpătând o înfăţişare domestică. Purta o pereche de pantofi ascuţiţi de-ai surorii ei şi una dintre rochiile acesteia: tivul hainei era lung până la genunchi şi decupat la umeri, lăsând la vedere braţele şi picioarele împlinite ale Marciei. De asemenea, părul îi fusese tăiat cu grijă, iar ghearele ei lungi şi ucigaşe erau singurul aspect vizibil al părţii sălbatice din ea care mai rămăsese. Chipul îi era aproape uman, de o frumuseţe crudă, primitivă.

Marcia s-a aşezat şi m-a privit cu coada ochiului; şi-a lins buzele înainte să-mi zâmbească strâmb.

— L-am putea împărţi, surioară, nu crezi? Un bărbat între noi. De ce nu?

— E al meu! a ripostat Meg. Nu-mi împart bărbatul cu nimeni — nici măcar cu sora mea!

Cred că asta a îndârjit-o pe Meg împotriva Marciei şi a îndemnat-o să mă avertizeze de primejdie în toiul nopţii.

— Marcia nu e în pod! mi-a spus ea cu respiraţia tăiată. A plecat spre mlaştină, căutând de mâncare.

— Nu altă oaie, am gemut, mişcându-mi picioarele peste tăblia patului şi începând să-mi trag ghetele.

Se părea că Marcia, în ciuda înfăţişării ei schimbate, mai avea încă multe dintre nevoile unei lamia sălbatice.

— Nu. E mai rău de atât. Mult mai rău. E pe urmele unei fetiţe pe care a zărit-o la fermă atunci când a ucis oaia. Credeam că am abătut-o de la asta!

— De când e plecată?

— De cel mult câteva minute. Am auzit un zgomot pe acoperiş şi am urcat în mansardă, unde am văzut că lipseşte.

Urmele Marciei erau destul de uşor de observat de-a lungul mlaştinii acoperite cu omăt. Meg a mers cu mine, oferindu-mi pe cât era cu putinţă ajutorul ei.

— Dacă ucide un copil, o vor găsi în cele din urmă. Nu va scăpa nepedepsită şi va trebui să ne mutăm din nou, s-a plâns Meg.

— Asta e adevărat, dar ar trebui să ne gândim la bietul copil. La fetiţă şi la familia ei! am răspuns furios, mărind pasul.

„Vom ajunge prea târziu?", mă întrebam eu cu inima strânsă.

Urmele de paşi treceau de poarta fermei şi pătrundeau în curte. Atunci am văzut-o pe Marcia ghemuită în umbra hambarului, privind pe o fereastră — de la dormitorul prăzii căutate, fără îndoială. Am respirat uşurat. Încă mai puteam salva fetiţa.

— Nu, surioară, mergi prea departe! a strigat Meg, dar nu prea tare, pentru a nu tulbura gospodăria. Întoarce-te cu noi chiar acum!

Dar setea de sânge o înrobea pe Marcia; cuvintele nu mai răzbăteau până la ea. A sâsâit la noi, apoi a privit din nou spre dormitor. Deodată, şi-a aruncat pantofii ascuţiţi din picioare, a făcut un salt înainte şi a urcat în viteză peretele vertical al casei, scobind în piatră cu degetele de la mâini şi de la picioare.

A spart geamul cu pumnul stâng, apoi a apucat tocul ferestrei şi l-a smuls din perete cu tot cu lemnul şi ochiurile de sticlă care mai rămăseseră, aruncându-l în curte, unde a căzut cu un zgomot cutremurător. A urcat în dormitor şi am auzit un copil ţipând de frică. În clipa următoare a sărit înapoi pe fereastră, în curte, aterizând cu faţa la mine şi purtând copilul sub braţ. Era mai mult un prunc decât un ţânc deja învăţat să meargă de-a buşilea şi ţipa cât îl ţineau bojocii.

— Dă-mi copilul, Marcia! i-am poruncit, ţinând în mâna stângă lama toiagului meu, îndreptată spre ea, în vreme ce mâna dreaptă mi-era întinsă spre prunc.

Ea a ezitat şi poate că mi-ar fi urmat sfatul, dar fermierul a năvălit deodată pe uşa din faţă, învârtind un băţ mare pe deasupra capului, iar nevastă-sa, pe urmele lui, se văita la fel de strident ca o banshee. Fermierul s-a dus direct la Marcia, dar ea l-a biciuit puternic cu degetele mâinii libere, ghearele sfârtecându-i fruntea până la os. Bărbatul a căzut în genunchi, cu sângele şiroindu-i în ochi, în timp ce nevasta lui ţipa şi mai abitir şi-şi smulgea părul din cap.

Profitând de ocazie, Marcia a străbătut în goană curtea fermei şi eu am fugit imediat după ea. A început să urce panta, îndreptându-se spre coama mlaştinii. Părea că n-o voi ajunge oricât de tare alergam. Am privit înapoi. Meg mă prindea iute din urmă. Când a fost lângă mine, am strigat mânios la ea:

— Dacă sora ta ucide pruncul acela, am să-i străpung inima cu lama! Fă ceva degrabă, altminteri s-a zis cu ea! am avertizat-o şi nu glumeam deloc.

În replică, Meg mi-a luat-o înainte. Eu încetinisem din cauza nămeţilor, dar ea se apropia tot mai mult de sora ei. Le-am pierdut din vedere după ce au trecut dincolo

de coama unuia dintre povârnişurile mai joase. Când mi-au apărut din nou în faţa ochilor, era o învălmăşeală de strigăte şi ţipete care-ţi îngheţau sângele în vine.

Se luptau înfigându-şi ghearele, muşcând şi zgâriind, astfel încât sângele stropea din belşug zăpada din jur. Dar unde era copilul?

Spre uşurarea mea, l-am văzut aşezat pe pământ într-o parte, încă urlând din toate puterile. Primul meu instinct a fost să iau copilul şi să-l îndepărtez de primejdia acelei lupte furioase, dar atunci cele două vrăjitoare s-au despărţit şi eu am profitat de ocazie.

Cu o smucitură a încheieturii, am aruncat lanţul de argint spre Marcia; era lanţul moştenit de la magistrul meu — deşi îl mai aveam încă pe cel cu care fusese legată odinioară Meg în turnul znameniei. Mi-am atins ţinta, pentru că lanţul a căzut în jurul capului Marciei şi a legat-o strâns, îngenunchind-o în zăpadă.

Meg şi-a şters sângele de pe faţă, s-a dus să ridice copilul şi a început să-i şoptească la ureche. Nu ştiu ce i-a spus, dar a avut efect: în câteva clipe, copilul a tăcut, a închis ochii şi s-a cuibărit la pieptul ei.

Am aruncat-o pe Marcia, legată cum era, peste umărul stâng şi ne-am întors spre fermă. Când am sosit, mama

a ţipat mai tare ca niciodată, lăcrimând de bucuria reunirii cu pruncul ei.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Nu credeam să-mi mai văd vreodată fetiţa! a spus ea printre suspine. Bietul meu soţ va rămâne însă toată viaţa cu cicatrice!

M-am întrebat cât de recunoscătoare ar fi dacă ar fi ştiut că o adăpostisem pe răpitoarea pruncului ei în propria mea casă. Însoţit de Meg, care mergea tăcută alături de mine, mi-am târât picioarele înapoi acasă, adâncit în gânduri. Odată aflaţi înăuntru, i-am spus lui Meg ce intenţii aveam.

— Jos în pivniţă sunt morminte şi puţuri pentru duhuri şi vrăjitoare. Deocamdată, niciunul nu e ocupat. Magistrul meu, Henry Horrocks, le-a pregătit pentru munca pe care o desfăşura în parohie. Dar, după ce a locuit aici o vreme, a decis că nu-i plăcea casa asta, aşa că nu au fost niciodată folosite...

— Nu! Te rog, John, nu o închide pe sora mea într-un puţ. Nu face asta...

— Am să-i dau o singură şansă să scape de puţ şi numai una. La etajele superioare ale pivniţei se află încăperi. Poate să stea într-una dintre ele — e destul de confortabil acolo. Poarta de fier de pe treptele pivniţei ne va oferi o măsură de precauţie în plus, aşa încât ea va fi practic închisă şi districtul va fi în siguranţă.

Şi am făcut întocmai. O lamia e mai rezistentă la fier decât alte vrăjitoare, dar poarta era foarte solidă; Marcia se afla la loc sigur. Bineînţeles, Meg a insistat să-şi vadă sora în fiecare zi. Pălăvrăgeau în odaia acesteia de sub poartă, iar Meg îi ducea adeseori carne crudă şi măruntaie de la măcelar. Marcia nu putea să cheme păsările acolo jos, dar mânca o sumedenie de şobolani — după cum mi-am dat seama văzând pieile pe care le strângea Meg.

Iarna a trecut şi zilele au devenit mai lungi. M-am ocupat de câteva treburi în district, incluzând îndepărtarea unui duh care-bate-la-uşă ce dădea bătăi de cap şi uciderea unui spintecător cu sare şi fier. Am realizat că era multă treabă de făcut în Mlaştina Anglezarke, dar şi Chipenden avea nevoie de ajutorul meu. Puteam să o las pe Meg aici, cât făceam o scurtă vizită de primăvară în sat şi în împrejurimile sale?

În cele din urmă, decizia a fost luată în numele meu, dar într-o manieră neaşteptată. Totul a început aidoma necazurilor din Chipenden. Între Meg şi femeile din sat a avut loc un schimb de replici. De data aceasta, conetabilul nu s-a implicat, pentru că oamenii din Adlington aveau un puternic simţ al comunităţii şi erau de părere că trebuie să-şi rezolve singuri problemele.

Lui Meg încă îi mai plăcea să meargă la cumpărături, dar eu angajasem un om din parohie, bun la toate, Bill Battersby, să-mi aducă provizii de cartofi şi alte legume din sat, pentru a o scuti de povara de a le căra. Bill a fost cel care m-a avertizat în privinţa celor ce se petreceau. Pentru început, nu era nimic să nu mai fi auzit şi înainte: acuzaţii de folosire a blestemelor — o femeie suferea de teroarea nopţii, alteia îi era prea frică să se aventureze dincolo de pragul casei. Dar apoi a fost şi ceva nou...

— A pus ochii pe bărbatul cuiva. Sătenii nu vor accepta aşa ceva. Meg a ta a mers prea departe! m-a avertizat Battersby.

— Ce vrei să spui? Fă-te înţeles! i-am cerut, cu inima deja sfâşiată de cuvintele lui. Ştiam exact ce voia să spună, dar nu voiam să cred.

— L-a îndrăgit pe Dan Crumbleholme, tăbăcarul satului. Nevasta lui, Dolly, i-a surprins împreună. Şi apoi se mai zice că au fost văzuţi sărutându-se în spatele tăbăcăriei. Oamenii nu vor accepta aşa ceva. Ei cred că s-a folosit de vrăji ca să-i sucească minţile. Dacă se mai întâmplă o dată...

L-am alungat pe Battersby cu vorbe amare, încă incapabil să cred că Meg m-ar trăda întâlnindu-se cu alt bărbat. Dar remarcasem că se ducea la cumpărături mai târziu, când soarele stătea să apună — ceva ce nu-mi

puteam explica. Aşa că, în după-amiaza următoare, m-am hotărât să o urmăresc.

Am observat că şi-a pus o pereche de pantofi ascuţiţi pe care-i cumpărase săptămâna trecută. Era prima dată când îi purta şi îmi amintesc că am observat cât de atrăgătoare îi făceau gleznele. M-am ţinut la distanţă, dar eram mereu în pericol să fiu descoperit. Al şaptelea fiu al unui şaptelea fiu are oarece imunitate împotriva puterilor unei vrăjitoare, dar Meg era deosebit de puternică şi trebuia să fiu cu ochii în patru.

Meg şi-a făcut cumpărăturile, fiind ultimul client la fiecare prăvălie în care a intrat, iar eu am început să mă simt mai bine. Fără îndoială că îşi făcea cumpărăturile târziu ca să evite mulţimea de femei din sat şi posibilitatea unei certe sau dispute. Dar uşurarea mea a fost de scurtă durată. În cele din urmă a intrat în tăbăcărie. Mai rău, în loc să bată la uşa din faţă, care era deja închisă pentru noapte, s-a dus prin spatele clădirii.

Nu am aşteptat mult înainte să o urmez. Abia dădusem colţul, când uşa din spate s-a trântit de perete şi am văzut-o pe Meg îndreptându-se spre mine.

— Ce pui la cale, Meg? am întrebat-o.

— Nimic. Absolut nimic, a protestat ea. Voiam nişte piele fină ca să-mi cos un săculeţ nou, asta e tot. Prăvălia

era încuiată, dar am bătut la uşa din spate şi Dan a fost destul de amabil încât să-mi ia comanda, deşi tocmai închisese pentru noapte.

Nu am crezut-o. Părea agitată, ceea ce nu-i stătea în fire. Ne-am certat amarnic, iar în urma schimbului aprins de vorbe între noi a intervenit o răceală aidoma celei de pe culmea iernatică a Mlaştinii Anglezarke şi care a persistat, iar trei zile mai târziu, în pofida protestelor mele, Meg s-a dus din nou la cumpărături.

De data aceasta femeile din sat au recurs la violenţă. Peste o duzină dintre ele au încolţit-o în piaţă. Bill Battersby mi-a spus ulterior că s-a luptat cu pumnii ca un barbat, dar a şi zgâriat ca o mâţă, aproape scoţându-i un ochi celei care le instigase pe femei. În cele din urmă, au doborât-o izbind-o pe la spate cu un bolovan din caldarâm şi, odată căzută la pământ, au legat-o zdravăn cu funii.

Numai un lanţ de argint poate popri mai multă vreme o vrăjitoare, dar femeile s-au repezit cu ea la iaz şi, după ce au spart gheaţa cu pietre, au aruncat-o în apa rece şi adâncă. Dacă se îneca, femeile ar fi recunoscut că nu e vinovată de vrăjitorie; dacă plutea, ar fi avut satisfacţia de a o arde pe rug.

Meg a plutit, dar cu faţa în jos, iar după aproximativ cinci minute a rămas nemişcată în apă. Femeile au fost

satisfăcute că se înecase şi, cum nu prea aveau curajul să o ardă, au lăsat-o acolo.

Battersby a scos-o din iaz. De drept, ar fi trebuit să fie moartă, dar Meg era incredibil de puternică. Spre uimirea lui, a început imediat să aibă convulsii şi să împroaşte apă, scuipând-o pe malul mâlos. A adus-o înapoi acasă la mine, cărând-o pe spatele poneiului lui. Arăta de toată mila, dar în câteva ore şi-a revenit complet şi, după scurt timp, a început să-şi plănuiască răzbunarea.

Deja mă gândisem bine la ceea ce trebuia făcut. Puteam să o alung; să o las să-şi încerce singură norocul în lume. Dar asta mi-ar fi zdrobit inima, pentru că încă o iubeam. Şi trebuia să fiu îngăduitor cu Meg, căci nu era în întregime vina ei. Vedeţi voi, era o femeie excepţional de frumoasă şi era firesc ca bărbaţii să fie atraşi de ea. Ca urmare, ispitele ce o înconjurau erau mai mari decât pentru majoritatea femeilor, mi-am spus eu.

Cunoştinţele mele despre un ceai special din plante medicinale păreau să fie răspunsul. Poate fi administrat astfel încât să cufunde o vrăjitoare într-un somn profund vreme de luni în şir. Dacă doza este redusă, poate chiar să meargă şi să vorbească — deşi îi afectează memoria, făcând-o să-şi uite cunoştinţele de magie neagră. Aşadar, aceasta era metoda pe care m-am hotărât să o folosesc.

A fost foarte anevoios să obţin dozajul corect, precum şi dureros să o văd pe Meg atât de docilă şi temperată, cu spiritul ei înflăcărat (care mă atrăsese în primul rând la ea) acum supus, încât, uneori, îmi părea o străină. Cel mai rău a fost când am decis să o las singură în casa din Anglezarke şi să mă întorc în Chipenden pe durata verii. Trebuia să fac asta, altfel oamenii legii i-ar fi dat de urmă. Încă exista pericolul să fie spânzurată în Caster, aşa că am închis-o într-o cameră întunecată, departe de treptele pivniţei, cufundată într-o transă atât de adâncă, încât abia respira.

— Cu bine, Meg, i-am şoptit la ureche. Visează grădina din Chipenden, unde am fost atât de fericiţi. Ne vom revedea la toamnă.

În ceea ce o priveşte pe sora ei, Marcia, în ciuda promisiunii pe care i-o făcusem lui Meg, am angajat un pietrar şi un lăcătuş şi am închis-o într-un puţ din pivniţă. Nu aveam încotro. Nu-mi puteam asuma riscul ca ea să spargă în cele din urmă poarta de fier. Fără niciun suflet de om în preajmă şi fără niciun contact cu o lamia domestică, îşi va fi schimbat treptat forma, devenind iar sălbatică. Şi nu ar fi murit de foame. N-ar fi rămas niciodată fără şobolani — te puteai baza întotdeauna pe ei.

Am plecat spre Chipenden cu inima grea. Deşi făcusem diverse încercări pe parcursul iernii, tot eram îngrijorat că nu i-am dat lui Meg doza corectă de ceai din plante. Prea mult şi n-ar mai fi respirat; prea puţin şi s-ar fi trezit singură în chilia întunecată, cu multe săptămâni lungi în faţa ei, aşteptându-mi întoarcerea. Aşa că am petrecut vremea despărţirii noastre împovărat de durere şi nelinişte.

Din fericire, calculasem corect dozajul şi, când m-am întors la sfârşitul toamnei, Meg abia începuse să se agite. A fost greu pentru ea, dar barem nu atârna în ştreang, iar Comitatul a fost scutit de pagubele pe care le-ar fi putut provoca.

Dar din toate astea trebuie învăţată o lecţie pe care ucenicii mei să o reţină cu grijă. Un vraci nu trebuie să aibă niciodată o legătură amoroasă cu o vrăjitoare; îi compromite poziţia şi îl atrage periculos de aproape de Întuneric. Nu o dată s-a întâmplat să nu-mi fac datoria faţă de Comitat, dar relaţia mea cu Meg a fost cea mai mare slăbiciune. Aceasta este o poveste care trebuia spusă şi mă bucur că am încheiat-o.

Să te fereşti întotdeauna de femeia care poartă pantofi ascuţiţi!

DORA SLINOASA

Numele meu este Dora „Slinoasa" Deane şi sunt o vrăjitoare moartă.

Unii îmi spun Slinoasa pentru că scuip ghemotoace mari şi vâscoase de salivă ca să-mi marchez teritoriul. Sunt rea, însă nu nebună; am un motiv pentru tot ceea ce fac. Când adulmec acel scuipat, ştiu că sunt acasă, teafără şi nevătămată, în râpă. Pot să-l amuşin pe întuneric, când mă târăsc înapoi sprijinindu-mă în mâini şi genunchi.

Deşi acum sunt moartă de-a binelea şi lâncezesc sub frunzele putrezite din Râpa Vrăjitoarelor, puterile nu m-au lăsat de tot, aşa că încă mai pot pleca de-aici şi

vreau să-mi spun povestea cât îmi mai stă în putinţă. În majoritatea nopţilor umblu după sânge, dar o dată sau de două ori pe săptămână mă întorc la bordeiul nostru tihnit, unde locuieşte sora mea Aggy. Pălăvrăgim amândouă despre vremurile de odinioară, în timp ce hainele mele jilave scot aburi în faţa focului; apoi, după ce Aggy mă piaptănă şi-mi curăţă părul de gândaci, mă desfăt puţintică vreme însemnându-mi memoriile. Nu e uşor, pentru că mi-e greu să-mi amintesc ce s-a întâmplat şi vreau să notez totul până nu dispare pe vecie din memorie — sau cât timp mai pot scrie. Nu ştiu ce se va întâmpla mai întâi. Nu poţi fi niciodată sigur cu noi, vrăjitoarele moarte. Uneori ne pierdem minţile cu desăvârşire. Dar la fel de bine ar putea să mă lase mâinile, astfel încât să nu mai pot ţine un condei. În jurul râpei dau târcoale mai multe vrăjitoare moarte, cărora le lipsesc părţi din trup. Una e văduvită chiar de cap!

Îmi aduc aminte propriu-zis numai trei lucruri. Trei fragmente — asta e tot. Restul s-a risipit.

CAPITOLUL 1
SABATURILE MELE

Voi începe prin a vă povesti despre sabaturile mele, cele care îmi făceau plăcere în copilărie şi ca tânăra femeie.

Cele patru mari sabaturi sunt de Întâmpinarea Domnului, în Noaptea Walpurgiei, de Ziua Recoltei şi de Halloween. Acestea sunt nopţile când se întâlnesc vrăjitoarele din Pendle. Însă, atenţie, nu împreună. Diversele clanuri nu împărtăşesc aceleaşi puncte de vedere; se adună în locuri diferite. Noi, cele din clanul Deane, ne întâlnim de obicei la marginea satului şi ridicăm un foc mare. Cele treisprezece membre ale sabatului formează un cerc în jurul flăcărilor, la care îşi încălzesc mâinile.

Alte vrăjitoare din clan stau mai în spate, în funcţie de vârsta şi de puterea lor.

Mai întâi ucidem un miel, tăindu-i gâtul şi mânjindu-ne mâinile şi feţele cu sângele lui cald. Odată ce animalul mort a fost azvârlit în foc, începem să aruncăm blesteme, ţipându-le spre cer ca să fie purtate spre duşmanii noştri, să le ofilească şi să le putrezească trupurile. E tulburător. Când eram tânără, asta îmi plăcea mai mult decât orice altceva.

Dar Halloween a fost întotdeauna sabatul meu favorit, pentru că atunci ne vizita uneori Necuratul. Are multe nume. Unii îi spun Bătrânul Nick, dar cei care nu sunt vrăjitoare îl numesc de obicei Diavolul.

Nu stătea mult, dar eram fericită doar să apuc să-l văd. Cele mai multe vrăjitoare vor să-l vadă pe Necurat cel puţin o dată în viaţă. Era mare. Foarte mare, cu coadă, copite şi un minunat păr negru, lucios, care-i acoperea tot corpul. Şi ce duhoare încântătoare răspândea — mai împutită decât cea a unui cotoi. Apărea chiar în mijlocul flăcărilor, iar membrele sabatului întindeau mâinile ca să-l atingă şi să-l mângâie, nepăsându-le că-şi ard braţele.

Îmi amintesc noaptea când totul a mers prost. Noaptea când un duşman a pătruns în adunarea noastră. Nimeni nu s-a aşteptat la asta. Nimeni nu l-a adulmecat.

Necuratul tocmai apăruse în flăcări şi toate privirile noastre erau aţintite asupra *lui*, nu asupra a ceea ce s-a ivit pe neaşteptate din întuneric, îndreptându-se direct spre foc.

Era o femeie sălbatică, cu părul fluturându-i pe spate în timp ce alerga. Purta trei cuţite — câte unul în fiecare mână, al treilea strâns între dinţi. S-a năpustit chiar la marginea flăcărilor înainte ca cineva s-o oprească şi a aruncat un cuţit drept spre Necurat. L-am auzit ţipând, un urlet care a spintecat cerul de deasupra cu un trăsnet şi a făcut pietrele să geamă sub picioarele noastre.

Dar nu s-a mulţumit cu atât. A mai aruncat două cuţite. Nu eram destul de aproape încât să văd, dar mi s-a spus mai târziu că toate şi-au atins ţinta: primul i s-a înfipt în piept, al doilea în gâtlej, iar al treilea a intrat până la plăsele în fesa stângă a dosului lui păros. Cel din urmă l-ar fi rănit în mod sigur cel mai tare, dar s-a răsucit în ultima clipă.

Nimeni nu ştie de ce nu a ucis-o pe loc — cu siguranţă nu noi, clanul Deane. Necuratul a dispărut pur şi simplu, iar focul s-a domolit şi s-a stins într-o clipă, cufundându-ne pe toate în beznă. Astfel a reuşit nebuna cu cuţite să scape.

Am scos trei cuţite din cenuşa lăsată de foc. Fiecare era placat cu argint. Ne-am folosit cele mai bune globuri de cristal, dar nu am putut descoperi cine era nebuna sau unde plecase. Se învăluise într-o magie puternică.

Mai târziu am trimis asasine pe urmele ei, trei în total, în decursul câtorva zile. Niciuna dintre ele nu s-a mai întors, iar urmele s-au şters şi nici cei mai buni copoi nu au putut-o găsi. Necuratul nu ne-a mai apărut vreme de cinci ani după întâmplarea asta. A fost o perioadă grea. Foarte grea. Magia noastră era slabă sau nu funcţiona deloc, iar unii membri ai sabatului au murit de boli devastatoare. Se spune că Necuratul s-a răzbunat pe noi pentru că nu ne-am luat destule măsuri de precauţie împotriva unui intrus; nu i-am asigurat protecţia.

Nimeni nu ştie de ce a făcut nebuna asta — poate unii ştiu, dar nu vorbesc. Am apucat să-i văd chipul când a trecut pe lângă mine, alergând spre foc. Era tânără, nu mai mare decât o fetiţă... şi cumva am simţit că o cunoşteam. Că am mai văzut-o undeva. Aproape că îi ştiam numele. Aproape. Îmi stătea pe vârful limbii...

Până în acel moment fuseseră vremuri bune. Mi-e dor să fac parte din acel grup mare şi fericit. Cel mai mult mi-e dor să blestem şi să-l văd pe Necurat. Cine ştie, dacă aş fi trăit destul de mult, poate aş fi devenit o

membră a sabatului şi aş fi apucat să-l mângâi şi eu pe Necurat. Dar nu a fost să fie. Fata nebună a distrus totul.

Şi a mai fost ceva. Nu mă aşteptam la asta, dar viaţa mea aproape că a fost curmată.

CAPITOLUL 2
OSÂNDA MEA

Cu toţii suntem predestinaţi. Cu toţii condamnaţi. Ceea ce este scris se va întâmpla. Noi, vrăjitoarele, putem să ne adulmecăm viitorul, să zărim primejdiile apropiindu-se. Dar puţine dintre noi îşi văd propria osândă venind. Eu cu siguranţă nu am făcut-o...

Cu peste şaptezeci de ani în urmă, înainte chiar ca mama mea să se nască, a sosit în Pendle un inchizitor numit Wilkinson. Voia să termine cu clanurile o dată pentru totdeauna, aşa că a adus cu el preoţi, temniceri şi treizeci de ajutoare de şerif speciale. Cu toţii erau înarmaţi până în dinţi şi dornici să omoare vrăjitoare.

Şi-a instalat tabăra în Downham şi a început să aresteze vrăjitoare suspecte din toate cele trei sate ale

clanurilor — Dumbrava de Aur, Vântoasele şi Desculţi. Totuşi, nu toţi membrii unui clan sunt vrăjitoare, aşa că a încercat să le distingă folosind diferite teste. O duzină dintre ele a trebuit să treacă „proba înotului". Trei s-au înecat şi alta a murit mai apoi de friguri. Alte trei s-au scufundat, dar au fost trase la mal abia suflând. Cele cinci care au plutit au fost judecate, găsite vinovate şi spânzurate la Castelul Caster. Dar proba înotului nu foloseşte la nimic şi doar una dintre ele era cu adevărat vrăjitoare. Nu că asta l-ar fi deranjat prea mult pe Wilkinson. Era un om meschin, lacom. Le-a confiscat casele şi avuţiile, le-a vândut proprietăţile şi a păstrat banii.

După aceea a mai arestat multe femei — majoritatea din clanul Malkin. De data asta, le-a testat cu o sulă; le-a vârât lama ascuţită în carne până când a găsit ceea ce Wilkinson numea „Semnul Diavolului", un loc unde, spunea el, nu puteau simţi nicio durere. Toate erau prostii, bineînţeles, dar se zice că îndeletnicirea sa îi făcea plăcere.

Oricum, clanurile nu aveau de gând să suporte asta, aşa că au încheiat o alianţă temporară, şi-au strâns morţii şi i-au îngropat sub solul argilos din Râpa Vrăjitoarelor, alături de ceilalţi. Cumva, Wilkinson şi

oamenii lui au fost păcăliţi să treacă prin râpă. Nu ştiu cum au reuşit. Nimeni nu pare să-şi amintească.

S-a întâmplat după lăsarea întunericului, când călătoreau înapoi spre Downham. Vrăjitoarele moarte aşteptau, însetate de sânge.

Wilkinson a supravieţuit, dar mai mult de jumătate dintre însoţitorii lui au fost măcelăriţi. Trupurile au fost recuperate mai târziu — dar în plină zi, bineînţeles, cu soarele strălucind deasupra capetelor. Toţi morţii fuseseră goliţi de sânge şi degetele mari de la mâini lipseau.

Inchizitorul s-a temut pentru viaţa lui, aşa încât s-a retras degrabă din district. Dar ele încă nu isprăviseră cu el. Clanul Malkin a folosit un blestem puternic şi, în treisprezece luni, toţi oamenii lui Wilkinson erau morţi, inclusiv el. Unii au murit în accidente; alţii au dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului — probabil victime ale vrăjitoarelor asasine. Moartea lui Wilkinson a fost deosebit de cumplită. Nasul şi degetele i-au căzut şi urechile i s-au înnegrit şi uscat. Era înfricoşat de moarte, dar şi de viaţă. Aşa că a încercat să se spânzure, dar nu a reuşit, pentru că funia a cedat. Înnebunit de durere, s-a înecat în iazul parohiei. Aşadar, răzbunarea clanurilor a fost deplină. Nu-şi închipuiau că va mai încerca cineva aşa ceva.

Am devenit prea sigure de noi. Toate — inclusiv eu. Ei bine, fiţi siguri că am plătit pentru asta. La urma urmei, nu mi-am văzut apropiindu-se propria osândă, nu?

Într-o dimineaţă, cerşeam la poarta unei ferme de la marginea satului Downham. Era a treia oară când mă întorceam în mai puţin de o săptămână şi-l speriasem de-a binelea pe bătrânul fermier — ameninţasem că-i voi distruge recolta, iar vitele lui vor cădea secerate de febră aftoasă. Prima dată cerusem doar nişte ouă; a doua, un picior de miel; de data asta venisem după banii pe care-i agonisise.

Fermierii se tânguie şi se plâng întotdeauna de sărăcie, dar cei mai mulţi au ceva pus deoparte.

— De data asta vreau bani, i-am spus. Nu mă voi mulţumi cu nimic mai puţin...

— Nu am bani, a protestat el. Abia îmi câştig traiul. Deja ai luat mâncarea de la gura copiilor mei...

— A, ai copii, am spus eu, zâmbindu-i răutăcios. Sper să le meargă bine! Câţi ai?

La aceste cuvinte, mâinile şi buza de jos au început să-i tremure ca o frunză veştedă în bătaia vântului de toamnă. Îmi dădeam seama că îşi iubea cu adevărat copiii.

— Două fete, a răspuns el, şi un alt copil pe drum.

— Eşti cam bătrân să fii tată. Ai o nevastă tânără, nu-i aşa?

S-a auzit o mişcare în pragul uşii şi o femeie a ieşit în lumina amurgului, apucându-se să întindă rufele. Avea jumătate din vârsta lui, dar era cam bondoacă şi deloc frumuşică.

— Dă-mi banii, altminteri vei avea parte de ce-i mai rău, l-am ameninţat.

Fermierul a clătinat din cap, cu o expresie de disperare amestecată cu sfidare. Stătea în cumpănă şi nu ştia încotro s-o apuce, aşa că l-am ajutat să se hotărască.

— Nu vrei să se întâmple ceva cu micuţul nenăscut, lipsit de apărare, pe care-l poartă nevastă-ta în pântece, nu? Şi cum rămâne cu ea? E puternică? Dacă ar muri în chinurile facerii? Cum te-ai descurca singur cu ferma şi cu creşterea copiilor mici?

— Dispari de aici! a strigat el, ridicându-şi băţul.

— Îţi dau o şansă. Mă voi întoarce mâine pe la aceeaşi vreme. Nu vreau toţi banii tăi — nu sunt lacomă. Jumătate e suficient. Să-i ai pregătiţi, altminteri vei suporta urmările!

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce mă păştea. Un vânt puturos bătea dinspre viitor, dar n-am simţit nici măcar o adiere.

Seara următoare, bătrânul fermier mă aştepta la poartă, dar avea mâinile goale. „Unde e sacul meu cu bănuţi?", m-am întrebat mânioasă.

— Ai făcut o mare greşeală! l-am avertizat, zbârcindu-mi buza. Am pregătit un blestem neplăcut pentru tine, bătrâne. Am să fac să cadă carnea de pe oasele tinerei tale neveste...

Nu a răspuns. Nu numai atât, dar nici nu a părut speriat. Ei bine, poate doar puţin agitat, dar nu aşa cum mă aşteptasem. Am deschis gura să-l blestem, dar deodată am auzit paşi în spate, alergând spre mine. M-am întors şi am văzut apropiindu-se vreo duzină de bărbaţi voinici, înarmaţi cu bâte, răspândiţi într-un arc mare de cerc şi tăindu-mi orice cale de scăpare.

Bine! Am să-i arăt eu. Am sărit poarta şi am trecut în fugă pe lângă fermier, îndreptându-mă spre casă. Soţia lui era înăuntru, împreună cu cei doi copii. Îi voi lua ostatici; îi voi folosi ca să scap. Mi-am strecurat cuţitul ascuţit — lama pe care o foloseam să tai degetele mari — pe sub mânecă, în mâna stângă, ca să fiu pregătită. Să ştie cu cine au de-a face. Aproape ajunsesem la uşa din spate când am fost nevoită să mă opresc brusc.

Un bărbat stătea chiar înăuntru; în spatele lui pândea altul, cu un băţ mare în mână. Împăunându-se încrezători,

au ieşit amândoi în curte, în faţa mea. Deja ceilalţi bărbaţi escaladau poarta în spatele meu, iar în câteva clipe mă înconjuraseră. Am încercat din răsputeri să le ţin piept. M-am răsucit şi am lovit în dreapta şi-n stânga cu lama, dar erau prea mulţi şi loviturile care se abăteau asupra mea erau cumplite. Încă din primele clipe mi-au smuls cuţitul din mână, apoi m-au copleşit cu lovituri pe spate şi pe umeri. M-am ghemuit la pământ, încercând să-mi protejez capul, dar în zadar. A urmat o străfulgerare de lumină şi apoi a fost beznă.

Am fost prima capturată în acea zi. Într-un final, cinci dintre noi au fost testate la iaz. Din întâmplare, alesesem să cerşesc la acea fermă chiar în ziua când un descoperitor de vrăjitoare fusese chemat la Downham; prima vizită de acest fel la Pendle a unui inchizitor, de pe vremea lui Wilkinson. Fermierul l-a avertizat şi apoi şi-au întins capcana, aşteptându-mi întoarcerea.

Cum de am ales acea zi şi acel loc? A însemnat pieirea mea. Fusese predestinat să se întâmple.

Înotul este cumplit. Noi, vrăjitoarele, nu putem trece o apă curgătoare, dar lacurile şi iazurile nu ne pun îndeobşte probleme. Eu chiar îngenuncheam la marginea apei şi mă spălam din când în când. Însă nu

iarna — era prea frig atunci. Murdăria te protejează de fiorul iernii.

Dar e cu totul altceva când mâinile îţi sunt legate de picioare. Am fost a treia pe care au supus-o la proba înotului în acea după-amiază friguroasă de ianuarie. Prima femeie a plutit. Era o simplă membră al clanului şi nu se îndeletnicea cu vrăjitoria, dar nu le-a păsat de asta: au scos-o din iaz şi au aruncat-o în spatele unei căruţe.

A doua s-a dus la fund ca un bolovan — iar ea era o vrăjitoare adevărată, din clanul Malkin. Necuratul nu s-a ostenit s-o salveze. V-am spus că proba înotului nu funcţionează. Nu s-au grăbit s-o scoată din apă. Când au făcut-o, deja nu mai respira, aşa că au azvârlit-o înapoi în iaz, unde s-a scufundat pentru a doua oară.

Apoi a fost rândul meu. Doi dintre ei m-au legănat înainte şi înapoi înainte să-mi dea drumul. M-am izbit cu putere de apă. Aveam de gând să încerc să-mi ţin respiraţia, dar apa aceea rece a fost un şoc prea mare. Am icnit şi am deschis gura. Apa murdară mi-a năvălit printre buze. Părea că mă scufund, dar probabil am plutit cu faţa în jos. Vedeam vrăjitoarea moartă sub mine, prin întuneric, cu părul lunecându-i peste gura deschisă şi nasul osos, privindu-mă cu ochii ei

neînsufleţiţi. M-am sufocat o vreme, dar apoi nu m-a mai durut. Am renunţat. Pătrundeam în Întuneric. Ei bine, de ce nu? Sunt o vrăjitoare. Acolo mi-e locul.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că zăceam în mâl, iar apa iazului îmi ţâşnea din gură. Apoi mi-am vărsat maţele peste cizmele unuia dintre oameni. M-a lovit tare cu piciorul din cauza asta, după care m-a legat şi m-a suit în spatele căruţei.

Pe noi trei ne-au proclamat vrăjitoare şi s-au grăbit să ne ducă la Caster. Nu aveau de gând să mai rişte mânia clanului de data asta. Voiau să ne ducă departe de Pendle, în siguranţa Castelului Caster.

Am fost aruncată într-o temniţă întunecată. Singură-singurică. Nu că mi-aş fi dorit compania celorlalte două. Una era o Mouldheel, cealaltă, o Malkin — clanuri duşmane. Era întuneric şi jilav acolo jos, apa picura din tavan şi aveam doar un pat de paie mizerabile pe care să mă întind. Dar nu m-au lăsat în pace nici în nefericirea mea. Au venit după mine la miezul nopţii. M-au târât de-a lungul unui coridor, până într-o încăpere în care se afla o masă mare de lemn. Mi-au prins încheieturile şi mi-au înlănţuit braţele. Nu se mulţumeau cu un singur test.

— Înainte să ucidem o vrăjitoare, trebuie să fim de două ori siguri că ea *este* una, a spus inchizitorul. Am

folosit proba înotului. Acum e vremea pentru împungere!

Ăla chiar îşi iubea meseria. Matthew Carter se numea şi a zâmbit când mi-a înfipt în trup acul cel lung. Cu cât gemeam, tresăream şi ţipam mai mult, cu atât îi făcea mai multă plăcere. Am leşinat de mai multe ori. Nu după multă vreme, mă durea tot trupul şi nu-mi mai dădeam seama când mă înţepa şi când se oprea. Apoi a spus că a găsit Semnul Diavolului. E adevărat, am un semn din naştere chiar sub genunchi. Era cam de mărimea unei monede de aramă şi acolo a spus că m-a atins Diavolul; un loc unde Necuratul mă proteja şi nu puteam simţi durerea. A fost suficient pentru el. S-a dovedit de două ori că eram vrăjitoare.

Urmau să ne execute imediat după revărsatul zorilor — asta mi-a zis el — şi am petrecut o noapte lungă în acea temniţă, tremurând de frig şi de frică. Nu putea să-mi ardă faţa. Nu asta. Vă rog, nu asta! Se spunea că durerea era cumplită. Şi o vrăjitoare nu se mai poate întoarce după ce a fost arsă. Trebuie să rămână în Întuneric pe vecie.

Ne-au scos în curte la primele raze de lumină. Era o dimineaţă jalnică, cu o burniţă deasă căzând din cerul plumburiu. Îmi aduc aminte că erau trei pescăruşi pe un

acoperiş din apropiere — unul pentru fiecare vrăjitoare sortită morţii. Dar mi-am recăpătat încrederea când am văzut ce ne aştepta în colţul îndepărtat al curţii castelului. Nu era un rug. Era o spânzurătoare. Urmau să ne spânzure. Asta însemna că mă puteam întoarce...

Totuşi, nu pot spune că a fost plăcut. Nu e amuzant să atârni de capătul unei funii, încercând să respiri, cu faţa devenind stacojie şi ochii ieşind din orbite. Ăsta e ultimul lucru pe care l-am văzut: vrăjitoarea Mouldheel care atârna alături de mine, dându-şi ultima suflare. Apoi vederea mi s-a înceţoşat şi totul s-a cufundat în beznă. Nu mai auzeam decât bătăile propriei inimi. La început bătea atât de tare, încât bubuiturile se contopiseră într-una singură. Apoi a obosit. Şovăia... încetinind... bătând neregulat.

Ciudat lucru să mori. Ultimele amintiri pe care le ai sunt stranii. Am văzut-o din nou pe nebună trecând în fugă pe lângă mine ca să-şi arunce cuţitele spre Necurat. Deodată, am recunoscut-o. Îi ştiam numele! Era...

Dar apoi am murit.

CAPITOLUL 3
RĂZBUNAREA MEA

Clanul Deane mi-a cules trupul din curtea castelului şi l-a dus înapoi în Pendle. M-au îngropat într-un mormânt gol din Râpa Vrăjitoarelor şi au acoperit pământul sterp din jur cu frunze putrezite. Apoi m-au lăsat să mă bucur de noua mea existenţă.

Îmi aduc aminte că am simţit ceva deasupra, aşa că am întins braţele în sus, în aerul îngheţat al nopţii. M-am ridicat în capul oaselor şi ţeasta mi-a ţâşnit prin stratul de pământ. Râpa era scăldată într-o lumină argintie: priveam un glob galben printre ramurile unui copac. Era lună plină. Asta m-a chemat întâia oară înapoi pe lumea aceasta.

Aveam nevoie de sânge. Niciodată nu m-am simţit atât de înfometată. Am început să mă târăsc prin râpă, adulmecând prada. Nu erau oameni în preajmă, dar curând am văzut câţiva şobolani suculenţi şi un şoarece de câmp. Şobolanii mi-au potolit foamea. Şoarecele era foarte mic, cât o îmbucătură, dar nu-mi amintesc să fi gustat ceva mai delicios. Eram o vrăjitoare care practica magia de oase, dar mai băusem sânge şi înainte — deşi niciodată nu avusese gustul acela. E mult mai bine când eşti moartă. Nu mai ai nevoie de hrană obişnuită. La ce sunt buni cartofii şi mâncarea gătită pentru un stomac mort?

Mâncarea aceea, oricât de puţină a fost, m-a întărit. Puteam să mă ridic în picioare... să merg... poate chiar să alerg? Cum m-aş fi simţit dacă aş fi reuşit să prind un bărbat, o femeie sau un copil şi să beau sânge de om? Unele vrăjitoare moarte nu sunt atât de vânjoase şi reuşesc cel mult să se târască. Am fost sigură că eram printre cele mai puternice.

Aşa că m-am strecurat înapoi sub învelişul meu de frunze şi am stat o vreme întinsă pe spate, doar cu nasul afară şi ochii scrutând ce se petrece. Zăcând acolo, am remarcat deodată cât de tare mă mânca pielea capului. Trebuia să mă scarpin întruna. Asta e problema când

petreci prea multă vreme aproape de pământ şi te ascunzi sub frunze moarte. Îţi intră tot soiul de fiinţe în păr şi-şi fac culcuş acolo.

Ai mult timp la dispoziţie să te gândeşti când eşti o vrăjitoare moartă. Şi primele mele gânduri au fost de răzbunare. La început, m-am hotărât să-i omor numai pe fermier şi pe nevasta lui bondoacă; copiii ar fi într-adevăr zemoşi. Dar asta ar fi fost prea uşor. Mai era cineva care era de vină pentru ce se întâmplase. Matthew Carter m-a torturat şi m-a omorât; a pus capăt vieţii mele fericite. Nu mai puteam să particip la sabaturi; nu voi mai avea ocazia să-l mângâi pe Necurat.

Merita aceeaşi soartă, ba chiar mai mult. Dar cum puteam să ajung la el? Ştiam acum că locuia în Caster. Era drum lung până acolo — putea fi străbătut, dar cu siguranţă exista o cale mai bună...

Nu mi-a luat mult timp să-i dau de capăt, aşa că am pornit imediat spre Downham. Urma să am o discuţie serioasă cu bătrânul fermier.

Încă nu eram destul de puternică pe cât mi-ar fi plăcut, dar mi-am croit drum treptat, spre nord, având mereu Dealul Pendle în stânga mea. Chiar înainte de răsărit, am reuşit să prind o pereche de şobolani şi m-am aşezat sub un gard viu ca să aştept scurgerea ceasurilor zilei.

Abia seara următoare, cu mult după miezul nopţii, am ajuns la hotarul fermei lui. Mai întâi i-am ucis unul dintre porci. Era o chestie mică, roz, durdulie şi a guiţat aproape până-n clipa morţii. Asta a stârnit lătratul câinilor de la fermă: probabil erau legaţi sau îmi adulmecaseră mirosul. Păcat. Aş fi putut să golesc de sânge vreun câine sau doi. Dar trebuie să vă spun că sângele de porc e destul de gustos. E aproape la fel de bun ca sângele de om.

Guiţătorul ăla mic m-a făcut să mă simt mult mai întremată. Am mers până în faţa casei fermierului şi am smuls uşa din ţâţâni. Undeva deasupra, un copil a început să plângă; la scurt timp a fost urmat de altul şi, nu după mult, bătrânul fermier, în cămaşă de noapte, a apărut în capul scării, cu un ciot de lumânare în mâna tremurândă. M-a văzut stând în pragul uşii, a ţipat înspăimântat şi a zbughit-o înapoi în dormitor. L-am auzit trăgând zăvorul. Nu că i-ar fi folosit la ceva.

L-am urmat la etaj şi m-am împins cu putere în uşă, până când, cu un trosnet şi un scârţâit, s-a trântit de perete. Deja nevastă-sa făcea mai mult zgomot decât copiii ei, care încă ţipau în dormitorul de alături.

Am intrat, m-am aşezat pe marginea patului şi i-am pironit cu privirea. Stăteau în capul oaselor, cu păturile

trase până la bărbie, îmbrăţişaţi. Nu-ţi dădeai seama care dintre ei tremura mai tare. Am rânjit la ei şi m-am scărpinat în capul care mă mânca. Un vierme a căzut din părul meu şi a început să se încolăcească pe plapumă.

— V-aş putea lăsa pe amândoi în viaţă, le-am spus. V-aş putea lăsa şi copiii să trăiască. Dar trebuie să faceţi exact ce vă zic...

— Nu ne face rău, te implorăm, s-a rugat fierbinte fermierul. Vom face orice. Absolut orice...

Am zâmbit.

— Trebuie doar să-l convingi pe Matthew Carter să vină din nou aici. Însă asigură-te că soseşte după lăsarea întunericului. Neapărat după lăsarea întunericului — e important. Cam pe la miezul nopţii ar fi cel mai bine. Spune-i că vă deranjează încă o vrăjitoare. Şi că e nevoie de el aici ca să o descopere.

— Şi dacă nu vine? a întrebat fermierul tremurând, cu ochii căscaţi de frică.

— În cazul ăsta, nu te mai osteni să te întorci, fiindcă ai să-ţi găseşti familia moartă.

A plecat înainte de ivirea zorilor, iar eu am rămas în preajma casei, îngropându-mă în hambar, sub un morman de paie, până s-a făcut din nou noapte. Numai vârful nasului meu ascuţit ieşea afară.

La asfinţit, acolo m-a găsit copila. Fiica cea mai mare — n-avea mai mult de cinci ani; o micuţă durdulie. Simţeam mirosul sângelui care-i pulsa prin trupul cald şi am avut nevoie de toată voinţa mea ca s-o las în viaţă: nu voiam să o apuce din nou istericalele pe mamă. Trebuia să fie calmă şi liniştită când avea să sosească Matthew Carter.

— Când se întunecă, a spus copila, mama întoarce toate oglinzile din casă cu faţa la perete.

— Înseamnă că e o mamă înţeleaptă. Asta împiedică vrăjitoarele să te spioneze pe tine şi pe familia ta.

— Dar tu eşti o vrăjitoare şi mama spune că ar trebui să mă ţin la distanţă de tine, a adăugat copila.

— Mamele ştiu cel mai bine, i-am zis, aşa că poate ar trebui să faci ce-ţi spune.

— Cum e să fii o vrăjitoare moartă?

— Te mănâncă pielea, i-am răspuns, scărpinându-mă în cap. Foarte tare.

— Ţi-aş putea pieptăna părul, dacă vrei..., s-a oferit copila.

A fugit şi, după cinci minute, s-a întors cu un pieptene. Plănuisem să o ucid pe ea şi pe restul familiei în cele din urmă, dar, în timp ce-mi curăţa părul de viermi şi insecte, am şovăit. Am decis să-l ucid doar pe bătrânul fermier.

— Întoarce-te la mama ta şi spune-i să vă ducă pe tine şi pe sora ta cât mai departe cu putinţă, i-am zis. Şi nu vă întoarceţi decât după ce soarele s-a înălţat. Spune-i să plece numaidecât. E singura cale să vă salvaţi viaţa.

Am urmărit din pragul hambarului cum mama îşi ducea copiii la adăpost, legănându-se ca o raţă pe picioarele ei scurte. Acum trebuia să mă pregătesc. De data asta eu voi fi cea care îi va surprinde într-o ambuscadă. Mai întâi am făcut lumină la intrare şi pe scară, folosind vreo şase lumânări.

O vrăjitoare moartă nu mai stăpâneşte atât de bine magia neagră. Dar nu eram moartă de multă vreme şi mai aveam destulă putere pentru ceea ce trebuia îndeplinit.

I-am auzit pe bărbaţi apropiindu-se de uşa din faţă. Bătrânul fermier se descurcase bine. Am ghicit că doi oameni plănuiau să aştepte înăuntru, ca data trecută. Nu am fost dezamăgită: din fericire, Matthew Carter era unul dintre ei. A intrat primul pe uşă.

I-am zâmbit din capul scărilor.

— Ce-ar fi să stăm puţin de vorbă, chipeşule Matthew? i-am sugerat îmbietor, zâmbindu-i cât puteam eu mai dulce. Doar tu şi cu mine, singuri, în dormitor...

Când a început să urce treptele spre mine, limba îi atârna mai rău ca unui câine înfometat la vederea unei

hălci proaspete de carne. Jos, însoţitorul lui părea foarte dezamăgit că nu fusese invitat să-mi ţină companie.

Bineînţeles, foloseam vrăjile de magie neagră *farmecul* şi *seducţia*: prima putea face până şi o vrăjitoare moartă să pară extrem de atrăgătoare; a doua l-ar fi silit să urce oricum treptele.

— Vino şi aşază-te alături de mine, pe pat, l-am invitat pe inchizitor, închizând uşa după noi. Ce-ar fi să începem cu un mic sărut?

A făcut cum i-am sugerat, dar, chiar înainte ca buzele lui să se lipească de ale mele, expresia de nerăbdare de pe chip i s-a transformat într-una de groază. Simţise mirosul meu adevărat: putoarea de putrefacţie şi descompunere, de lut negru, jilav şi de frunze mucegăite. Atunci m-am dezbrăcat de vrajă şi groaza lui s-a transformat în teroare.

Când am început să mă ospătez, Matthew Carter a ţipat mai tare decât purceluşul rozaliu pe care-l ucisesem noaptea trecută. Mi-am înfipt dinţii adânc în gâtul lui şi l-am golit de sânge cu sorbituri mari, înfometate. Am simţit cum pulsul sângelui lui o ia razna. După scurt timp, inima nu i-a mai bătut. Acum era Matthew Mortul şi nu mai prezenta niciun interes pentru mine.

Pe cel de-al doilea bărbat l-am ucis în pragul uşii. Cel de-al treilea şi al patrulea se ascundeau în hambar, dar i-am adulmecat imediat. Mai erau şi alţii, dar au fugit cuprinşi de panică. Numai bătrânul fermier a rămas. Credea că nevasta şi copiii lui mai erau încă în casă.

Băusem mai mult sânge decât îmi trebuia şi eram plină, mai să pocnesc. Chiar şi aşa, am trecut pe lângă bătrânul fermier în timp ce traversam curtea — destul de aproape încât să-i tremure genunchii de frică.

— Am hotărât să te las în viaţă. Dar data viitoare când o vrăjitoare cerşeşte la poarta ta, dă-i ce-ţi cere, l-am avertizat.

Şi am plecat, întorcându-mă în sud, în Râpa Vrăjitoarelor.

Mai este ceva ce am uitat să vă spun. După ce am murit, nu reuşeam să-mi mai amintesc numele nebunei. Mi-am frământat creierii mei cei morţi, dar nu-mi venea deloc pe limbă. Acum puterile îmi sunt mult mai slăbite şi nu mai pot să merg. Până şi o vrăjitoare moartă are sfârşitul ei. Deşi amintirile mele dispar cu iuţeală, fragmente ciudate tot îmi vin în minte.

O văd acum pe fata nebună cum trece în fugă pe lângă mine, grăbindu-se să-l înjunghie pe Necurat. Şi acum

mi-am amintit că era o Malkin şi numele ei îmi stă pe limbă... Numai dacă mi-aş aminti şi restul! Aş scrie undeva cum o cheamă şi atunci clanul nostru ar putea să o caute. Nu se poate ascunde la nesfârşit. Suntem prea mulţi şi nu ne poate învinge pe toţi.

Se va face lumină curând, aşa că trebuie să mă târăsc înapoi în râpă. Poate mi-l voi aminti şi-l voi scrie noaptea următoare. Dacă degetele nu-mi vor fi căzut. Şi dacă voi mai şti drumul...

POVESTEA LUI GRIMALKIN

Numele meu este Grimalkin şi nu mă tem de nimeni. Dar duşmanii mei se tem de mine. Cu foarfecele mele tai carnea celor morţi — duşmanii clanului, pe care i-am ucis în luptă. Le tai degetele mari de la mâini, ale căror oase le port apoi la gât ca un avertisment pentru ceilalţi. Ce altceva aş putea face? Fără cruzime şi sălbăticie nu aş supravieţui nici o săptămână cu viaţa pe care o duc. Sunt vrăjitoarea asasină a clanului Malkin.

Îmi eşti duşman? Eşti puternic? Eşti sprinten şi agil? Ai fost instruit ca războinic? Nu contează defel pentru mine. Fugi! Fugi şi ascunde-te în pădure! Îţi dau un

avans de câteva clipe. O oră, dacă dorești. Indiferent cât de sprinten ai fi, nu vei alerga îndeajuns de iute și, nu după multă vreme, te voi prinde și te voi ucide. Sunt un vânător, dar și fierar, priceput în arta forjării armelor. Aș putea meșteșugi una special pentru tine — oțelul care cu siguranță îți va scurta viața.

Ucid toată prada pe care o vânez. Dacă e învelită în carne, o tai de pe os. Dacă respiră, îi voi curma răsuflarea. Magia ta nu mă intimidează, pentru că o am pe a mea. Iar duhurile, stafiile și spectrele nu reprezintă o amenințare mai mare pentru mine decât pentru un vraci. Căci eu am pătruns cu privirea Întunericul — cel mai adânc întuneric — și nu îmi mai este teamă.

Cel mai mare dușman al meu este Necuratul — Întunericul întrupat. Nici când eram copilă nu-mi plăcea; am văzut cum îmi controla clanul; am urmărit cum, la sabaturi, se gudurau pe lângă el. Repulsia care a crescut în mine era ceva instinctiv, o ură din naștere. Știam că, dacă nu întreprind ceva, va deveni blestemul vieții mele, o umbră întunecată peste tot ceea ce voi face.

Dar există o singură modalitate prin care o vrăjitoare se poate asigura că el păstrează distanța. O metodă extremă, dar care o eliberează de sub puterea lui

înfricoşătoare. E de-ajuns să fie intimă cu el o singură dată şi să-i poarte copilul. După ce el îşi priveşte îndeaproape odrasla, e posibil să nu se mai apropie niciodată de ea. Doar dacă ea îşi doreşte.

Majoritatea copiilor Necuratului sunt znamenii — creaturi rele care vor fi la porunca Întunericului. După ce cresc, unii devin vrăjitoare puternice. Dar puţini dintre ei — şi rareori se întâmplă — se nasc pui perfecţi de om, neîntinaţi de rău. Al meu a fost un asemenea copil.

Nu am mai simţit asemenea iubire pentru nicio altă fiinţă. Era minunat, mai mult decât visasem vreodată, să-i simt căldura trupului, să îl simt atât de încrezător, atât de dependent; ceva ce nu mi-am închipuit şi la care nu m-am aşteptat niciodată. Copilul acesta mic mă iubea şi eu l-am iubit la rândul meu; viaţa lui depindea de mine şi am fost cu adevărat fericită pentru prima dată. Dar o asemenea fericire rareori durează.

Îmi amintesc bine noaptea când s-a sfârşit a mea. Soarele tocmai apusese şi era o seară caldă de vară, aşa că am mers în grădină, spre spatele colibei, legănându-mi copilul, fredonându-i încet ca să-l adorm. Deodată, fulgerul a luminat deasupra şi am simţit pământul mişcându-se sub picioare. Urma să apară Necuratul şi inima mi s-a strâns de frică. În acelaşi timp, eram

fericită, pentru că, odată ce-şi va vedea fiul, va pleca şi nu mă va mai putea vizita din nou. Voi scăpa de el pentru tot restul vieţii.

Însă nu eram pregătită pentru reacţia Necuratului. Imediat ce s-a materializat, cu un răget de mânie, mi-a smuls din braţe băieţelul nevinovat şi l-a ridicat sus, în văzduh, gata să-l zdrobească de pământ.

— Te rog! l-am implorat. Nu-i face rău. Voi face orice, dar, te rog, lasă-l să trăiască...

Necuratul nici măcar nu s-a uitat la mine. Era plin de mânie şi cruzime. A zdrobit capul fragil al copilului meu de o piatră. Apoi a dispărut.

Multă vreme am fost înnebunită de durere. Apoi, gândurile de răzbunare au început să-mi freamăte în cap. Era posibil? Puteam să-l distrug pe Necurat? Imposibil sau nu, acesta a devenit ţelul meu şi singura mea raţiune de a trăi. Eram încă tânără — abia făcusem şaptesprezece ani —, deşi puternică şi înaltă pentru vârsta mea. Alesesem să port copilul Necuratului pentru a mă elibera de el pentru totdeauna şi, odată ce am hotărât să urmez această cale, nimic nu m-a putut opri. Nimic nu avea să mă oprească nici acum.

Purtând cele mai groase mănuşi de piele ale mele, am făurit trei cuţite, fiecare îmbrăcat într-un aliaj de argint.

A fost cumplit de dureros chiar şi numai să mă aflu în preajma acelui metal dăunător pentru toţi cei închinaţi Întunericului. Dar am scrâşnit din dinţi şi mi-am împlinit treaba cât mai bine cu putinţă. Acum mai trebuia să-mi găsesc duşmanul — dar asta era partea uşoară.

Necuratul nu apare la fiecare sabat; în unii ani nu se arată deloc. Dar de Halloween era cel mai probabil să o facă şi, dintr-un motiv oarecare, în acea vreme a anului, favoriza în mod special clanul Deane. Astfel, ferindu-mă de celebrarea clanului Malkin de pe Dealul Pendle, am pornit spre Vântoasele, satul clanului Deane.

Am sosit la asfinţit şi m-am oprit într-o pădurice care dădea spre locul unde se înălţa focul lor sabatic. Nu îmi făceam prea multe griji că voi fi simţită. Aveau să fie toate agitate şi distrase de pregătirile lor; de altfel, mă învăluisem în cea mai puternică magie a mea, iar ceea ce plănuisem eu le va lua ca din oală, ca să nu zic mai mult. Majoritatea vrăjitoarelor ar fi considerat-o o nebunie. Vrăjitoarele Deane nu sunt vestite pentru imaginaţia lor şi clanul lor e cel mai puţin creativ dintre cele trei.

La scurt timp, vrăjitoarele au început să se adune şi, prin puterea magiei lor combinate, au aprins focul cu un şuierat zgomotos. În mare parte, foloseau lemnul drept

combustibil, dar în mijlocul focului era o grămadă mare de oase vechi, care nu mai erau bune de nimic în magia neagră. Oamenii obişnuiţi numesc asemenea pălălaie foc mare, nume derivat dintr-un cuvânt folosit de vrăjitoare şi care înseamnă „foc de oase". Sabatul celor treisprezece cele mai puternice vrăjitoare a format un cerc strâns în jurul focului; surorile lor mai neînsemnate le-au înconjurat la rândul lor.

Exact când duhoarea focului a ajuns la mine, clanul Deane a început să-şi blesteme duşmanii. Cu ţipete sălbatice şi strigăte guturale, a invocat moartea şi distrugerea, ca acestea să se pogoare asupra celor numiţi. Un bătrân slăbit sau o vrăjitoare care a devenit neglijentă ar putea cădea victimă acestor blesteme, dar, în general, îşi pierdeau vremea. Toate vrăjitoarele se protejează împotriva magiei negre. Le-am auzit însă pronunţând numele lui Caxton, Înaltul Chestor din Caster. Arestase recent pe una dintre ele şi acum îl voiau mort. Ştiam că era norocos dacă supravieţuia mai mult de o săptămână.

După ce au isprăvit cu blestemele, s-a simţit o schimbare în foc: flăcările galbene au devenit portocalii, apoi roşii. Era primul semn că Necuratul se pregătea să apară şi am auzit cum adunarea îşi ţine respiraţia aşteptând momentul. Mi-am pironit privirea asupra

focului în timp ce el începea să se materializeze. Capabil să se facă mai mare sau mai mic, Necuratul se întrupa în toată măreţia sa fioroasă, ca să-şi impresioneze adepţii. Flăcările îi ajungeau până la genunchi, înfăţişându-l înalt şi lat în umeri — poate de trei ori cât un bărbat obişnuit —, cu o coadă lungă, sinuoasă şi coarne curbate de berbec. Trupul îi era acoperit cu un păr negru, des şi le-am văzut pe vrăjitoarele sabatului întinzându-se spre flacări, dornice să-l atingă pe stăpânul lor întunecat.

Ştiam că nu va rămâne multă vreme. Trebuia să lovesc chiar în acel moment!

Mi-am părăsit ascunzătoarea dintre copaci şi am început să alerg cât de iute puteam, direct spre foc. Vrăjitoarele nu mă vedeau apropiindu-mă din întuneric, nici nu auzeau bătaia picioarelor mele, distrase şi agitate cum erau din cauza monstrului aflat în inima flăcărilor.

Ţineam câte un cuţit în fiecare mână; pe al treilea îl strângeam între dinţi. Mă aflam într-un pericol foarte mare, dar îl uram pe Necurat şi eram pregătită să-mi găsesc sfârşitul, fie spulberată în patru zări de puterea lui, fie sfâşiată în bucăţi de clanul Deane. Mi-am înfrânt propria vrere; aveam puterea să-l ţin departe de mine, dar am făcut exact invers: mi-am dorit să rămână.

Am pătruns printre vrăjitoarele aflate la marginea adunării. Pe măsură ce mulţimea se îndesea, mi-am făcut loc printre ele cu coatele şi umerii, observând surpriza şi mânia de pe feţele care se întorceau spre mine. În cele din urmă, am ajuns la sabat şi am aruncat primul pumnal. L-a nimerit pe Necurat în piept, implântându-se până la plăsele. A ţipat prelung şi zgomotos. Îl lovisem tare şi strigătul lui de durere a sunat foarte plăcut în urechile mele. Dar el s-a răsucit în flăcări, astfel încât următoarele două cuţite nu prea şi-au găsit ţinta; chiar şi aşa, s-au înfipt adânc în trupul lui.

Preţ de o clipă, m-a privit drept în ochi, cu pupilele ca nişte crăpături roşii verticale. Nu aveam nimic cu care să mă apăr împotriva puterii pe care o putea manevra: mă aşteptam să mor. Ştiam însă bine că mai rău ar fi fost să mă găsească după moarte şi să-mi chinuiască sufletul pe vecie.

Atunci aş fi fost bucuroasă să-l văd plecând. Va dispărea? Sau mai întâi mă va distruge?

Spre uşurarea mea, a dispărut pur şi simplu, luând cu el flăcările, astfel încât am rămas toate cufundate în beznă. Regula funcţionase. Îi purtasem copilul, aşadar el nu putea sta în prezenţa mea decât dacă eu îmi doream asta.

În jurul meu se crease confuzie, se auzeau ţipete de mânie şi teamă; vrăjitoarele alergau în toate direcţiile. M-am strecurat prin întuneric şi am fugit. Bineînţeles, ştiam că vor trimite asasine pe urmele mele. Asta însemna că va trebui să ucid sau voi fi ucisă.

Am fugit, îndreptându-mă spre nord şi trecând dincolo de Dealul Pendle, apoi am cotit spre vest, către marea îndepărtată. Ştiam exact unde mergeam, fiindcă îmi plănuisem fuga cu mult înainte. Pe şesurile de la răsărit de estuarul râului Wyre se afla locul unde voiam să mă stabilesc. Mă înfăşurasem într-o mantie de magie neagră, dar nu era destul de puternică să mă ascundă de toţi urmăritorii mei. Trebuia să-mi port lupta într-un loc unde puteam câştiga un avantaj.

Înşiruite de la nord spre sud sunt trei sate: Hambleton, Staumin şi Preesall, legate între ele printr-o cărare îngustă care uneori devine imposibil de trecut din cauza mareei. Din toate părţile sunt înconjurate de muşchi jilav. În estuar pătrunde fluxul, iar mlaştinile vaste sunt inundate periodic de apă sărată; la nord-vest de Staumin, chiar pe ţărmul mării, se află Dealul Braţului, o moviliţă de pământ bătătorit care se ridică deasupra smârcurilor şi a albiilor înşelătoare de-a lungul cărora fluxul se repede să te ia prin surprindere. De o parte se

află râul; de cealaltă, mlaştinile şi nimeni nu le poate traversa fără să fie văzut din acel punct de observaţie.

Mi-am aşteptat urmăritorii, ştiind că vor fi mai mulţi. Crima mea împotriva clanului Deane era într-adevăr cumplită. Dacă mă prindeau, urma să fiu supusă unei morţi lente şi chinuitoare. Primul dintre duşmanii mei a apărut la asfinţit, croindu-şi drum cu atenţie prin iarba de mlaştină.

Ca vrăjitoare, am multe abilităţi şi talente. Unul dintre acestea s-a dovedit foarte util atunci. Pe măsură ce duşmanul se apropie, îi recunosc valoarea pe loc: puterea şi priceperea sa în luptă. Vrăjitoarea care traversa mlaştina îndreptându-se spre mine era destul de competentă, dar nu de primul rang. Fără îndoială că talentele ei de copoi şi puterea de a-mi penetra mantia de magie neagră o aduseseră prima la mine.

Am aşteptat să se apropie, apoi m-am arătat. Stăteam pe acel deluşor, conturat limpede pe stacojiul palid al cerului la asfinţit. A alergat spre mine, cu un cuţit în fiecare mână. Nu şi-a schimbat direcţia; nu a făcut nicio încercare de a se transforma într-o ţintă dificilă.

Era care pe care. Una dintre noi urma să moară. Aşa să fie!

Am tras de la cingătoare cuţitul meu preferat de aruncat. Acesta nu era îmbrăcat în aliaj de argint, dar nu era necesar; era suficient pentru a ucide o vrăjitoare. L-am azvârlit spre atacatoarea mea şi am nimerit-o în gât. A scos un gâlgâit slab, a căzut în genunchi şi apoi s-a prăbuşit în iarba mlaştinii.

A fost prima fiinţă umană pe care am ucis-o vreodată şi am simţit pe moment o strângere de inimă. Dar mi-a trecut repede şi m-am concentrat pe propria supravieţuire. Am ascuns trupul vrăjitoarei într-un smârc, împingând-o adânc în noroiul mlaştinii. Nu i-am scos inima. Ne confruntaserăm în luptă cinstită şi ea pierduse. Într-o noapte, acea vrăjitoare se va întoarce din morţi, târându-se prin mlaştină în căutarea prăzii. Cum nu mai era o ameninţare pentru mine, nu am privat-o de acest viitor.

Am aşteptat aproape trei zile să mă găsească următoarea. Erau două şi au sosit împreună. Ne-am luptat la prânz, când soarele de toamnă târzie picta apele râului care se retrăgeau din estuar într-un roşu ca sângele. Am fost puternică şi rapidă, dar ele erau veterane în asemenea lupte, cu un repertoriu de trucuri pe care nu le mai întâlnisem. M-au rănit tare, iar cicatricele acelor răni se văd şi astăzi pe trupul meu. Lupta a durat mai

mult de un ceas şi a fost strânsă, dar, în final, victoria mi-a aparţinut, iar trupurile celor două vrăjitoare din clanul Deane şi-au găsit odihna în mlaştină.

Abia după trei săptămâni am fost în stare să călătoresc, dar în acel răstimp nu au mai trimis răzbunători după mine. Urma se răcise şi era puţin probabil ca cineva să mă fi recunoscut în noaptea aceea, când l-am atacat pe Necurat. M-am gândit mult şi bine la cele petrecute. Îi făcusem rău Diavolului. Va încerca să mă ucidă în vreun fel? Sau aş putea găsi o cale să-l distrug eu mai întâi?

Am consultat o ghicitoare. Numele ei era Martha Ribstalk, o venetică din îndepărtatul nord. Nu folosea oglinda ca să vadă viitorul; metoda ei era să privească în aburii unui cazan pătat de sânge în care amesteca, folosind oase de degete pentru a curăţa carnea moartă de pe ciolane. În acea vreme, înainte de apariţia lui Mab, tânăra ghicitoare a clanului Mouldheel, era cea mai vestită practicantă a acelei arte întunecate. Am vizitat-o la un ceas după miezul nopţii, după cum stabiliserăm. O oră mai târziu, băuse sângele unui duşman şi efectuase ritualurile necesare.

— Primeşti banii mei? am întrebat.

Ea a încuviinţat din cap, aşa că am aruncat trei monede în cazan.

— Aşază-te! mi-a poruncit cu asprime, arătând spre lespezile reci de piatră aflate dinaintea vasului mare care bolborosea. Aerul duhnea a sânge şi, de fiecare dată când îl inhalam, îmi sporea gustul metalic de pe limbă.

M-am supus, aşezându-mă cu picioarele încrucişate şi privind în sus, spre ea, prin abur. Rămăsese în picioare, astfel încât era mai înaltă decât mine, o tactică folosită adesea de cei care doresc să-i domine pe ceilalţi. Dar nu m-am lăsat intimidată şi i-am înfruntat calmă privirea.

— Ce ai văzut? am întrebat-o. Care mi-e viitorul?

A păstrat tăcerea multă vreme. Îi făcea plăcere să mă lase să aştept. Cred că Ribstalk s-a enervat pentru că o întrebasem despre rezultatul divinaţiei sale, în loc să aştept să mi-l spună ea.

— Te-ai ales cu un duşman, a spus ea în cele din urmă. Cel mai puternic duşman pe care l-ar putea înfrunta un muritor. Consecinţele ar trebui să fie simple. Dacă nu doreşti, Necuratul nu se poate apropia de tine, dar îţi va aştepta moartea, apoi va pune gheara pe sufletul tău şi te va supune la chinuri veşnice. Dar mai e ceva; ceva ce nu-mi apare limpede. O nesiguranţă... o

altă forţă care poate interveni. O licărire de speranţă pentru tine...

A tăcut, s-a apropiat mai mult şi a privit în abur. A mai făcut o pauză prelungită.

— E cineva acolo... un copil abia născut...

— Cine e copilul? am întrebat.

— Nu-l văd limpede, a recunoscut Martha Ribstalk. Cineva îl ascunde de ochii mei. În ceea ce te priveşte, chiar şi cu intervenţia lui, doar cineva foarte priceput în ale armelor poate spera să supravieţuiască. Doar cineva cu viteza şi cruzimea unei vrăjitoare asasine. Numai cea mai bună dintre toate asasinele — mai mortală chiar şi decât Kernolde — ar putea face asta. Una mai puţin pricepută nu ar reuşi. Aşa că, ce speranţă poţi avea tu? mi-a râs în nas.

Kernolde era pe atunci asasina clanului Malkin. O femeie fioroasă, cu o mare putere şi viteză, care omorâse douăzeci şi şapte de pretendente la poziţia ei — trei pe an, acesta fiind al zecelea an al domniei sale.

M-am ridicat în picioare şi am zâmbit în jos, spre Ribstalk.

— O voi ucide pe Kernolde şi apoi îi voi lua locul. Voi deveni vrăjitoarea asasină a clanului Malkin — cea mai mare dintre toate.

Am făcut stânga-mprejur şi m-am îndepărtat, auzind-o pe ghicitoare chicotind în bătaie de joc în spatele meu. Dar eu nu mă lăudam prosteşte. Credeam că sunt în stare s-o fac. Credeam cu adevărat.

Anual erau instruite trei pretendente la poziţia de asasin al clanului Malkin, dar în acest an rămăsese un loc vacant. Nu e de mirare, căci majoritatea socotea confruntarea cu Kernolde ca fiind moarte sigură. Celelalte două vrăjitoare se pregăteau de şase luni. Aşadar, mai rămânea jumătate de an până la cele trei zile destinate provocării. Aveam vreme să-mi îmbunătăţesc tehnicile necesare, dar nu prea multă ca să învăţ elementele de bază ale îndeletnicirii asasinului.

Şcoala de ucenice era într-un luminiş din Pădurea Corbului. Prima zi pe care am petrecut-o acolo m-a umplut de exasperare. Celelalte două ucenice nu aveau deloc încredere în propriile forţe, iar moartea le era deja întipărită pe frunte. Cu fiecare ceas care se scurgea, deveneam din ce în ce mai nemulţumită.

În cele din urmă, chiar înainte de lăsarea întunericului, am zis ce aveam pe suflet. Stăteam toate trei cu picioarele încrucişate pe pământ, urmărindu-l pe instructorul nostru, Grist Malkin. Turuia despre lupta folosind

cuţitele. În spatele lui stăteau două căpetenii cu feţe acre din clanul nostru, ambele vrăjitoare. Erau acolo pentru a se asigura că nu ne foloseam de magie împotriva instructorului nostru.

— Eşti un prost, Grist! am izbucnit eu, nemaiputând să-mi stăpânesc agasarea. Înainte de noi, ai mai pregătit douăzeci şi şapte de pretendente, care au fost învinse. Ce ne poţi învăţa în afară de cum să pierdem şi să murim?

Multă vreme nu a scos nicio vorbă, ci pur şi simplu m-a pironit aspru cu privirea, în timp ce chipul îi zvâcnea de furie. Era un bărbat solid, cu un cap mai înalt decât mine şi foarte musculos. Dar nu-mi era frică şi i-am înfruntat căutătura.

— În picioare, fato! mi-a poruncit el.

M-am ridicat lent şi am zâmbit.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă. Nu te uita la mine! a lătrat. Privirea drept înainte. Puţin respect pentru învăţătorul tău. Dacă mă asculţi, ai putea să scapi cu viaţă...

A început să-mi dea târcoale încet. L-am privit cu coada ochiului cum dispare după umărul meu stâng. Deodată, m-a strâns într-o îmbrăţişare de urs, încercând să stoarcă şi ultima răsuflare din mine. Am simţit o durere ascuţită când mi-a pocnit o coastă.

— Să-ţi fie asta învăţătură de minte! a strigat, azvârlindu-mă în noroi.

Dar m-am asigurat că nu va mai cuvânta din nou: într-o clipă am fost în picioare şi i-am spart nasul cu pumnul stâng, lovitura doborându-l la pământ.

Lupta dintre noi s-a încheiat rapid. Nu l-am lăsat să se mai apropie de mine încă o dată. Loviturile mele erau iuţi şi executate cu precizie. După câteva clipe, un ochi îi era umflat şi închis. După alte câteva secunde, fruntea îi era despicată şi sângele îi curgea şiroaie în celălalt ochi. Neputând să vadă, nu reuşea să se apere, aşa că i-am administrat o lovitură rapidă, doborându-l.

Cele două baborniţe au îngenuncheat alături de Grist. Una era mama lui şi i-am văzut lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Te-aş putea ucide acum, am strigat eu, dar eşti doar un bărbat şi nu meriţi osteneala!

Am început să mă îndepărtez, dar, înainte să ajung la copaci, m-am întors. Mai aveam ceva de spus.

— Plec din acest loc, le-am zis. Dar mă voi întoarce să o înfrunt pe Kernolde.

Un singur lucru nu vi l-am împărtăşit încă. Grist a instruit-o şi pe sora mea mai mare, Wrekinda. Ea a fost

a cincea victimă a lui Kernolde: un motiv în plus ca s-o ucid pe vrăjitoarea asasină.

Am avut noroc că eram deja pricepută în căile pădurii şi în făurirea armelor. Tot din fericire, fiind a treia acceptată pentru pregătire, urma să o înfrunt ultima pe Kernolde. Chiar şi învinse, celelalte pretendente o vor slăbi sau barem îi vor secătui puterile.

Aşa că m-am antrenat. Am muncit din greu; am sfidat pericolul; am mâncat bine; mi-am întărit forţele; am înotat zilnic pentru a-mi spori rezistenţa în luptă — milă după milă, în ciuda frigului iernii. Am făurit cele mai bune cuţite pe care puteam să le port în teacă asupra mea; trupul meu s-a oţelit şi a devenit din ce în ce mai rapid cu fiecare zi. Am urcat şi am coborât în fugă pantele abrupte din Pendle pentru a-mi întări rezistenţa, pregătindu-mă pentru lupta până la moarte cu Kernolde.

Într-o pădure îndepărtată din nord, dincolo de hotarele Comitatului, am înfruntat o haită de lupi înspăimântători. M-au înconjurat, apropiindu-se tot mai mult, cu moartea sclipindu-le în ochii înfometaţi. Ţineam un cuţit de aruncat în fiecare mână. Primul lup mi-a sărit la gât; dar a murit odată ce cuţitul meu şi-a găsit drumul spre gâtlejul lui. Al doilea a murit şi el. Apoi mi-am tras cuţitul cel lung, aşteptând al treilea atac. Cu o lovitură

puternică, am desprins capul animalului de trup. Înainte ca haita să poată face cale-ntoarsă, fugind de mânia mea, alţi şapte zăceau morţi, sângele lor pătând zăpada albă.

În sfârşit, sosise vremea să o înfrunt pe Kernolde, aşa că m-am întors la Pendle. Am amintit că speram ca celelalte pretendente să o slăbească pe vrăjitoarea asasină? Speranţele mele au avut o viaţă scurtă. Le-a ucis pe toate cu uşurinţă; ambele vrăjitoare erau moarte în mai puţin de un ceas. În cea de-a treia noapte a venit rândul meu.

Provocarea are loc întotdeauna la nord de Triunghiul Diavolului, unde sunt situate satele clanurilor Malkin, Deane şi Mouldheel. Kernolde şi-a ales drept teren de masacru Râpa Vrăjitoarelor, unde vrăjitoarele sunt duse după moarte de către familiile lor şi îngropate printre copaci, pentru a învia odată cu luna plină, râcâindu-şi drum spre suprafaţă, unde se hrănesc cu animale mici şi oameni neştiutori care le tulbură liniştea. Unele vrăjitoare moarte sunt puternice şi pot colinda kilometri întregi în căutarea prăzii. Kernolde le folosea drept aliaţi — uneori drept ochii ei, nasul şi urechile; alteori drept arme. Nu o dată pretendentul a fost golit de sânge de vrăjitoarele moarte înainte ca Kernolde să-i ia degetele

mari drept dovadă a victoriei. Dar adeseori triumfa fără ajutorul acestor aliaţi. Era pricepută în mânuirea cuţitelor, funiilor, capcanelor şi puţurilor pline de şerpi; odată ce adversarii ei erau prinşi sau imobilizaţi, adeseori îi strangula pur şi simplu până mureau.

Ştiam toate acestea înainte să înceapă lupta; mă gândisem mult şi bine la ele şi vizitasem de multe ori râpa aceasta în ultimele luni. Mersesem acolo în timpul zilei, când vrăjitoarele moarte dorm şi Kernolde era plecată să-şi vâneze prada în părţile îndepărtate ale Comitatului. Adulmecasem fiecare palmă de pădure; ştiam fiecare copac, locurile unde se aflau fiecare puţ şi fiecare capcană.

Aşadar, eram pregătită. Am aşteptat la marginea râpei, în umbra copacilor, chiar înainte de miezul nopţii, timpul stabilit pentru începerea luptei. Deasupra, în stânga mea, se contura sumbru dealul Pendle, cu pantele sale dinspre răsărit scăldate în lumina lunii pline, care străjuia sus pe cer, înspre miazăzi. După câteva clipe, în vârf a izbucnit un semnal luminos, scânteile care au ţâşnit în văzduh semnalând că începuse ceasul vrăjitoarelor.

Am făcut pe loc ceea ce nicio altă pretendentă nu mai făcuse vreodată. Majoritatea se târau în râpă, agitate şi

temătoare, îngrozite de ceea ce urmau să înfrunte. Unele au fost mai curajoase, dar tot cu precauţie au înaintat. Eu eram altfel. Mi-am anunţat prezenţa cu voce tare, limpede.

— Sunt aici, Kernolde! Numele meu este Grimalkin şi îţi voi aduce moartea! am strigat în râpă. Vin după *tine*, Kernolde! Vin după *tine*! Şi nimic din ce e viu sau mort nu mă poate opri!

Nu era simplă bravadă, deşi avea şi asta rolul ei. Era rezultatul unor îndelungate calcule şi frământări. Ştiam că strigătele mele vor chema vrăjitoarele moarte şi asta îmi şi doream. Astfel aveam să ştiu unde se află fiecare.

Vedeţi voi, cele mai multe vrăjitoare moarte sunt lente şi le-aş putea depăşi în fugă. De cele puternice trebuia să mă feresc eu. Una dintre acestea se numea Fioroasa Gertrude, din cauza înfăţişării ei intimidante, dar era deopotrivă puternică şi iute pentru cineva mort de mai mult de un veac. Rătăcea în lung şi-n lat în afara râpei, în căutare de sânge. Dar în seara aceasta aştepta acolo: era cel mai apropiat complice al lui Kernolde, recompensată din plin cu sânge, deoarece îşi aducea contribuţia la toate victoriile.

Am aşteptat cam cincisprezece minute — destul de mult ca să o las şi pe cea mai înceată vrăjitoare să se

apropie. Deja o adulmecasem pe Gertrude, cea bătrână. De ceva vreme se ţinea aproape de marginea râpei, dar alesese să nu se aventureze în câmp deschis: se retrăsese şi mai adânc între copaci, astfel încât surorile ei mai încete să mă poată ataca primele. Am auzit foşnetul frunzelor şi, din când în când, trosnetul slab al unei crenguţe, pe măsură ce înaintau târşâindu-şi picioarele. Erau lente, dar asta nu mă făcea să le subestimez. Vrăjitoarele moarte au o putere mare şi, odată ce se prind de carnea ta, nu pot fi desprinse cu uşurinţă fără nicio pagubă. Imediat încep să-ţi sugă sângele, până când puterea îţi slăbeşte şi nu mai poţi lupta. Unele dintre ele stau culcate la pământ, ascunse sub frunzele moarte, gata să se întindă şi să te prindă de glezne când treci pe lângă ele.

Am fugit spre copaci. Deja o adulmecasem pe Kernolde. Era acolo unde mă aşteptam să fie, sub ramurile celui mai bătrân stejar din râpă. Era copacul ei; cel în care-şi depozitase magia; locul puterii ei.

Dintre frunze, o mână s-a întins spre mine. Fără ca paşii să-mi şovăie, am scos un pumnal din teaca de la şoldul stâng şi am ţintuit-o pe vrăjitoarea moartă de o rădăcină groasă, noduroasă de copac. I-am înfipt lama în încheietura, şi nu în palmă, ca să-i vină mai greu să se elibereze.

Următoarea vrăjitoare s-a târât spre mine din dreapta mea, chipul fiindu-i luminat de o rază de lună. Îi curgea saliva pe bărbie şi pe mantia zdrenţuită, acoperită de pete negre. M-a împroşcat cu blesteme, însetată de sângele meu. În schimb, a avut parte de cuţit, pe care l-am scos din teaca de pe umărul drept, azvârlindu-l spre ea. Vârful a nimerit-o în gât, aruncând-o înapoi. Am alergat şi mai rapid.

De încă patru ori cuţitele mele au tăiat în carne moartă, iar de-acum majoritatea vrăjitoarelor rămăsese în urmă — cele încete şi cele mutilate de cuţitele mele. Dar Kernolde şi bătrâna cea puternică aşteptau undeva în faţa mea. Am purtat opt teci în acea zi; fiecare conţinea un cuţit. Acum mai rămăseseră doar două.

Am sărit peste un puţ ascuns, apoi peste încă unul. Deşi erau acoperite cu frunze şi noroi, ştiam unde se află. În cele din urmă, cea bătrână mi-a tăiat calea. Oprindu-mă brusc, m-am pregătit să o atac. Să vină ea la mine!

Am privit-o pe Fioroasa Gertrude, remarcându-i părul încâlcit, care-i cobora până la genunchi. Era într-adevăr fioroasă şi-şi merita numele! Viermi şi gândaci mişunau panicaţi pe sub perdeaua de buruieni care-i acoperea în întregime faţa, în afara unui ochi rău şi a unui dinte

alungit care-i ieşea în afară peste buza de sus, aproape atingându-i nara stângă.

S-a năpustit asupra mea, stârnind frunzele, cu mâinile întinse ca să-mi sfâşie faţa sau să mă strângă de gât. Era iute pentru o vrăjitoare moartă; foarte iute. Dar nu destul.

Cu mâna stângă, am tras din teaca de la şold cel mai mare dintre cuţitele mele. Acesta nu era făurit pentru aruncare; era mai mult ca o sabie scurtă, cu două muchii ascuţite ca briciul. Am sărit înainte şi, dintr-o singură lovitură, i-am tăiat capul Fioroasei Gertrude. A ricoşat de o rădăcină şi s-a îndepărtat rostogolindu-se. Am fugit în continuare, iar când m-am uitat înapoi, i-am văzut mâinile bâjbâind prin grămada de frunze putrezite unde îşi găsise odihna.

Acum era rândul lui Kernolde. Aştepta sub copacul ei. Am văzut funiile atârnând de crengi, gata să-mi lege şi să-mi spânzure trupul. Îşi freca spatele de scoarţă, absorbindu-i forţa pentru luptă. Dar nu-mi era frică — arăta mai degrabă ca un urs bătrân care se scărpina din cauza puricilor decât ca vrăjitoarea asasină temută de toţi. Alergând direct spre ea, fără nicio abatere, am scos ultimul dintre cuţitele mele zburătoare şi l-am azvârlit drept spre gâtul ei. S-a rotit de nenumărate ori, ţinta

mea fiind iute şi sigură, dar ea l-a dat la o parte cu o răsucire dispreţuitoare a încheieturii. Nedescurajată, am iuţit pasul şi m-am pregătit să folosesc cuţitul lung. Dar atunci pământul s-a despicat sub picioarele mele: inima mi-a tresărit şi am căzut într-un puţ ascuns.

Luna era sus pe cer şi, în timp ce cădeam, am văzut ţepuşele ascuţite de dedesubt aşteptând să mă străpungă. M-am răsucit cu disperare, încercând să-mi protejez trupul, dar era imposibil să le evit pe toate. Puteam numai să mă sucesc astfel încât să mă străpungă un singur par, rănindu-mă cât mai puţin.

Cât mai puţin am spus? M-a durut destul de mult: ţepuşa mi-a pătruns drept prin coapsă. Am alunecat pe toată lungimea ei, până m-am izbit tare de pământ şi mi s-a tăiat respiraţia, iar cuţitul lung mi-a zburat din mână, aterizând undeva unde nu-l puteam ajunge.

Am zăcut acolo, încercând să respir şi să-mi controlez durerea din picior. Ţepele erau ascuţite, subţiri şi foarte lungi — aveau mai mult de doi metri —, încât nu puteam să-mi ridic piciorul şi să-l eliberez. Mi-am blestemat nesăbuinţa. Mă credeam în siguranţă, dar Kernolde săpase un alt puţ — probabil noaptea trecută. Fără îndoială că ştiuse de incursiunile mele în râpă şi aşteptase până în ultimul moment să adauge o altă capcană.

O vrăjitoare asasină trebuie să se adapteze permanent şi să înveţe din propriile greşeli. În timp ce zăceam acolo, în faţa morţii iminente, mi-am recunoscut prostia. Fusesem prea încrezătoare şi o subestimasem pe Kernolde. Dacă supravieţuiam, mi-am jurat să-mi temperez atitudinea cu o fărâmă de precauţie. *Dacă...*

Chipul umflat ca o lună al vrăjitoarei asasine a apărut deasupra şi m-a pironit cu privirea, fără a rosti niciun cuvânt. Eram rapidă şi mânuiam excelent cuţitele. Eram şi puternică — dar nu la fel de puternică precum Kernolde. Nu degeaba unii o porecliseră Kernolde Strangulatoarea. Odată ieşită victorioasă, Kernolde îşi înfăşura uneori victimele de degetele mari de la mâini, înainte de a le asfixia lent. Dar nu şi de data asta. Văzuse ce făcusem până atunci şi nu ar fi riscat cu mine. În curând aveam să-i simt mâinile în jurul gâtului şi urma să-mi stoarcă răsuflarea şi viaţa din trup. Ştiam că voi muri.

A început să coboare în puţ. Eram calmă şi pregătită să mor dacă era nevoie, dar deja mă gândisem la ceva. Aveam o şansă firavă de supravieţuire.

Când Kernolde a ajuns pe fundul puţului şi a început să-şi croiască drum spre mine, printre ţepuşe, încovoindu-şi mâinile ei mari şi vânjoase, m-am pregătit să fac

faţă durerii. Nu durerea pe care urma să mi-o provoace ea, ci aceea pe care o alesesem singură.

Mâinile mi-erau puternice; braţele şi umerii, capabili să exercite o presiune extremă. Ţepuşele din puţ erau subţiri, dar robuste; flexibile, nu fragile. Trebuia să încerc. Din locul unde zăceam, puteam ajunge doar la cea care-mi străpunsese piciorul, aşa că am apucat-o şi am început să o îndoi. Am încovoiat şi am răsucit ţepuşa, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, cu fiecare mişcare trimiţându-mi valuri de durere în picior şi în tot trupul. Dar am strâns din dinţi şi am continuat să manevrez ţepuşa, până când, într-un final, a cedat şi s-a rupt, rămânând cu ea în mâini.

Mi-am ridicat imediat piciorul eliberat de bucata de lemn şi am îngenuncheat cu faţa spre Kernolde, sângele curgându-mi şiroaie pe pământ, îmbibând fundul puţului ucigaş. Am ţinut ţepuşa ca pe o suliţă şi am îndreptat-o spre ea. Înainte ca mâinile ei să-mi atingă gâtul, i-am străpuns inima.

Dar vrăjitoarea asasină îşi trăsese mare parte din magia depozitată în copac, iar atunci s-a oprit, concentrată, începând să arunce cioburi de Întuneric asupra mea. Mai întâi de toate a încercat cu înfricoşarea — acea vrajă întunecată pe care o vrăjitoare o foloseşte ca să-şi

înspăimânte duşmanii, ţinându-i subjugaţi de teamă. Groaza a încercat să pună gheara pe mine şi dinţii au început să-mi clănţănească precum aceia ai morţilor la sabatul de Halloween.

Magia lui Kernolde era puternică, dar nu destul de puternică. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am dat la o parte vraja. După scurt timp, efectele ei s-au micşorat şi nu m-a tulburat mai mult decât vântul rece care bătuse dinspre gheţurile arctice atunci când ucisesem lupii şi le lăsasem trupurile pe zăpadă.

Apoi a folosit împotriva mea spiritele chinuite — „legate de oase" —, cele pe care le prinsese în pragul iadului. S-au agăţat de trupul meu, trăgându-mi braţul în jos, astfel încât am avut nevoie de toată forţa mea ca să nu scap ţepuşa din mână. Erau puternice şi întărite de magia neagră — unul era un strangulator şi m-a apucat de gât atât de tare, de parcă Kernolde însăşi m-ar fi strâns. Cel mai rău dintre ele era un spirit de znamenie, stafia unuia născut din împreunarea Necuratului cu o vrăjitoare. Mi-a întunecat vederea şi şi-a înfipt degetele lungi şi reci în urechile mele, încât am crezut că-mi va exploda capul, dar am ripostat şi am ţipat în bezna şi tăcerea din jur:

— Sunt încă aici, Kernolde! Încă nu ai încheiat răfuiala cu mine. Sunt Grimalkin, osânda ta!

Privirea mi s-a limpezit şi degetele znameniei mi-au abandonat urechile cu un pocnet atât de puternic, încât am resimţit ecoul sunetului. Greutatea din braţe îmi pierise şi m-am căznit să mă ridic în picioare, ţintind cu ţepuşa. Kernolde s-a repezit spre mine — o femeie ca o ursoaică mare şi urâtă, cu mâini de strangulator. Dar ţinta îmi era sigură. I-am înfipt ţepuşa drept în inimă şi ea a căzut la picioarele mele, sângele îmbibând pământul şi amestecându-se cu al meu. Se sufoca, încercând să vorbească, aşa că m-am aplecat şi mi-am apropiat urechea de buzele ei.

— Eşti o biată fată, a croncănit ea. Să fiu înfrântă de o fată, după atâta amar de vreme... Cum e posibil aşa ceva?

— Vremea ta a trecut şi a mea abia începe, i-am zis. Fata asta ţi-a luat viaţa şi acum îţi va lua şi oasele.

După ce mi-am însuşit ce aveam nevoie, am scos trupul lui Kernolde din puţ ajutându-mă chiar de funiile ei. În cele din urmă, am spânzurat-o de picioare, astfel ca, în zori, păsările să-i sfâşie carnea de pe oase. Acestea fiind făcute, am traversat râpa fără niciun incident: vrăjitoarele moarte s-au ţinut la distanţă. Fioroasa

Gertrude se târa în mâini şi genunchi, încă scormonind în jur printre frunzele mucegăite, în căutarea capului. Fără ochi nu-i era prea uşor.

Când am apărut dintre copaci, clanul mi-a ieşit în întâmpinare. Am ridicat deasupra capului degetele mari de la mâinile lui Kernolde şi ele şi-au înclinat frunţile în semn de recunoaştere a ceea ce împlinisem; chiar şi Katrise, conducătoarea sabatului de treisprezece vrăjitoare, şi-a arătat supunerea. Când şi-au ridicat privirea, am văzut un nou respect în ochii lor, dar şi teamă.

Acum îmi voi începe misiunea de distrugere a duşmanului meu, Necuratul. Ţepuşele din puţ mi-au dat o idee. Dacă aş făuri o ţepuşă ascuţită din aliaj de argint şi aş reuşi cumva să-l trag în ţeapă pe Necurat? Dacă i-ar străpunge inima? Şi dacă asta n-ar funcţiona, trebuie să existe o altă cale...

Într-o zi *voi găsi* o cale să-l distrug.

Numele meu este Grimalkin. Sunt vrăjitoarea asasină a clanului Malkin şi nu mă tem de nimeni.

ALICE ȘI SORBITORUL-DE-CREIERE

CAPITOLUL 1

NUMELE MEU ESTE ALICE DEANE

Numele meu este Alice Deane şi m-am născut într-unul dintre clanurile de vrăjitoare de la Pendle. N-am prea vrut să fiu vrăjitoare, dar câteodată n-ai de ales şi lucrurile se întâmplă de la sine.

Îmi amintesc noaptea când mătuşa mea, Osoasa Lizzie, a venit să mă ia. Îmi place să cred că eram supărată, dar nu-mi aduc aminte să fi plâns. Mama şi tata erau morţi şi îngropaţi în pământul jilav de trei zile şi încă nu reuşisem să vărs nicio lacrimă — dar nu fiindcă n-aş fi încercat. Mă străduiam din răsputeri să-mi amintesc de vremurile bune. Şi au fost câteva, în ciuda faptului că se aveau ca şoarecele cu pisica şi mă

băteau mai rău decât se băteau între ei. Adică, aveam motive să fiu supărată, nu? Totuşi, erau părinţii mei şi abia muriseră, aşa că *ar fi trebuit* să pot stoarce măcar o lacrimă.

Locuiam la cealaltă mătuşă a mea, Agnes Sowerbutts. Mă luase în grija ei şi voia să mă crească aşa cum trebuie, să facă om din mine. Slabe şanse!

Ziua fusese dogoritoare şi în noaptea aceea de vară a fost furtună — furcile trăsnetelor diavoleşti sfârâiau pe cer şi bubuiturile tunetelor zguduiau pereţii colibei, făcând să zăngănească oalele şi tigăile. Dar asta n-a fost nimic pe lângă ce-a făcut Lizzie. A bătut la uşă atât de tare, încât putea să trezească şi morţii care putreziseră, iar când Agnes a tras zăvorul, Osoasa Lizzie s-a năpustit în odaie, cu părul ei negru încâlcit de ploaie şi cu apa şiroindu-i în cascadă de pe pelerină pe dalele de piatră. Agnes s-a speriat, dar a rămas locului, punându-se între mine şi Lizzie.

— Lasă fata în pace! a spus ea calm, încercând să pară curajoasă. Căminul ei e cu mine acum. Va fi bine îngrijită, nu-ţi face tu probleme de asta.

Primul răspuns al lui Lizzie a fost un surâs dispreţuitor. Se spune că există o asemănare între noi şi că eu

sunt leită ea. Dar n-aş fi fost niciodată în stare să-mi schimonosesc faţa aşa cum a făcut-o ea în noaptea aceea. Era îndeajuns să acrească laptele sau să alunge pisica în sus pe coş, mieunând ca şi cum însuşi Cel Rău ar fi apucat-o de coadă.

— Fata îmi aparţine, Sowerbutts, a spus Lizzie, cu glasul rece şi domol, plin de răutate. Avem acelaşi sânge negru. O pot învăţa ceea ce trebuie să ştie. De mine are nevoie.

— Alice nu trebuie să fie o vrăjitoare ca tine! a ripostat Agnes. Mama şi tatăl ei nu erau vrăjitori, aşa că de ce ar urma căile tale întunecate? Las-o în pace. Lasă fata cu mine şi vezi-ţi de treaba ta.

— Are sânge de vrăjitoare în vene şi asta e suficient! a sâsâit furioasă Lizzie. Tu eşti o străină şi nepotrivită să creşti fata.

Nu era adevărat. Agnes era o Deane, dar se căsătorise cu un bărbat de treabă din Whalley, un negustor de fierărie. După ce el a murit, ea s-a întors în Vântoasele, unde îşi avea sălaşul clanul de vrăjitoare Deane.

— Sunt mătuşa ei şi acum îi voi fi mamă, s-a opus Agnes.

Încă vorbea vitejeşte, dar chipul îi era palid şi vedeam cum îi tremură bărbia grăsuţă, iar mâinile îi tresar, înfiorate de spaimă.

Apoi, Lizzie a bătut din piciorul stâng. N-a fost nevoie de mai mult. Într-o clipită, focul a murit în vatră, lumânările au pâlpâit şi s-au stins şi întreaga odaie s-a cufundat în beznă, devenind friguroasă şi înfricoşătoare. Am auzit-o pe Agnes ţipând de frică; chiar şi eu ţipam şi eram disperată să ies de acolo. Aş fi fugit pe uşă, aş fi sărit pe geam sau chiar mi-aş fi croit drum râcâind cu degetele în sus pe coş — aş fi făcut orice, numai să scap.

Am ieşit până la urmă, dar împreună cu Lizzie. Ea m-a luat pur şi simplu de încheietură şi m-a târât afară în noapte. Nu avea rost să mă opun. Era prea puternică şi mă ţinea strâns, unghiile înfigându-i-se în pielea mea. Îi aparţineam acum şi nu mai avea să-mi dea drumul. În acea noapte a început pregătirea mea ca vrăjitoare. A fost începutul tuturor necazurilor mele.

Prima noapte petrecută în coliba ei a fost cea mai rea. Lizzie a început prin a mi-o arăta pe cotoroanţa care o slujea. Bătrâna stătea afară, în faţa uşii de la intrare, sprijinindu-se cu spatele de pervazul ferestrei, şi nu părea deloc prietenoasă.

Nu era doar bătrână, ci şi mare şi urâtă, cu părul lung, cenuşiu atârnându-i până aproape de talie. Purta un şorţ murdar, iar mânecile scurte dezvăluiau vederii braţe

mari, musculoase şi păroase, mai degrabă de bărbat. Nu mi-a plăcut deloc cum arăta. M-a pironit pur şi simplu cu privirea — nu a scos niciun cuvânt.

— Numele ei este Tuşa Nuckle şi e o slujitoare foarte utilă, mi-a zis Lizzie. Singura problemă e că nu poate ieşi afară în timpul zilei. Aşa că ziua doarme. Însă e bună la ridicatul ceaunelor mari de fier şi la supravegherea fetelor neascultătoare. Mai bine faci cum ţi se spune, fato. Va fi cu ochii pe tine.

Imediat ce am intrat, m-a închis într-o cameră fără nicio fereastră. Nu de multe ori în viaţa mea am fost atât de înfricoşată. Era atât de întuneric, încât nu-mi vedeam mâinile dacă le ridicam în faţa ochilor. Era şi o miasmă nu tocmai plăcută. Ceva murise acolo recent. Nu eram sigură dacă un animal sau un om — poate ceva între. Dar îşi dăduse ultima suflare încet şi cu mare suferinţă. Nu mi-a luat prea mult să adulmec asta.

Adulmecatul e un dar. Aşa m-am născut. Întotdeauna am putut să o fac. Dar atunci nu ştiam că puteai fi pregătit în aşa fel încât să devină un simţ puternic, aproape la fel de util ca ochii din cap. Asta a fost prima lecţie pe care mi-a predat-o Lizzie. M-a târât afară din camera aceea întunecată şi împuţită cu mult înainte de răsărit. Afară ardeau trei focuri mici, iar deasupra

fiecăruia se afla câte un ceaun de fier negru, bolborosind, cu un capac de lemn deasupra.

— Ei bine, fato, a zis Lizzie, din nou cu rânjetul acela pe chip, să vedem cât de puternice îţi sunt harurile. Într-unul din ceaunele astea se află micul tău dejun. Găseşte-l şi vei mânca pe săturate. Alege capacul greşit şi vei mânca oricum ce se află înăuntru. Altminteri te mănânc eu pe tine!

După furtună, aerul era mult mai răcoros şi, tremurând de frig şi de frică, am privit multă vreme cele trei ceaune, urmărind capacele cum tresăreau şi se smuceau pe măsură ce apa clocotea şi ieşeau aburi. În cele din urmă, Lizzie şi-a pierdut răbdarea şi m-a strâns tare de umăr, împingându-mă aproape de ceaunul din stânga.

— Dă-i bătaie, fato, dacă ştii ce-i bine pentru tine!

Mi-era teamă de Lizzie şi mă durea umărul, fiindcă unghiile ei ascuţite îmi intrau adânc în carne, ca şi cum îmi căutau oasele, aşa că am făcut ce a spus. Am adulmecat de trei ori.

Nu mirosea bine. Ceva colcăia acolo, eram sigură; ceva viu, care ar fi trebuit să fie mort; ceva subţire şi delicat, dar care tot se mai mişca în apa aceea clocotindă, cu bulbuci.

Lizzie m-a târât în faţa ceaunului din mijloc. Am adulmecat din nou de trei ori şi nu mi-a plăcut ce era nici înăuntrul ăstuia. Era ceva moale şi umed. Ceva care crescuse odată în pământ — dar eram sigură că nu era de mâncat. O îmbucătură din ceea ce se afla înăuntru ar fi dat sângele în clocot, ar fi umflat ochii în cap şi i-ar fi făcut să iasă din orbite. Nu voiam să mănânc din asta mai mult decât din ceea ce se afla în prima oală.

În al treilea ceaun era un iepure — bucăţi de carne fragedă, delicioasă, care se topeau de pe os şi erau aproape gata de mâncat. O adulmecare şi am fost sigură.

— Asta, am spus. Am să mănânc iepure la micul dejun. Am ridicat capacul ca să dovedesc că aveam dreptate.

— Asta a fost destul de simplu, fato, dar ai dreptate — în dimineaţa asta o să-ţi placă micul dejun, a zis Lizzie. Acum să vedem ce se găseşte în ceaunul din mijloc. Ce crezi că e acolo?

— Ceva otrăvitor. O gură să iei şi mori pe loc.

— Dar ce fel de otravă? a întrebat Lizzie. Poţi să-mi spui care-s ingredientele?

Am clătinat din cap şi am adulmecat din nou.

— Poate ciuperci otrăvitoare... nu sunt sigură.

— Saltă capacul şi aruncă o privire!

Am pus capacul la loc pe ceaunul cu micul dejun şi l-am ridicat pe cel aflat pe ceaunul din mijloc. Am făcut imediat un pas înapoi. Nu voiam să inspir aburul acela otrăvitor. Bucăţele de ciuperci se agitau în apa care fierbea.

— Înăuntru sunt nouă soiuri diferite de ciuperci otrăvitoare, mi-a zis Lizzie. Până la sfârşitul lunii, din doar trei adulmecări le vei recunoaşte pe toate după nume. Te aşteaptă multă treabă, fetiţo, dar darul pe care-l ai e puternic. Trebuie doar dezvoltat, atâta tot. Acum încearcă al treilea capac...

Ceaunul ăsta m-a speriat de-a binelea. Ce zăcea acolo înăuntru? Ce putea supravieţui în apa clocotindă? Cum eu ezitam, Lizzie şi-a înfipt şi mai adânc unghiile în umărul meu, rănindu-mă atât de tare, încât, în pofida fricii, am întins mâna după capac.

În timp ce-l ridicam încet, Lizzie mi-a dat drumul şi eu am făcut un pas înapoi. A fost cel mai mare şoc din viaţa mea. Aproape am făcut pe mine. O faţă mică şi plină de rautate mă privea dinăuntrul ceaunului. Capul creaturii era chiar deasupra apei clocotinde, dar nu i-am putut vedea trupul. Deodată, a sărit drept spre faţa mea. Am scăpat capacul şi m-am ferit.

A trecut chiar pe deasupra capului meu. M-am întors şi am văzut că aterizase pe pieptul lui Lizzie, capul hidos

cuibărindu-i-se la gât. Creatura era cuprinsă de spasme şi şi-a scobit drum pe sub rochia lui Lizzie, ascunzându-se.

— Ăsta e Bătrânul Spig, familiarul meu, a zis Lizzie cu un zâmbet afectuos. El e ochii, nasul şi urechile mele. Bătrânului Spig nu-i prea scapă multe. Aşa că fă ce ţi se spune, fato, pentru că el oricum te va dibui. Şi, odată ce-mi spune mie, vei da de necaz. Şi-ai să înveţi ce înseamnă durerea...

Atunci l-am văzut prima oară pe familiarul lui Lizzie. Lizzie era de fapt o vrăjitoare care folosea magia de oase, dar avea nevoie de Bătrânul Spig şi-l păstrase. Era înspăimântător şi, de prima dată când am dat cu ochii de el, am ştiut că-mi va aduce necazuri.

După ce m-am înfruptat din iepurele acela delicios, m-am simţit puţin mai bine. Şi restul zilei n-am mai făcut decât ceva treabă prin gospodărie; nu era foarte diferit faţă de treburile pe care le făceam când stăteam cu Agnes. A trebuit să aprind focul pentru gătit, să spăl oalele, tigăile şi tacâmurile şi să pregătesc o tocăniţă de miel pentru masa de seară. Tuşa Nuckle nu a dat nicio mână de ajutor; a rămas în camera ei toată ziulica, pentru că nu suporta lumina soarelui. Nu era vrăjitoare, de aceea nu am înţeles motivul. Dar când am întrebat-o pe Lizzie, mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

Prea multă curăţenie nu făceam, dereticam doar în camera mea. Părea că Lizzie prefera coliba murdară. O făcea să se simtă în largul ei. Într-o singură încăpere nu aveam voie să intru — presupun că acolo îşi petrecea Bătrânul Spig mare parte din timp şi nu-mi plăceau deloc sunetele care ieşeau de acolo. Nu îl auzeam pe Spig, dar parcă ceva scâncea de durere, aşa că m-am ţinut deoparte.

Dar, privind partea plină a paharului, supravieţuisem primului test al lui Lizzie. Bătrânul Spig m-a speriat groaznic, dar, făcând abstracţie de el, poate că traiul cu Lizzie nu va fi atât de cumplit pe cât mă aşteptasem.

— Eşti curajoasă, fato? m-a întrebat Lizzie după ce am isprăvit treaba. O vrăjitoare trebuie să fie curajoasă! Am ceva în minte la care doar o fetiţă cu adevărat curajoasă poate face faţă.

Am dat din cap spre Osoasa Lizzie. Nu voiam să recunosc că mi-era frică, dar dinţii îmi clănţăneau de spaimă; ea a zâmbit observându-mi neliniştea, ca şi cum asta îi făcea plăcere. Soarele apusese de vreo jumătate de oră şi noi stăteam în mica odaie din faţă, care era foarte mohorâtă. O singură lumânare din ceară neagră pâlpâia pe poliţa de deasupra căminului, făcând să danseze umbre stranii prin colţuri.

— Eşti puternică, fato?

— Puternică pentru vârsta mea, i-am răspuns cu glas şovăitor, dând iarăşi din cap.

— Păi, tot ce trebuie să faci e să te duci în Râpa Vrăjitoarei şi să-mi aduci un urcior anume. Îl vei găsi îngropat în apropierea trunchiului celui mai înalt stejar de acolo. Sapă în locul unde luna proiectează umbra copacului la miezul nopţii!

Întregul corp a început atunci să-mi tremure. Râpa era plină de vrăjitoare moarte. Ieşeau noaptea, în căutare de sânge.

— Vrei să fii vrăjitoare, fato? m-a întrebat Lizzie. Asta vrei?

Nu voiam cu adevărat să fiu vrăjitoare, dar, dacă aş fi negat, Lizzie s-ar fi înfuriat, aşa că am dat din cap pentru a treia oară.

— Atunci să nu-ţi fie teamă de vrăjitoarele moarte. De altfel, cele din râpă nu-ţi vor face rău. Toate sunt surori întru moarte. Nu se sâcâie una pe alta prea mult şi nu te vor sâcâi nici pe tine. Porneşte la drum, dar ai grijă să te întorci înainte de răsărit. Conţinutul urciorului se va strica la lumina zilei!

CAPITOLUL 2
VEI FI ÎNTOTDEAUNA O VRĂJITOARE

Râpa Vrăjitoarei se afla la miazănoapte de Triunghiul Diavolului, alcătuit din cele trei sate unde îşi aveau sălaşul clanurile Malkin, Deane şi Mouldheel. Era o noapte senină, cu o lună aflată în al treilea pătrar. Spre vest, Dealul Pendle era scăldat în lumina argintie, iar acea rază de lună era atât de strălucitoare, încât singurele două stele de pe cer erau vizibile.

Când am ajuns la râpă, mai aveam mai puţin de jumătate de oră până la miezul nopţii, aşa că nu-mi permiteam să irosesc vremea de pomană şi am intrat în vâlcea. Era lugubră, acoperită de un amestec de umbre aruncate de lună, iar rădăcinile noduroase, asemenea

unor gheare de căpcăun, apucau strâns pământul. Dar frunzele din toamna trecută se adunaseră în grămezi mari în jurul trunchiurilor *anumitor* copaci. Asta mă deranja. Puteau să fi fost suflate acolo de vânt, dar o alternativă sumbră îşi croi drum ca un vierme în mintea mea.

Puteau să fi fost îngrămădite acolo de vrăjitoarele moarte, nu? Paturi de argilă umedă, pe care să-şi odihnească oasele neînsufleţite într-o noapte friguroasă; sălaşe frunzoase din care să atace, prinzând gleznele călătorilor neavizaţi înainte de a-i târî în adânc pentru un ospăţ cu sânge.

Trebuia totuşi să mă încred în ceea ce-mi spusese Lizzie — că nu-mi vor face rău; că morţii uitau de vrajba dintre clanuri. Dar nu mersesem mai mult de nouăzeci de metri când am auzit ceva venind spre mine, târşâindu-şi picioarele printre frunze. Ceva periculos se apropia...

Am adulmecat-o. Era o vrăjitoare moartă, dar avea ceva ciudat. Abia când a păşit într-o rază de lună am văzut că nu avea cap. Îl purta sub braţ ca pe un dovleac mare. Atunci am ştiut pe loc cine era!

Era Fioroasa Gertrude, cea mai bătrână vrăjitoare din râpă. Cu ani în urmă, vrăjitoarea asasină Grimalkin îi

tăiase capul. A fost cea mai bună decizie în împrejurările date. Asta o încetinise, nu glumă! Se spune că abia după o lună şi-a găsit capul. Deci nu avea de gând să-i mai dea drumul. Îl strângea bine de tot.

Gertrude s-a întors astfel încât stătea cu faţa spre mine, privindu-mă. Ochii ei sticloşi, urduroşi sclipeau în lumina lunii şi buzele palide i se mişcau, dar niciun sunet nu a ajuns la urechile mele. Capul nu era ataşat de gât, astfel încât cutia vocală nu funcţiona. Dar puteam să-i citesc pe buze şi am ştiut ce spunea:

— *Cine eşti? Din ce clan faci parte? Vorbeşte cât mai ai suflare în trupul ăla sfrijit!*

— Numele meu este Alice Deane, dar mama mea era o Malkin.

— *Cum eşti pe jumătate Malkin, te voi lăsa să trăieşti, dar nu eşti binevenită aici, copilo*, s-au mişcat buzele ei. *Cei vii nu vin aici — nu şi dacă ştiu ce este bine pentru ei!*

Am început să tremur. Lizzie mă minţise. Nu voise să rişte să vină ea însăşi în râpă după lăsarea întunericului, aşa că mă trimisese pe mine să-mi pun gâtul în laţ.

— Osoasa Lizzie m-a trimis să iau ceva. E un urcior îngropat lângă cel mai mare stejar din râpă...

Gertrude a păşit înspre mine şi, deodată, m-a apucat de braţ. M-a tras aproape de ea şi o halenă jilavă, de

pământ şi putreziciune, mi-a umplut nările, făcându-mi greaţă.

— *Faci tot ce-ţi spune Lizzie?* m-a întrebat ea.

— E stăpâna mea şi mă pregăteşte să devin vrăjitoare. Nu prea am de ales, aşa-i?

Gertrude m-a adulmecat de trei ori.

— *Te-ai născut vrăjitoare şi vrăjitoare vei fi întotdeauna. Nu e musai să te pregătească Lizzie. Eşti făcută dintr-o plămadă cu adevărat puternică. Ai putea găsi pe altcineva care să-ţi arate calea.*

— Sunt cu Lizzie de numai o zi, i-am spus. I-aş putea da răgaz până la sfârşitul săptămânii. Să vedem cum se descurcă.

N-am putut citi pe buzele lui Gertrude ce a spus în continuare. Mi-au trebuit câteva clipe ca să realizez că râdea.

— *Ai vână în tine, fato,* au rostit buzele ei în cele din urmă. *Dacă Lizzie nu ţi-e pe măsură, te pot învăţa eu totul despre Întuneric. N-aş fi prima vrăjitoare moartă care instruieşte o fetiţă şi-i arată ceea ce se cuvine. Eu însămi nu pot practica magia neagră — sunt moartă de prea multă vreme pentru asta —, dar încă îmi amintesc cum se făceau lucrurile şi văd în tine puterea. Împreună am putea-o aduce la iveală. Noi două am face o echipă bună. Să ne ajutăm*

reciproc. Mai gândeşte-te, fato. Ştii unde să mă găseşti. Acum du-te şi ia ce-i trebuie lui Lizzie. N-am să-ţi stau în cale.

Am urmărit-o cu privirea pe vrăjitoarea moartă cum se târâie printre copaci, cu capul ferit sub braţ. Era moartă şi puţea, dar tot era mai drăguţă decât Lizzie.

Mi-am continuat drumul până când am ajuns la cel mai înalt stejar din râpă, am aşteptat să se facă exact miezul nopţii, apoi am săpat cu degetele în apropierea trunchiului, în umbra aruncată de lună. Nu mi-a luat mult să găsesc ceea ce îşi dorea Lizzie, pentru că nu era îngropat foarte adânc. Era un urcior mic de lut ars. Capacul era prins atât de strâns, încât nu m-am chinuit să-l forţez. Oricum, era treaba lui Lizzie. Aşa că i l-am dus înapoi.

— Bună treabă, fato! mi-a spus zâmbind strâmb. Acum du-te la culcare. Am de lucru şi tu nu eşti încă gata să vezi asta. Abia după luni de instruire vei fi pregătită pentru aşa ceva.

Aşa că am urcat în camera mea şi am încercat să adorm. Mi-a luat multă vreme, pentru că, de fiecare dată când închideam ochii, o vedeam pe înfricoşătoarea Gertrude. Zgomotele care veneau de jos nu erau nici ele de folos. Am auzit un sunet care semăna cu mârâitul

unui animal sălbatic, apoi, puţin mai târziu, un copilaş urlând ca din gură de şarpe. După ce am aţipit într-un final, am dormit ore în şir. Lizzie nu s-a ostenit să mă trezească şi m-am sculat abia târziu, după-amiază.

— Uite ce-a adus pisica! a zis Lizzie când am coborât împleticindu-mă. Te-ai sculat în sfârşit şi ai face bine să te apuci de cină. Mi-ar plăcea o tocană bună de vită. Acum am să ies şi mă întorc după lăsarea întunericului. Ai grijă ca tocăniţa să fie gata şi foarte fierbinte.

Faptul că dormisem până târziu îmi dăduse o durere de cap, aşa că mai întâi am ieşit la o plimbare ca să-mi limpezesc gândurile. Mi-a plăcut plimbarea şi m-am întors mai târziu decât intenţionasem, de aceea a trebuit să mă grăbesc un pic cu mâncarea. Soarele apusese înainte ca eu să mă apuc. Am tocat cepele, cartofii, morcovii şi sfecla şi le-am adăugat în ceaunul mare de fier, unde bucăţele de vită fierbeau deja deasupra focului din bucătărie. Nu mă pricep să fac decât un singur fel de mâncare — adică iepure fript la foc iute — şi nu vreau să mă laud singură, dar, jumătate de oră mai târziu, când am gustat din polonic, tocăniţa era destul de gustoasă.

Acum nu mai trebuia decât să pun capacul pe ceaun şi să o las să fiarbă la foc mic până se întorcea Lizzie. A

trebuit să cotrobăiesc prin bufetul ei jegos şi mi-a luat ceva vreme să găsesc capacul. În timp ce îl frecam bine în chiuvetă, am auzit un zgomot în spatele meu — ceva care semăna cu un plescăit. M-am întors, dar n-am văzut nimic. Nedumerită, am şters capacul, apoi m-am îndreptat cu el spre ceaun.

Ceea ce am văzut atunci m-a făcut să mă opresc brusc şi am scăpat capacul, care a căzut pe dale cu un zăngănit puternic. Doi ochi mă pironeau din ceaun. Era familiarul lui Lizzie, Bătrânul Spig — dar numai capul lui hidos se vedea; restul trupului îi era ascuns de tocana clocotindă. Gura îi era larg deschisă şi sorbea lichidul care fierbea cât putea de repede.

— Asta e cina lui Lizzie! N-o să fie bucuroasă dacă i-o mănânci! l-am avertizat.

Spig a căscat ochii puţin, dar nu s-a ostenit să-mi răspundă. A continuat să halească din tocană ca şi cum nu se mai sătura de ea.

Am început să mă înfurii. Curând nu ar mai fi rămas nimic pentru cina noastră şi Lizzie urma să fie cu adevărat supărată pe mine, ca să nu spun mai mult. Nu ca mi-ar mai fi plăcut tocana acum, că Spig hotărâse să înoate în ea.

— Ieşi de acolo, jigodie mică, am rostit eu scurt.

Capul Bătrânului Spig s-a ridicat din tocană, astfel încât îi puteam vedea partea de sus a gâtului îngust, acoperit de solzi.

— *Cum* mi-ai spus? a întrebat.

Glasul îi era aspru şi surprinzător de grav pentru o creatură atât de mică. Avea ceva răutăcios în el, care mi-a zbârlit părul de pe ceafă.

— Jigodie mică ţi-am spus! am repetat eu. Nu-i frumos să te târăşti aşa prin cina noastră. Lui Lizzie n-o să-i placă. Am să-i spun ce-ai făcut dacă nu ieşi de îndată din ceaunul meu.

A sărit spre mine şi eu m-am dat iute înapoi. Dar nu intenţionase să sară pe mine. A căzut pe locul unde stătusem eu şi s-a cocoţat pe marginea poliţei şemineului. Era acoperit de sosul de la tocană, care începuse să i se prelingă de pe trup şi să formeze o băltoacă sub el. În pofida acestora, am reuşit să mă uit mai atentă la el pentru prima dată.

Bătrânul Spig era cam de mărimea unui iepure mic, dar parcă numai capul era de el — şi unul mai urât nu văzusem în viaţa mea. Era acoperit de solzi verzi, în afară de faţă. Avea un nas coroiat şi urechi ascuţite, cu o gură larg căscată, pe care n-o închidea niciodată complet, iar dinţii îi erau foarte lungi şi subţiri — mai

mult ca nişte ace. Dincolo de trupul lui solzos, care nu era mai mare decât un cartof, în rest era numai picioare. Şi erau neobişnuit de flexibile. Patru dintre ele aveau gheare ascuţite, dar al cincilea era cu totul ciudat: era ca o bucată lungă şi subţire de os, dar o latură a sa aducea cu dinţii unui ferăstrău.

— N-ai să rezişti mult în casa asta dacă-mi vorbeşti pe tonul ăsta! m-a avertizat, glasul aproape transformându-i-se într-un mârâit. Cât despre pârâtul la Lizzie, ţi-ai pierde vremea de pomană. Suntem la fel de apropiaţi ca un frate de sora lui. Dacă ar fi nevoită vreodată să aleagă între tine şi mine, tu ai fi cea ale cărei oase ar sfârşi în ceaun! Eşti nouă pe-aici şi încă ai caş pe la gură, aşa că-ţi mai dau o şansă. Dar o dată să te mai porţi aşa cu mine şi eşti moartă — nu te îndoi de asta!

Spunând acestea, Spig a sărit de pe poliţa şemineului pe podea şi a părăsit în grabă bucătăria, lăsând o dâră de sos pe dalele pe care a trebuit să le curăţ în urma lui.

Mai târziu, când s-a întors Lizzie, am hotărât să-i spun oricum ce făcuse Spig.

— Mănâncă-ţi friptura, fato, mi-a poruncit Lizzie. Trebuie să-ţi menţii forţele în îndeletnicirea noastră.

— Nu prea vreau. Bătrânul Spig a sărit în ceaun şi a înfulecat din ea. Mi-a tăiat orice poftă.

— Creatura trebuie să se hrănească şi ea. Nu-l poţi învinovăţi pentru asta. Însă nu e mâncarea lui preferată. Când nu vânează sânge, Bătrânului Spig îi place să mănânce creier. Cel de om e preferatul lui, dar se mulţumeşte şi cu creier de oaie şi de vacă. Odată, era atât de disperat, încât a tăiat partea de sus a capului unui arici şi a încercat să se strecoare înăuntru. N-ai văzut ceva mai amuzant.

N-am putut să mă ating de tocană; am lăsat-o pe Lizzie să-şi mănânce cina şi am mers la culcare devreme. În capul scărilor, am găsit pe cineva în faţa camerei mele. Era Tuşa Nuckle şi nu arăta prea bucuroasă. A făcut un pas într-o parte când am întins mâna spre clanţă, dar apoi, când am trecut pragul, mi-a dat o scatoalcă după ceafă încât mai că nu m-am dus de-a rostogolul.

— Pentru ce-a fost asta? am întrebat-o furioasă când mi-am recăpătat echilibrul.

— Pentru că ai fost neobrăzată cu mine, fato. Nu tolerez aşa ceva!

Spunând asta, Tuşa Nuckle a traversat cu paşi apăsaţi palierul, spre camera ei. Nu fusesem neobrăzată cu ea, m-am gândit. De ce bătea câmpii?

CAPITOLUL 3
CAPUL TUŞEI NUCKLE

A doua zi dimineaţă, Lizzie a început să mă înveţe totul despre plante şi ierburi. Spre surprinderea mea, nu era vorba doar despre oprirea inimilor duşmanilor sau despre mâncatul creierilor. M-a învăţat şi despre tămăduire. Iar unele plante erau deopotrivă bune şi dăunătoare.

Una dintre ele era numită „mătrăgună": dacă o mâncai, puteai să-ţi pierzi cunoştinţa; dacă mâncai prea multă, nu te mai trezeai niciodată sau îţi pierdeai minţile. Dar putea, de asemenea, să îndepărteze otrava şi să alunge durerea de dinţi. Lizzie a spus că rădăcinile ei aveau formă de corp omenesc şi că ţipa când o

smulgeai din pământ. Mi-ar fi plăcut să văd una, dar Lizzie a zis că erau rare în Comitat.

— Nu ştii niciodată când o să ai nevoie de ea, fato, mi-a zis, arătând spre un desen al unei frunze de soc, făcut în cerneală neagră. Planta are flori albe şi fructe roşii sau albastre şi poate vindeca durerile de reumatism şi alina tulburările inimii. Reînsufleţeşte şi morţii, dându-le o nouă vigoare. Câteodată, unii îşi revin chiar pe deplin. Dacă tu sau altă vrăjitoare aţi suferi şi aţi fi aproape de moarte, planta asta v-ar reda puterile.

Nu aveam voie însă să scriu informaţiile acestea — Lizzie a spus că trebuia să-mi dezvolt memoria. A mai spus că o vrăjitoare trebuie să ţină minte majoritatea vrăjilor, ca să nu piardă multă vreme căutându-le prin cărţi. Lizzie a trebuit să plece din nou în după-amiaza aceea; mi-a spus că pot să caut prin biblioteca ei şi să învăţ cât mai multe despre ciupercile otrăvitoare.

Nu era chiar o bibliotecă — doar două rafturi cu cărţi mucegăite, în pivniţă. Am pus lumânarea pe masă şi am cercetat cu privirea primul şir, citind titlurile de pe cotoare. Trei dintre ele erau grimoare acoperite cu pânză de păianjen — cărţi cu vrăji de magie neagră. Am găsit cartea despre ciuperci otrăvitoare şi am scos-o de pe raft — dar apoi am remarcat altceva: *Familiari: procedee bune şi obiceiuri proaste.*

Asta părea mult mai interesant decât să citesc despre ciuperci otrăvitoare. Voiam să aflu mai multe despre Bătrânul Spig, iar acum aveam ocazia! Aşa că am luat cartea şi am început să o frunzăresc.

Secţiunea introductivă era despre diferitele tipuri de familiari şi cum erau ei potriviţi diverselor scopuri. Am aflat că broaştele râioase erau familiari buni pentru vrăjitoarele bătrâne care îşi pierduseră de mult deplinătatea capacităţilor, dar că vrăjitoarele de apă aflate în floarea vârstei le foloseau mereu, pentru că erau adaptate mediului umed şi mlăştinos.

Am mai citit şi despre cum obţine o vrăjitoare un familiar. Trebuie să-l ispiteşti cu sânge. Majoritatea vrăjitoarelor începeau să-l hrănească dintr-un vas, dar unele se crestau uşor pe antebraţ şi îl lăsau să sugă sângele direct din rană. În cele din urmă, după luni la rând, acolo creştea un sân mic, uşurându-i familiarului sarcina de a suge sângele. Era ca şi cum o mamă îşi alăpta puiul, dar foarte ciudat. Nu prea voiam să fiu vrăjitoare. Dar dacă se va întâmpla vreodată, cu siguranţă nu voiam să folosesc magia familiară.

Am dat paginile mai repede, încercând să aflu ce era Bătrânul Spig. La început n-am găsit nimic despre el, dar apoi am ajuns la ultimul capitol, care era foarte lung.

Era intitulat *Cele mai înalte şi mai periculoase categorii de familiari.*

Erau multe creaturi stranii acolo, printre care duhurile şi fiarele de apă, de care auzisem deja. Despre altele nici nu ştiam că existau pe lumea noastră. Poate că unele pătrunseseră prin portaluri din Întuneric, dar nu aveam timp să citesc totul ca să aflu.

Primul paragraf conţinea un avertisment:

Aceste tipuri de familiari sunt dificil de controlat şi o pot pune de-a dreptul în pericol pe vrăjitoarea care le foloseşte în slujba ei. Frecvent, creatura devine ameninţătoare şi, în timp, familiarul îşi asumă adesea rolul dominant. Vrăjitoarea devine atunci servitoarea lui.

Apoi am dat de o pagină întreagă cu desene. Indiferent cine scrisese cartea, făcuse un mic desen al fiecărei categorii, cu numele dedesubt şi o trimitere la altă pagină.

Era şi Bătrânul Spig acolo. Era ceea ce se numea un „sorbitor de creiere". Tocmai dădeam pagina ca să aflu mai multe când am fost brusc întreruptă.

S-a auzit un strigăt de durere cutremurător de undeva de sus. Părea că cineva fusese rănit grav. Lizzie era plecată, aşa că cine putea fi? Tuşa Nuckle?

După felul în care mă pălmuise cu o seară înainte, nu m-ar fi deranjat dacă ar fi căzut pe scări şi şi-ar fi rupt gâtul, dar am ieşit din pivniţă şi m-am dus să văd ce se întâmplase. Nu era în bucătărie şi nici în odaia mohorâtă din faţă. Nu zăcea nici moartă la baza scărilor. Păcat! Aşa că am urcat în camera ei. Uşa era deschisă şi am văzut-o stând pe un scaun aflat lângă pat. Am icnit îngrozită la priveliştea din faţa ochilor. Nu-mi venea să cred ce i se întâmplase. Era prea cumplit... Am început să tremur din toate încheieturile.

Partea de sus a capului îi fusese tăiată şi îi atârna peste faţă, ţinându-se doar de o bucată de piele. Şi interiorul craniului ei era gol. Bătrânul Spig o omorâse! Îi sorbise creierul!

Am coborât în goană scările, înnebunită, dorind cu disperare să mă îndepărtez cât mai mult de locul acela. Dacă Spig era încă înfometat şi voia şi creierul meu? Puteam foarte bine să fiu următoarea.

Am alergat în pădure şi m-am ascuns printre copaci, aşteptând-o pe Lizzie să se întoarcă. Ştia ea ce să facă. În curând, a început să plouă şi m-am udat leoarcă, dar eram prea speriată ca să mă adăpostesc din nou în casa lui Lizzie.

* * *

Lizzie s-a întors cu mult după lăsarea întunericului. Am auzit-o venind printre copaci, spre casă, şi m-am grăbit să-i ies în întâmpinare. Niciodată nu mă bucurasem atât să o văd.

— Ce te frământă, fato? a strigat în timp ce alergam spre ea.

— Bătrânul Spig a ucis-o pe Tuşa Nuckle! am rostit eu pe nerăsuflate. I-a tăiat creştetul şi i-a mâncat creierul!

Lizzie s-a oprit, dar, în loc să fie şocată şi mânioasă, a început să râdă. Era un râs zgomotos, sălbatic, pe care l-ai fi putut auzi de la kilometri depărtare. Apoi m-a înşfăcat de încheietură şi m-a târât înapoi spre casă. Am urcat direct în camera Tuşei Nuckle.

Spre surprinderea mea, femeia dormea în scaunul ei, sforăind, cu capul căzut în piept, iar părul ei cenuşiu şi lung îi atârna până la podea, ca o perdea murdară.

— Dar am văzut cu ochii mei! am protestat. Era moartă şi capul îi era despicat, iar craniul, golit.

În loc să-mi răspundă, Lizzie a făcut un pas înainte şi a dat la o parte perdeaua de păr, ca să-mi arate o linie roşie în jurul capului Tuşei Nuckle.

— Bătrânul Spig doarme acum în ţeasta ei. Ţi-aş arăta cât de confortabil stă acolo, dar e mai bine să nu-l deranjăm. Îi place odihna.

— Deci i-*a mâncat* creierul?

— Da, fato, dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. În fapt, Tuşa Nuckle nu prea mai avea mult creier rămas pentru a fi mâncat. Devenise uitucă şi nu se putea concentra. Dar era încă puternică şi trupul ăla mare al ei mai poate să facă multe treburi utile pentru mine, cum ar fi să ridice ceaunele grele de fier când amestec poţiunile şi otrăvurile mele. Aşa că l-am lăsat pe Spig să-i soarbă creierul. E un aranjament bun: el se simte confortabil în capul ei — odată aflat înăuntru, poate vedea prin ochii ei, poate auzi ce aude ea şi vorbi cu vocea ei. Aşa că foloseşte trupul Tuşei Nuckle ca să facă muncile grele pentru mine. E un aranjament bun. Bătrânul Spig îşi petrece jumătate din timp acolo.

— Dar am auzit-o ţipând de durere aseară. De aceea am urcat în camera ei.

— Tuşa Nuckle nu mai este acolo, dar, când Spig îi deschide craniul ca să se urce sau să coboare din el, trupul ei simte durerea şi uneori icneşte sau chiar ţipă dacă Spig se poartă mai brutal. Oricum, acum ştii, fato. Aşa că ai grijă şi fă ce-ţi spun. Trupul ăla mare şi bătrân începe să-şi piardă din putere, iar Bătrânul Spig îi va căuta în curând un înlocuitor. Mai bine asigură-te că nu vei fi tu, fato!

Am mers la culcare, bucuroasă să mă dezbrac de hainele ude. Aveam multe la care să mă gândesc şi am zăcut acolo, în întuneric, ore în şir înainte să reuşesc să adorm.

De aceea Tuşa Nuckle mă plesnise cu o seară înainte, mi-am dat eu seama. Era Spig, care se răzbuna pentru că, atunci când se cufundase în fiertură, îl numisem „jigodie mică". Era o creatură periculoasă şi scârboasă, iar eu ştiam că, pentru a supravieţui, trebuia să-i dau de capăt într-un fel sau altul.

CAPITOLUL 4
CREIER ÎN SUC DE MERE

În următoarele patru zile nu s-a întâmplat nimic şi eu începeam să-mi fac o rutină. Ziua era cel mai bine, pentru că nu vedeam nici urmă de Bătrânul Spig şi de Tuşa Nuckle.

Lui Lizzie îi plăcea să doarmă până târziu şi, după ce-i pregăteam micul dejun, făceam lecţiile — de obicei, una singură pe ziua respectivă. Lucram foarte mult cu memoria. Mă punea să învăţ vrăji pe de rost şi apoi să i le recit cap-coadă. Mai târziu, coboram în mica ei bibliotecă şi studiam cartea pe care mi-o sugera.

După asta, mergeam să culeg ierburi şi ciuperci otrăvitoare, înainte să pregătesc principala masă a zilei. Dar apoi s-a întâmplat...

Făceam o altă tocană. De data asta cu miel. Lizzie prinsese şi omorâse unul la nord de Downham şi l-a cărat pe umeri tot drumul până acasă. Nu ucisese însă doar atât. Am văzut degetele când le-a scos din săculeţul de piele pe care-l purta mereu cu ea. Erau de om, dar mici. Probabil omorâse un copil. Gândul acesta era îngrozitor. N-aş fi putut face niciodată aşa ceva, prin urmare era logic că nu puteam deveni vreodată o vrăjitoare care să practice magia de oase.

Oricum, preparam tocana, când Bătrânul Spig a sărit din nou în ea. De data asta nici măcar n-a aşteptat să mă întorc cu spatele. A sărit peste umărul meu şi a aterizat cu un plescăit drept în mijloc. Sosul m-a stropit pe rochie, pe faţă şi pe păr. Era foarte fierbinte şi m-a durut. Iar el stătea acolo, iţindu-şi capul hidos din tocană, în timp ce sorbea ca şi cum n-ar mai fi existat ziua de mâine.

Am văzut roşu în faţa ochilor şi, înainte să mă abţin, i-am ţinut o predică.

— Dispari de aici, pocitanie mică! am strigat. Dispari acum, gunoi lacom şi slinos ce eşti! Nu te pune cu mine!

Bătrânul Spig s-a dat jos, sărind din nou pe poliţa şemineului. Îl vedeam cum tremură de mânie: gura i se tot deschidea şi închidea, arătându-şi dinţii mici şi

ascuţiţi ca nişte ace. Abia după multă vreme a vorbit, iar când a făcut-o, vocea îi era gravă şi ameninţătoare.

— Poţi să-ţi iei adio de la viaţă, mi-a spus. Creierii sunt cei mai buni de mâncat chiar înainte de luna plină şi atunci am să-i mănânc pe-ai tăi. În scurt timp am să-ţi tai vârful capului cu ferăstrăul. Abia aştept să mă cuibăresc înăuntru!

Spunând acestea, şi-a trecut tăişul acelui mic şi ciudat membru osos peste muchia poliţei de lemn a şemineului, înainte şi înapoi. Ferăstrăul acela de dinţi ascuţiţi a raşchetat lemnul ca şi cum era unt, iar rumeguşul a căzut în vatră. Apoi a sărit jos şi a dispărut, lăsându-mă tremurând.

Mai erau doar câteva zile până la luna plină. Ce puteam să fac? mă întrebam. Să-i spun lui Lizzie? M-am hotărât că aşa voi face, deşi nu eram deloc sigură că mă va ajuta.

— Bătrânul Spig a spus că-mi va mânca creierii, i-am zis imediat ce a început să-şi mănânce tocana de miel.

— I-auzi. Sigur ai făcut ceva să-l enervezi...

— A sărit din nou în tocană şi l-am ocărât, strigându-i să iasă de acolo. El m-a ameninţat. A spus să-mi iau adio de la viaţă şi că mă va ucide înainte de luna plină.

Lizzie nici măcar nu s-a uitat la mine. Continua să înfulece tocana.

— Nu mă poţi ajuta? am întrebat-o în cele din urmă.

Într-un final, mi-a aruncat o privire, dar ochii ei erau duri şi plini de cruzime, fără nicio sclipire de compasiune pentru buclucul în care mă aflam.

— Te pregătesc să fii vrăjitoare, aşa că ar fi bine să-ţi intre în cap un lucru — asta înainte să ajungă acolo dinţii lui Spig! a zis ea. O vrăjitoare trebuie să fie dură; trebuie să supravieţuiască. Asta e între tine şi Bătrânul Spig. Trebuie să te descurci singură, într-un fel sau altul. Dacă nu, înseamnă că nu vei face faţă. Ai înţeles?

Am dat din cap. Nu urma să obţin niciun ajutor de la Lizzie — barem de atâta lucru eram sigură.

— Oricum, în seara asta trebuie să te duci din nou în râpă. Am îngropat alt urcior în apropierea rădăcinilor acelui copac. Ai grijă să-l aduci aici înainte de răsărit. Luna nu te va ajuta de data asta, aşa că săpatul s-ar putea să dureze mai mult.

Cel puţin asta era adevărat: în noaptea aceea nu era lună. O furtună ameninţa dinspre apus, vântul culca la pământ crengile copacilor şi întreaga râpă gemea şi scârţâia ca şi cum era cuprinsă de dureri.

Străbătusem doar jumătate din drumul până la bătrânul stejar când m-a găsit Fioroasa Gertrude. Pentru o vrăjitoare bătrână care-şi purta capul sub braţ, se deplasa rapid. Mi-a tăiat iarăşi calea spre locul unde voiam să ajung.

— *Ai părăsit-o pe Lizzie şi ai venit să lucrezi cu mine?* s-au mişcat buzele palide.

— Nu sunt gata încă să fac asta, i-am spus.

— *Niciun moment nu e mai bun decât clipa de faţă, fato. Tu şi cu mine ne-am fi de ajutor una alteia. Te-aş putea învăţa mult mai multe decât Lizzie — ţi-aş putea fi de mare folos.*

Deodată, mi-a trecut prin cap că Gertrude chiar m-ar putea ajuta în acele împrejurări. Merita să încerc. La cine altcineva puteam să apelez?

— Problema e, Gertrude, că s-ar putea să nu apuc să lucrez vreodată pentru tine. Eu însămi am să fiu moartă în curând. Familiarul lui Lizzie, Spig, o să-mi soarbă creierii. Mi-a spus că o va face înainte de următoarea lună plină. Şi Lizzie nu mă va ajuta; a zis că trebuie să fiu puternică şi să supravieţuiesc. Dar nu ştiu ce pot să fac.

— *Întotdeauna există o cale, fato, mai ales când ai prieteni ca mine care să te ajute. Ştii ce se află în urciorul pe care Lizzie te-a trimis să-l iei?*

— Nu m-a lăsat să văd ce era nici în celălalt urcior pe care i l-am dus. Mi-a spus că am nevoie de multă pregătire înainte să mă pot uita în el.

— *Aşa deci? Ei bine, înăuntru se află muguri de creier tânăr, fermentaţi în suc de mere. Când Lizzie ucide pe cineva, îi ia degetele mari, dar şi bucăţele de creier pentru Bătrânul Spig, ca un cadou. Însă ea nu le retează creştetul capului — are o metodă mai simplă... o unealtă specială pe care o foloseşte. Se afundă direct pe nas, în creier, şi taie câţiva muguri de creier de soi. Îi scoate afară şi-i pune în urciorul ăla, stropindu-i din belşug cu suc. Îl îngroapă aproape de rădăcinile acelui copac şi-l lasă acolo câteva nopţi, ca să fermenteze în alcool. Bătrânului Spig îi plac la nebunie. Multă magie din râpa asta s-a prelins din vrăjitoarele moarte. Urciorul o absoarbe şi-i dă lui forţe în plus, ca să facă ce-i spune Lizzie.*

— Deci, dacă duc urciorul înapoi, va fi mai periculos decât până acum?

— *N-o să-i dea urciorul decât mâine noapte. Atunci o să fie plecată, aşa că astfel îl ţine liniştit. Dar ce spui tu e adevărat. La început îl face foarte somnoros. Atunci ar fi momentul să loveşti. Omoară-l în timp ce doarme. E şansa ta cea mai bună. Va fi care pe care, aşa că nu-ţi permiţi să fii gingaşă. Omoară-l mâine noapte. Asta aş face eu în locul tău!*

— Care-i cea mai bună cale să-i scurtez viaţa? am întrebat-o.

— Ai putea folosi un cuţit ascuţit ca să-i tai picioruşele. N-ar mai putea face mare lucru atunci, nu? Ar muri încet de foame. Cel mai bine ar fi să-l îngropi sub o piatră mare. Una foarte grea l-ar omorî mai repede.

Mai e un motiv bun să o faci mâine, fato. Atunci are loc o întâlnire importantă a celor trei clanuri — ar putea ţine mai multe nopţi. Vor să blesteme un vraci care lucrează în sudul Comitatului. Îi vor moartea. Le-a făcut mult rău surorilor noastre de acolo de-a lungul anilor, aşa că o merită din plin. Lizzie e cam singuratică de felul ei, dar cu siguranţă nu va pierde ceva atât de însemnat. Prin urmare, va fi plecată, iar tu vei fi singură în casă cu Bătrânul Spig. Aşa că omoară-l atunci!

Mai omorâsem creaturi până atunci, de cele mai multe ori frângându-le gâtul — găini, iepuri de casă şi sălbatici; trebuie să mănânci şi, de altfel, toată lumea face asta. Dar să ucizi ceva care vorbeşte e cu totul altceva. Nu mă încânta deloc ideea. Însă dacă nu-l omoram pe Bătrânul Spig, atunci m-ar fi ucis el pe mine, cu siguranţă. Aşa că nu prea aveam de ales.

Când m-am întors, i-am dat lui Lizzie urciorul, apoi m-am dus direct la culcare. A doua zi a turnat cu

găleata, iar Lizzie era tăcută şi într-o dispoziţie pe măsura vremii. Nu s-a ostenit nici să-mi predea o lecţie — a stat pur şi simplu cu privirea pironită în foc toată după-amiaza, bolborosind în barbă —, aşa că am coborât în biblioteca ei şi am început din nou să citesc despre familiari — ultimul capitol, cu secţiunea despre sorbitorii de creiere.

Nu spunea multe despre cum puteam să-i vin de hac Bătrânului Spig. Presupun că ăsta ar fi ultimul lucru care le-ar trece prin cap vrăjitoarelor. Ele vor să se împrietenească şi să controleze un familiar, nu să-l omoare. Dar era o secţiune interesantă despre ce le place şi nu le place familiarilor şi care le avertiza pe vrăjitoare despre punctele vulnerabile ale acestora.

Sorbitorii de creiere pot tolera temperaturi extreme, dar le plac lichidele clocotinde, în care se cufundă bucuroşi ore în şir.

Deşi, în general, îşi pot purta singuri de grijă, este important să fiţi conştienţi de unele slăbiciuni care pot fi exploatate de duşmanii unei vrăjitoare.

Capul dur, solzos şi trupul sunt puternice şi rezistente la cele mai ascuţite lame, dar sarea este corozivă şi îi arde. Chiar dacă nu e suficientă ca să-i omoare, îi vlăguieşte şi le afectează coordonarea.

De asemenea, cu un cuţit li se pot tăia membrele şi pot fi imobilizaţi. Mai sunt vulnerabili la lumina soarelui şi rareori se aventurează afară în timpul zilei.

Rândul despre tăierea membrelor mi-a sugerat că Gertrude cea moartă îşi ştia bine meseria. Ăsta a fost tot ajutorul pe care l-am găsit în cartea aceea, dar mi-a prins bine să aflu despre sare. Nu că mi-ar fi folosit imediat. Lui Lizzie nu-i plăcea şi nu era niciun strop de sare în casă.

— Am să lipsesc vreo două nopţi — poate mai multe, a spus Lizzie în seara aceea, oprindu-se în pragul uşii şi privind luna în creştere. Peste câteva nopţi va fi lună plină. Te voi mai găsi aici la întoarcere, fato? Sau Bătrânul Spig va fi ghemuit în craniul tău?

Cu un râs maliţios, s-a îndepărtat, intrând în pădure. Plină de presimţiri rele, am închis uşa şi m-am dus în bucătărie. Acolo am cotrobăit prin sertarul de cuţite şi l-am ales pe cel mai mare şi mai ascuţit pe care l-am găsit, apoi am început să urc scările.

N-avea niciun rost să mai amân. Cel mai bine era să termin odată cu asta. Lizzie îi dăduse Bătrânului Spig urciorul cam cu o oră înainte să plece. Speram că încă mai dormea...

Uşa de la camera Tuşei Nuckle era uşor întredeschisă. Am împins-o doar de-o palmă şi am tras cu ochiul înăuntru. Ea stătea pe scaun, luminată de o rază de lună, cu vârful capului atârnându-i în faţă de o fâşie de piele. Aşadar, unde era Bătrânul Spig?

Înainte să-l văd, l-am auzit. Sforăituri slabe veneau de pe pervazul ferestrei, aşa că am deschis uşa foarte încet şi cu multă precauţie, apoi am păşit în cameră. Era acolo, ghemuit ca o minge, cu cele mai multe dintre membre băgate sub capul lui hidos şi sub trup. Am ridicat cuţitul şi am mers în vârful picioarelor spre el, făcând pe rând câte un pas prudent.

Am ridicat cuţitul şi m-am pregătit să-l cobor. Trei picioare erau la vedere. Nu trebuia decât să le retez. Probabil va sări de durere şi de spaimă şi apoi le voi putea tăia şi pe celelalte. Dar am şovăit şi mâna a început să-mi tremure. Era îngrozitor să faci asta cu sânge rece. Pur şi simplu nu mă puteam sili să cobor cuţitul.

Deodată, ochii lui Spig s-au deschis larg şi el m-a fixat cu privirea.

— M-ai fi omorât în somn, nu-i aşa? a spus el, cu glasul liniştit şi ameninţător. Credeai că va fi atât de uşor? Ei bine, acum e rândul meu!

A sărit direct la mine. M-am răsucit, dar nu destul de iute. A aterizat pe creştetul meu şi i-am simţit ghearele înfigându-se adânc în scalp. Am ţipat, scăpând cuţitul, şi am încercat să-l dau jos de pe mine, dar se încurcase în părul meu — apoi ceva şi mai rău s-a întâmplat. Am simţit cum îşi trece osul-ferăstrău peste ceafa mea; am simţit cum muşcă din pielea capului!

Am ţipat şi am căzut în genunchi. Eram înspăimântată. Spig începuse să-mi taie vârful capului. Nu putem face decât un singur lucru. O ultimă şansă. M-am târât până la perete şi m-am izbit cu capul de el cât de tare am putut. Spig a strigat când i-am zdrobit trupul de piatră. Am mai izbit de două ori, apoi şi-a dat drumul şi a căzut pe podea, tresărind şi icnind.

Ştiam că nu era mort, aşa că m-am ridicat în picioare şi am fugit din cameră, pe scări, apoi afară din casă, în pădure. Abia atunci m-am oprit şi m-am uitat în spate, supraveghind uşa cu privirea, să văd dacă nu venea după mine.

Nu după mult timp, Spig a ieşit, dar acum era înăuntrul capului Tuşei Nuckle. Aşa că am continuat să merg printre copaci, îndepărtându-mă tot mai mult de casa lui Lizzie. Dar nu mă îngrijoram prea tare. Tuşa Nuckle era mare, puternică şi urâtă, iar dacă m-ar fi

prins cu mâinile ei mari, m-ar fi ucis negreşit; dar mai întâi trebuia să mă găsească. Tuşa Nuckle nu era vrăjitoare, aşa că nu mă putea adulmeca.

Cât timp continuam să mă deplasez, eram în siguranţă. Iar ea trebuia să se întoarcă în camera ei înainte de răsăritul soarelui. Deocamdată, ce era mai rău trecuse. Dar Lizzie va mai lipsi o noapte, iar după lăsarea întunericului trebuia să mai dau o dată ochii cu Spig.

CAPITOLUL 5
ŞAPTE PUMNI DE SARE

Cu mult înainte să răsară soarele, trupul cel mare al Tuşei Nuckle s-a întors greoi spre casa lui Lizzie. Eu însă nu mă grăbeam să revin. Aveam multe asupra cărora să meditez.

Aş fi putut să fug. Dar unde să mă duc? Aş fi fost primită cu braţele deschise în casa celeilalte mătuşi a mea, Agnes Sowerbutts, dar Lizzie m-ar fi târât din nou după ea. Foarte probabil că m-ar fi găsit oriunde m-aş fi dus. Îmi voia moartea? Voia ca Bătrânul Spig să-mi soarbă creierul? Ce rost mai avea să mă pregătească să fiu vrăjitoare, dacă l-ar fi lăsat pe Spig să mă omoare? mă întrebam. Sau asta fusese intenţia ei de la bun

început? Eram un înlocuitor pentru trupul bătrân al Tuşei Nuckle, care acum nu mai făcea faţă?

„Îndârjeşte-te şi supravieţuieşte", îmi spusese. Asta nu avea niciun sens şi dezmiţea toate celelalte. Voia sau nu să trăiesc? Păi, chiar asta am să fac. Ori eu, ori Spig — unul dintre noi urma să moară şi n-aveam de gând să fiu eu aceea. El era vulnerabil în timpul zilei şi probabil nu mă credea destul de curajoasă să mă întorc acasă.

Ăsta era avantajul meu. Dar numai atât? „Gândeşte-te, fato! mi-am spus. Foloseşte-ţi toate cunoştinţele..."

Sare! Asta l-ar încetini şi i-ar afecta coordonarea. N-ar mai putea să-mi sară în cap atât de uşor. Dar de unde puteam să fac rost? N-avea sens să caut în satele din jur. Acolo trăiau vrăjitoare şi ele se fereau de sare. Niciuna nu o folosea. Eu eram încă ucenică — cu puţin noroc, mai puteam încă să o ating. Aşa că trebuia să merg spre sud şi să ies din districtul Pendle.

Mai întâi, m-am spălat într-un pârâu. Părul mi-era năclăit de sânge la ceafă, unde Spig încercase să-mi despice capul. Mă durea la atingere, dar lama nu pătrunsese foarte adânc. Mi-au căzut câteva smocuri de păr, dar în cele din urmă aveam să mă vindec.

Nu sunt o hoaţă. N-am luat niciodată ceva ce nu-mi aparţinea. Dar eram disperată. De altfel, sarea e ieftină şi eu nu aveam nevoie de prea multă. Am văzut un fermier şi pe nevasta lui în depărtare, lucrând pe câmp, aşa că m-am furişat în magazia lor. Am găsit acolo saci mari cu sare, dar şi nişte cârpe, în care am pus cât aveam nevoie — şapte pumni plini. După asta, am pornit înapoi spre casa lui Lizzie.

Era după-amiază târziu când am intrat în bucătărie — aveam suficient timp să-mi aranjez cele trebuincioase. Dar mai întâi am urcat la etaj, ca să văd ce se întâmplase. Am luat un cuţit şi un pumn de sare, pentru orice eventualitate.

Am deschis uşor uşa de la camera Bătrânului Spig. Cu draperiile grele trase, înăuntru era întuneric. Am aşteptat câteva momente ca să-mi obişnuiesc ochii, apoi am intrat în vârful picioarelor. Tuşa Nuckle era în poziţia ei obişnuită pe scaun, cu vârful capului atârnându-i în faţă, dar nici urmă de Spig.

Doar nu era prost, nu? Se ascundea pe undeva până la lăsarea întunericului. Aşa că mi-am schimbat planurile. Trebuia să profit cât mai mult de situaţie şi, cam după vreo jumătate de ceas, hotărâsem ce aveam de făcut.

Am coborât în bucătărie, mi-am gătit o tocană şi am mâncat. Apoi am cotrobăit prin casa lui Lizzie ca să găsesc lucrurile de care aveam nevoie. Nu se pricepea deloc să le ţină curate şi în ordine, aşa că mi-a luat o veşnicie. Printre cele găsite se număra un satâr de carne — mai greu decât un cuţit, exact ce-mi trebuia.

Cam cu o oră înainte de lăsarea întunericului, am urcat înapoi în camera lui Spig şi am făcut pregătirile necesare. Odată încheiate, am devenit agitată şi tot străbăteam podeaua în lung şi-n lat; dar apoi, cum a început să se întunece, m-am ascuns după uşă, cu satârul în mâna dreaptă şi cu sare în cea stângă.

Bătrânul Spig n-a făcut prea mult zgomot când s-a apropiat. Abia îi auzeam membrele fusiforme păşind pe podea când a intrat în cameră. Eram speriată şi mâinile îmi tremurau, dar nu-mi permiteam să ratez. O singură greşeală să fi făcut şi aş fi fost moartă un minut mai târziu.

M-a văzut în ultimul moment, dar nu i-a folosit la nimic. Am aruncat pumnul de sare spre el. Am ţintit bine, iar el a ţipat şi a început să zvâcnească şi să se zvârcolească, iar membrele încercau să o ia în direcţii opuse. Apoi am folosit satârul — dar nu i-am tăiat picioarele, aşa cum mă sfătuise Fioroasa Gertrude. Încă

mai avea nevoie de ele pentru ceea ce-mi pusesem în cap. În schimb, i-am retezat osul-ferăstrău, coborând satârul atât de puternic, încât s-a înfipt în podea şi nu l-am mai putut scoate. Nu că ar fi contat.

După ce Bătrânul Spig a mai ţipat vreun minut, s-a liniştit şi m-a privit. Gura i s-a deschis şi i s-a închis de câteva ori, dezvelindu-i dinţii ca nişte ace. Picioarele încă îi mai tresăreau, dar nu mă mai temeam că-mi va sări pe cap.

— M-ai schilodit! a rostit el cu glas şovăitor. Am să te ucid pentru asta.

— Ai mai spus ceva asemănător şi înainte, i-am replicat eu, dar sunt încă aici. Socotesc că am să mai fiu aici şi când tu vei fi mort de mult! Nu mai poţi să-mi tai capul acum, aşa e?

— Nu astăzi, dar o să-mi crească la loc în scurt timp. Nu ştiai asta, nu? Toate membrele mele cresc înapoi în cele din urmă. Şi acum am să te fac să-ţi doreşti să nu te fi născut! Am să-ţi sucesc gâtul sfrijit!

Spunând asta, a sărit spre creştetul Tuşei Nuckle, exact ceea ce îmi doream. Fără îndoială că voia să se folosească de trupul acela mare ca să-mi facă rău, dar n-a nimerit şi a alunecat înapoi pe podea. Abia după cinci încercări a intrat.

Imediat ce a reuşit s-o facă, Bătrânul Spig a început să ţipe. Aruncasem un singur pumn de sare spre el. Asta însemna că mai aveam şase, pe care-i pusesem în craniul Tuşei Nuckle.

Odată aflat înăuntru, n-am mai pierdut vremea. Trebuia să mă mişc rapid, nu? Am luat acul şi sfoara găsite într-unul dintre bufetele jegoase ale lui Lizzie şi am cusut vârful capului la loc. N-a fost o lucrătură prea îngrijită, dar am făcut multe copci destul de strânse. Tuşa Nuckle s-a zvârcolit o grămadă şi a început să-i curgă salivă pe bărbie, dar nu a gemut aşa cum făcuse când îi turnasem sarea în cap. Bătrânul Spig era prins înăuntru — nu credeam că osul-ferăstrău îi va creşte destul de repede ca să-l salveze.

Când m-am întors a doua zi dimineaţă, Tuşa Nuckle era foarte liniştită. Părea moartă. Nu-mi dădeam seama dacă Bătrânul Spig mai era viu în capul ei, dar când mi-am apropiat urechea, nu am auzit niciun sunet. Bineînţeles, n-a fost de niciun folos faptul că am tras imediat perdelele şi o rază de soare strălucitoare i-a luminat direct chipul. Dar încă nu se terminase. Trebuia să dau ochii cu Lizzie şi să-i spun ce făcusem.

* * *

Stăteam pe un scaun în faţa focului când s-a întors Lizzie. Era după-amiază târziu.

— Eşti încă aici? a întrebat. Credeam că ai murit.

— Bătrânul Spig a dat ortul popii, am răspuns eu. L-am omorât.

— Nu mă lua peste picior. Zi-mi adevărul!

— Nu glumesc, i-am spus. E sus...

Probabil Lizzie a citit pe faţa mea că ziceam adevărul, pentru că şi-a strâmbat gura aşa cum făcea când era mânioasă, m-a înşfăcat de încheietură şi m-a târât sus. S-a uitat cu atenţie la Tuşa Nuckle şi apoi, cu degetul arătător, a urmărit linia crestată de cusături din jurul frunţii, şi-a apropiat nasul şi, după ce a adulmecat de trei ori, a clătinat din cap.

— Nu pot să înţeleg de ce nu şi-a croit drum la suprafaţă, a murmurat. Apoi privirea i-a măturat podeaua, până la locul din spatele uşii, şi a observat satârul încă înfipt în scânduri şi micul os-ferăstrău al Bătrânului Spig zăcând pe podea. Ciotul era roşu de sânge.

— Am aruncat cu sare în el şi am mai pus o parte în craniu. Când a sărit înăuntru, l-am cusut.

Lizzie n-a spus nimic multă vreme; tot fixa cu privirea creştetul Tuşei Nuckle.

— Era care pe care. Mi-ai spus să mă descurc într-un fel sau altul, altminteri n-am să fac faţă pe mai departe. Ei bine, m-am descurcat, nu-i aşa?

— Ia-o de picioare, fato. Eu o apuc de umeri, a zis Lizzie. Nu-i putem lăsa aici, altfel o să putrezească.

I-am îngropat în pădure. Un mormânt, două trupuri — nu că ţi-ai fi dat seama. După asta, m-am întors acasă cu Lizzie, neştiind ce se va întâmpla în continuare. Depăşisem stadiul de frică. În acel moment, după tot ce făcusem, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie ce s-ar fi ales de mine.

Ne-am aşezat în faţa focului şi abia după multă vreme Lizzie a vorbit.

— Într-un fel, fetiţo, mi-ai făcut o favoare, a zis ea, cu privirea pironită în flăcări. E periculos să foloseşti un familiar atât de puternic precum Bătrânul Spig. Cu cât trăieşte mai mult, cu atât începe să te domine. La urma urmei, ucideam deşi n-aveam nevoie de oase proaspete. O făceam doar ca să-l fac fericit şi să-l aprovizionez cu băutura lui preferată — muguri de creier în suc de mere. Începea să mă controleze şi, când o vrăjitoare ajunge în situaţia asta, e mai bine să-i pună capăt şi să-şi ia un familiar nou. Dar eu şi Bătrânul Spig eram apropiaţi şi nu mă lăsa inima să-i retez zilele. Aşa că, pe jumătate,

speram să faci asta în locul meu. Şi te-ai descurcat bine, fato. Îmi aminteşti de mine când eram de vârsta ta. Aproape că ai putea să-mi fii fiică..., mi-a zâmbit ea răutăcios.

Şi asta a fost. Am supravieţuit primelor două săptămâni cu Osoasa Lizzie. Şi asta aveam de gând să fac şi pe viitor. Nu voiam să beau sângele oamenilor sau să le iau oasele, dar eram dispusă să învăţ toate trucurile care m-ar feri de celelalte vrăjitoare — şi de oricine ar încerca să-mi facă rău.

Voi supravieţui. Poţi fi sigur de asta. La fel de sigur cum pe mine mă cheamă Alice Deane.

VRĂJITOAREA BANSHEE

CAPITOLUL 1
O LECŢIE GREA

Duşmanul din faţa mea era mare, puternic şi nemilos. Era o situaţie periculoasă şi nu-mi permiteam să fac nicio greşeală. Strângea un cuţit lung în mâna dreaptă, o bâtă grea în cea stângă şi abia aştepta să le folosească.

Cu un muget de mânie, m-a atacat, fluturându-şi bâta într-un arc de cerc, de la dreapta la stânga. Am reuşit să parez lovitura, dar forţa impactului mi-a făcut braţul şi umărul să trepideze atât de puternic, încât aproape că am scăpat toiagul. Am gemut şi m-am răsucit, retrăgându-mă în sensul acelor de ceasornic.

Ne aflam într-o clădire în ruină, o veche tavernă abandonată de mult în voia vremii. Fusesem fugărit prin

pădure şi, sperând că urmăritorul meu îmi va pierde urma, mă adăpostisem aici. A fost o mare greşeală: acum dădusem cu adevărat de necaz.

Ne luptam într-un spaţiu limitat, într-o pivniţă mare, întunecată, cu o singură uşă. Era o scară ce ducea în sus, dar el stătea între mine şi ieşirea salvatoare. M-am prefăcut că îl atac cu toiagul, iar când a dat să pareze, am schimbat direcţia loviturii şi l-am nimerit în tâmpla dreaptă. A fost o lovitură puternică, iar el a căzut într-un genunchi. L-am lovit din nou — un pumn zdravăn în umăr. Apoi am fugit — sus pe scări, spre uşa deschisă.

S-a auzit o pocnitură surdă când cuţitul s-a împlântat în tâmplăria din stânga mea, la doar câţiva centimetri de umărul meu. Apoi l-am auzit tropăind pe trepte în urma mea, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare pas. Aproape că ajunsesem la uşă, când a sărit pe mine din spate, doborându-mă la pământ. Braţul lui drept mi-a dibuit traheea şi a început să apese pe ea. Abia am avut timp să sorb o gură de aer înainte să încep să mă sufoc.

M-am zvârcolit, lovind cu picioarele şi răsucindu-mi trupul, dar în zadar. Încă mai strângeam toiagul cu mâna stângă, dar din poziţia aceea orizontală nu-l puteam folosi. Privirea mi se înceţoşa. Strânsoarea sa era fatală...

Aşa că am ciocănit de trei ori cu mâna dreaptă în treapta cea mai de sus. Imediat, atacatorul meu a renunţat la strânsoarea sufocantă şi s-a ridicat. M-am împleticit pe picioare, capul vâjâindu-mi, dar bucuros că puteam respira din nou.

— Nu e una dintre cele mai bune zile ale tale, tinere Ward! a spus el, clătinând din cap. Să nu te refugiezi niciodată într-o încăpere cu o singură uşă! Ai grijă, ai reuşit câteva lovituri bune cu toiagul tău, dar să nu întorci niciodată spatele unui duşman care are un cuţit. Ţi l-aş fi putut înfige în ceafă şi cu ochii închişi!

Am plecat capul şi n-am spus nimic, dar ştiam că nu m-ar fi spintecat în niciun caz pe la spate. Sarcina lui era să mă antreneze, nu să mă omoare. Profitasem de ocazia de a fugi şi aproape că reuşisem.

Sunt ucenicul unui vraci şi mă pregătesc să fac faţă tuturor creaturilor care apar din Întuneric, cum ar fi fantome, spectre, duhuri şi vrăjitoare. În faţa mea se afla un bărbat solid, cu capul ras, numit Bill Arkwright. Magistrul meu, John Gregory, mă trimisese la el ca să mă pregătească să fac faţă provocărilor fizice cu care se confruntă un vraci în îndeletnicirea sa: lupta cu toiagul, lupta fără arme, vânarea şi citirea urmelor.

Ridicându-mi toiagul, l-am urmat afară din casă; imediat ne-am aflat pe malul canalului, de unde ne-am întors la vechea moară dărăpănată care-i servea drept cămin. Arkwright era vraciul care păzea Comitatul la nord de Caster. Era specializat în creaturi care ieşeau din lacurile, mlaştinile şi canalele acestei regiuni — în principal vrăjitoare de apă, dar mai erau şi tot soiul de fiare ciudate, cum ar fi omidee, selkii şi schelţi, cu care trebuia să te lupţi. Unele dintre acestea le mai văzusem doar în Bestiar, marea carte a creaturilor Întunericului pe care magistrul meu, John Gregory, o ilustrase cu propria mână.

De curând o învinsesem pe vrăjitoarea de apă Morwena, iar acum domnul Gregory pornise înapoi spre casa lui din Chipenden, fără mine. Ultimele luni din pregătirea mea cu Bill Arkwright se dovedeau a fi cele mai grele din câte experimentasem vreodată. Eram acoperit de vânătăi din cap până-n picioare. Şedinţele de antrenament, când ne luptam cu toiegele, erau violente, fără nicio cruţare. Dar dibăcia mea creştea; treptat, deveneam tot mai bun.

Moara lui Arkwright fusese odinioară bântuită de fantomele mamei şi tatălui său; au fost prinse acolo în ciuda tuturor eforturilor lui de a le elibera. Asta îl făcuse

morocănos, împingându-l în patima băuturii. Dar recent îl ajutasem să le elibereze şi ele se îndreptaseră spre lumină. Drept rezultat, Arkwright s-a schimbat treptat, mare parte din durerea şi mânia lui risipindu-se. Acum bea rareori şi dispoziţia sa era mult mai bună. John Gregory era tot magistrul meu preferat, dar Bill Arkwright era un bun dascăl şi, în pofida metodelor sale mai aspre, învăţasem să-l respect.

Dar Arkwright era totuşi un om foarte dur. John Gregory ţinea vrăjitoare vii închise în puţuri pe o perioadă nedeterminată. Bill Arkwright le închidea, ca pedeapsă, pe o perioadă limitată. Apoi le omora, scoţându-le inima, astfel încât să nu se mai întoarcă din morţi. Era un vraci bun, dar ştiam că poate fi nemilos.

Era ceaţă pe cărare şi, chiar înainte să dăm cu ochii de stâlpul înalt de priponire de pe malul canalului din faţa morii, am auzit clopotul. Trei dangăte indicau faptul că se cerea ajutorul vraciului, aşa că Arkwright a zorit paşii şi eu l-am urmat îndeaproape.

O femeie între două vârste stătea sub clopotul uriaş. Purta o pălărie neagră, cu boruri largi, trasă în jos peste ochi, ciorapi negri şi pantofi rezistenţi din piele, fără toc. Mi s-a părut că seamănă cu o servitoare dintr-o casă mare şi s-a dovedit în curând că am avut dreptate.

— Bună ziua, domnule, a spus ea, făcând o mică reverenţă. Nu sunteţi, din întâmplare, domnul Arkwright?

M-am abţinut să nu zâmbesc. Bill era îmbrăcat cu mantia sa, având gluga ridicată din cauza umezelii, şi purta toiagul lui cel mare, cu lama de treizeci de centimetri lungime şi cu şase ghimpi orientaţi în jos. Era destul de limpede că era vraciul locului.

— Da, sunt Bill Arkwright, a răspuns el. Ce te aduce aici în după-amiaza asta rece şi umedă de iarnă?

— Stăpâna Wicklow de la Conacul Lune m-a trimis. Ar vrea să vă vadă cât mai degrabă cu putinţă. Am auzit o banshee bocind două nopţi la rând şi suntem toţi înspăimântaţi de moarte! Grădinarul a văzut-o pe malul lacului, în apropierea podului îngust. Spăla un giulgiu în apă — asta înseamnă că cineva va muri în curând...

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, a spus Arkwright.

— Stăpâna mea crede că va fi bărbatul ei...

Arkwright a ridicat o sprânceană.

— În momentul de faţă e sănătos?

— A căzut de pe cal astă-toamnă şi şi-a rupt un picior. A făcut pneumonie la scurt timp după asta şi a rămas cu o tuse sâcâitoare. Stăpâna spune că nu mai e bărbatul care era odată. Îi este din ce în ce mai rău...

— Spune-i stăpânei tale că voi fi acolo înainte de lăsarea întunericului.

Servitoarea a mai făcut o mică reverenţă şi, murmurând nişte mulţumiri, a pornit pe cărare, spre miază-noapte.

— E o pierdere de vreme, a spus Arkwright în timp ce o urmăream cu privirea dispărând în ceaţă. Un vraci nu poate să facă nimic în privinţa unei banshee. Prevestesc moartea, dar nu o aduc ele.

— Domnul Gregory nu crede nici măcar că o prevestesc, am spus eu. El zice că nimeni nu poate vedea viitorul.

— Şi eşti de acord cu el, tinere Ward?

— Sunt convins că vrăjitoarele pot ghici viitorul. Lucrurile pe care le profeţesc se pot întâmpla. Am văzut asta cu propriii ochi.

— Magistrul tău ar spune că e doar o coincidenţă, a adăugat Arkwright, frecându-şi creştetul chel, dar sunt sigur că noi doi gândim la fel. Trebuie să fie ceva la mijloc. Unii oameni şi unele entităţi, inclusiv o banshee, pot vedea ce se va întâmpla. Aşa că e foarte probabil ca domnul Wicklow sau altcineva din casa aceea să moară înainte de sfârşitul săptămânii. Dar nu acea banshee îl va omorî. Ea a simţit apropierea morţii, atâta tot.

— Atunci de ce mai mergem? De ce să ne implicăm?

Arkwright s-a încruntat.

— Oamenii se aşteaptă să le venim în ajutor; se simt mai bine dacă suntem în preajmă în situaţii ca aceasta. Gândeşte-te de câte ori vizitează un doctor un muribund aflat pe patul de moarte, deşi nu poate să facă nimic — uneori nici măcar să-i aline durerea. Dar îl vizitează oricum, pentru că pacientul şi familia lui se simt mai bine astfel. Şi mai avem un motiv pentru a merge. Avem nevoie de bani. Am avut clienţi puţini şi rari în ultima vreme. Am omorât o vrăjitoare de apă, dar nimeni nu m-a plătit pentru asta. Cămara noastră e goală, tinere Ward, şi, chiar dacă sunt destul de uşor de prins, nu vrem să mâncăm peşte în fiecare zi. Acolo sus, la casa aceea mare, negustorii din zonă sunt plătiţi bine. Îşi permit, aşa că am putea la fel de bine să ne primim şi noi partea. Şi mai e un al treilea motiv, dacă primele două nu sunt suficiente pentru tine. Un ucenic ar trebui să vadă şi să audă o banshee, dacă e vreuna prin preajmă. Face parte din pregătirea ta să înveţi limitele unui vraci. Aşa cum am spus, nu putem face nimic în privinţa lor!

CAPITOLUL 2
SPĂLĂTOREASA DE GIULGIURI

Purtându-ne sacii şi toiegele, am pornit la drum într-o oră, îndreptându-ne spre miazănoapte. În mod normal, am fi luat-o cu noi pe Gheară, marele câine-lup cu care Arkwright vâna vrăjitoarele de apă prin mlaştini, dar urma să fete din clipă-n clipă.

— Să sperăm că ne vor da de mâncare şi ceva fierbinte de băut, a mormăit Arkwright când am părăsit canalul şi am luat-o spre nord-est, printre copaci. E o noapte cumplit de umedă ca să stai de pază.

Nu mergeam de mai mult de o jumătate de ceas când am văzut o siluetă sărind un pârleaz şi îndreptându-se spre noi pe cărare. Era un fermier cu faţa roşie, care

păşea înspre noi cu cizmele lui mari şi pline de noroi. Părea foarte îngrijorat, ca şi cum purta pe umerii săi povara întregii lumi.

— Iaca vine şi necazul! a şoptit Arkwright în timp ce omul se apropia. Fermierul Dalton e cunoscut pentru faptul că nu-şi plăteşte datoriile. Jumătate dintre negustorii din district sunt pe urmele lui!

— Slavă Domnului că te-am prins, domnule Arkwright! a spus acesta, blocându-ne drumul. Trei oi au fost luate într-o singură noapte. Pe păşunea dinspre apus. Cea de lângă mlaştină.

— Luate? Vrei să spui că lipsesc, au fost mâncate sau golite de sânge? a întrebat Arkwright.

— Golite de sânge.

— Răni mari sau mici?

— Semne adânci, ca nişte puncte, pe grumaz şi pe spate.

— Trei într-o noapte, spui? Păi, nu e un duh spintecător, altfel burţile lor ar fi fost spintecate — mai mult ca sigur de vină e o vrăjitoare de apă. Deşi ele rareori iau animale. Probabil că vrăjitoarea e rănită şi nu poate face rost de pradă umană. În cazul ăsta, ar putea fi foarte periculoasă — ar putea chiar să se apropie de fermă.

— Am copii mici...

— Ei bine, vor fi în siguranţă câtă vreme ţii toate uşile şi ferestrele închise. Am să-i dau de capăt, dar mă aştept să fiu plătit.

— Până la primul târg din primăvară n-am niciun ban...

— Nu te pot păsui atât de mult, a spus ferm Arkwright. Am să-mi iau plata în natură: carne şi brânză de oaie. Provizii pentru o săptămână. De acord?

Fermierul a dat din cap, dar se vedea clar că nu era mulţumit că trebuie să-l recompenseze atât de curând.

— Am să fiu acolo imediat după lăsarea întunericului, a promis Arkwright. Am altă treabă de care trebuie să mă ocup mai întâi.

Fermierul ne-a părăsit curând, căţărându-se înapoi peste pârleaz şi îndreptându-se spre ferma lui, cu adevărat îngrijorat că familia i-ar putea fi în primejdie.

Ceaţa s-a îndesit, îngreunându-ne înaintarea, de aceea am ajuns la conac cu puţin înaintea înserării. Conacul Lune era mare, cu un turnuleţ bizar şi situat pe un domeniu întins. Apropiindu-ne dinspre vest, am văzut lacul din spate, cu o insuliţă în centru, legată de grădina principală printr-un pod îngust, ornamental. Dincolo de lac părea să fie o movilă străveche.

— Acela e un tumul funerar? am întrebat. Un gorgan?

— Într-adevăr, tinere Ward. Unii spun că e locul de odihnă al unei căpetenii celtice de seamă.

Celţii erau rasa care a sosit în Comitat atunci când băştinaşii, „Poporul Mic", începuseră să dispară. Secole mai târziu, au navigat spre vest, traversând marea spre întinsa insulă numită Irlanda şi s-au stabilit acolo.

Mi-am îndreptat atenţia înapoi spre casa mare şi impunătoare. Numai lorzi, doamne, cavaleri şi scutieri ar fi fost admişi pe uşa din faţă a unei asemenea locuinţe, aşa că Arkwright ne-a condus roată, la intrarea din spate a negustorilor. După ce a bătut de două ori, uşa a fost deschisă de aceeaşi slujnică care venise la moară. Ne-a poftit în bucătărie şi, fără a spune ceva, ne-a adus fiecăruia câte un bol cu supă fierbinte şi felii generoase de pâine, unse din belşug cu unt. Ne-am aşezat la masă şi am mâncat pe rupte. După ce am isprăvit, ne-a condus de-a lungul unui coridor întunecat, cu lambriuri de lemn, apoi într-o curte mică, pavată cu dale, aflată în partea din spate, unde aştepta o femeie micuţă, îmbrăcată într-o manta neagră, bine croită, şi având în picioare pantofi solizi de călătorie.

— Acesta este domnul Arkwright, doamnă, ne-a prezentat slujnica, după care s-a întors imediat în casă, lăsându-ne singuri cu stăpâna ei.

— Bună seara, domnule Arkwright, a spus femeia, zâmbindu-ne călduros. Acesta este ucenicul dumneavoastră?

Accentul ei dezvăluia că se născuse în Irlanda. Cu multă vreme în urmă, când am vizitat piaţa din Topley cu tatăl meu, se aflau acolo mulţi negustori de cai din acea ţară. Obişnuiau să-şi călărească animalele în susul şi-n josul străduţelor noroioase.

— Aşa este, doamnă, a răspuns Bill Arkwright, făcând o mică plecăciune. Numele său este Tom Ward.

— Atunci vă mulţumesc amândurora că aţi venit de îndată, a spus ea. Mi-e teamă că viaţa soţului meu e în pericol. Tusea lui se înrăutăţeşte din oră în oră.

— A fost consultat de un doctor? a întrebat Arkwright.

— Ca să fie sigur, vine de două ori pe zi, dar nu găseşte nicio explicaţie pentru deteriorarea foarte bruscă a sănătăţii lui. Şi-a revenit pe deplin după pneumonie. Nu există niciun motiv să-i fie mai rău acum. Mi-e teamă că acea banshee l-a însemnat pentru moarte. Sper să puteţi face ceva ca să-l salvaţi. Urmaţi-mă — am să vă arăt locul unde îşi face apariţia.

Era încă iarnă, prin urmare grădina nu era tocmai îngrijită. Chiar şi aşa, îţi dădeai seama că primăvara şi vara arăta cu totul deosebit. Era împărţită în mai multe

secţiuni, cărarea şerpuind printre arcadele făcute de sălcii şi chioşcurile cu pereţi îmbrăcaţi în iederă. Tufişurile şi copacii ornamentali începeau să facă treptat loc unor specii mai mari, de stejar şi frasin, pe măsură ce grădina se transforma în mod natural într-o pădure.

Am urmat-o pe doamna Wicklow de-a lungul cărării din grădină, către podul care traversa lacul, permiţând accesul la insulă.

— În ţara mea, banshee înseamnă „femeie din poporul feelor", a spus ea, aruncându-ne o privire peste umăr. O fee este ceea ce în Comitat se cheamă zână...

— Noi nu credem în goblini şi zâne, doamnă, i-a spus Arkwright. Sunt multe cu care trebuie să ne luptăm şi fără să le mai socotim şi pe ele!

— Sunt sigură că aşa este, domnule Arkwright, dar această ameninţare este destul de reală. Matthew, grădinarul meu, a văzut-o, iar eu am auzit-o. E un ţipăt cumplit, care-ţi îngheaţă sângele în vine. Oricum, iată-l pe Matthew — ne aşteaptă...

Matthew a ieşit din întuneric şi şi-a dus mâna la pălărie în semn de respect. Era bătrân şi bătut de vremi, fiind trecut de mult de floarea vârstei. Probabil îi era greu să mai facă faţă muncii dificile de grădinar, la o asemenea casă mare.

— Spune-le ce ai văzut, Matthew, i-a poruncit doamna Wicklow.

Grădinarul a dat din cap şi s-a cutremurat.

— Era colo 'şa, a spus el, arătând spre lac. Stăteam pe podul îngust, gândindu-mă că mai trebuiau răriţi crinii, când am văzut-o îngenunchind pe mal...

— Pe malul ăsta sau pe insulă? l-a întrerupt Arkwright.

— Pe malul ăsta, domnule. Îngenunchease chiar la marginea lacului şi spăla ceva în apă. Mie mi s-a părut că era un giulgiu. Lumina lunii era strălucitoare şi am văzut că ţesătura era plină de pete negre. Mi-a fost frică; eram ţintuit locului. Nu-mi puteam dezlipi privirea. Ea tot înmuia giulgiul în apă, apoi îl storcea, dar petele nu dispăreau. Apa se înnegrea de fiecare dată, dar tot nu reuşea să-l cureţe. Apoi şi-a întors capul şi m-a privit drept în ochi. A scos un ţipăt sfâşietor, cumplit, care aproape m-a prefăcut pe loc în stană de piatră. O clipă mai târziu a dispărut, dar n-am s-o uit niciodată.

— Cum arăta? Era tânără sau bătrână? a întrebat magistrul meu.

— Ăsta a fost lucrul cel mai ciudat, domnule. Era tânără şi chiar frumuşică. Greu de crezut că un bocet atât de cumplit ar putea ieşi dintr-o gură atât de drăgălaşă.

— Ei bine, doamnă, vom rămâne aici la noapte şi vom sta de pază, i-a spus Arkwright doamnei Wicklow. Sugestia mea ar fi să nu se apropie nimeni de partea asta din grădină cel puţin douăzeci şi patru de ore. Până atunci ar trebui să aflăm cum stă treaba.

— Voi lăsa totul în seama voastră, a zis ea. Am încredere în dumneavoastră, domnule Arkwright. Păreţi puternic şi de nădejde. Dacă cineva poate să salveze viaţa soţului meu, dumneavoastră sunteţi acela.

Arkwright s-a înclinat şi, adresându-ne amândurora un zâmbet firav, doamna Wicklow s-a întors spre casă.

M-am uitat la cel care-mi era magistru pentru o scurtă vreme. Mă întrebam dacă uitase cu totul de fermierul căruia îi promisese să-l ajute cu vrăjitoarea de apă în seara aceea. Tocmai mă pregăteam să-l întreb, când m-a privit şi a clătinat din cap.

— Mă tem că nu se poate face nimic aici, a spus cu tristeţe. Dacă soţul doamnei Wicklow e să moară, va muri, iar eu sau tu nu putem face nimic în privinţa asta. Dar n-are niciun rost să-i spun asta.

Nu-mi plăcea atitudinea lui Arkwright. John Gregory i-ar fi spus adevărul, dar aş fi risipit vorbele în vânt dacă i-aş fi sugerat asta. Noul meu magistru ignora toate regulile. Şi imediat mi-a răspuns şi la întrebarea nerostită despre fermier.

— Ei bine, tinere Ward, mă duc să rezolv problema cu vrăjitoarea de apă, dar ar trebui să fiu înapoi în cursul zilei de mâine. Probabil că cel mai bine ar fi ca ei să creadă că stau şi eu de pază. Asta înseamnă că, atunci când te vei duce în bucătărie în zori, îţi vor da două porţii pentru micul dejun ca să le aduci încoace. Nu-i aşa că eşti un flăcău norocos?

— Înainte de toate, se pare că va fi o noapte lungă şi friguroasă, am bodogănit eu.

Nu-mi plăcea să o înşel pe doamna Wicklow.

Dar el a ridicat doar din umeri şi mi-a spus:

— Tu te-ai ales cu sarcina mai uşoară! Uită de toate prostiile cu zâne şi fee — o banshee e doar un spirit al naturii, ba chiar unul de rang inferior. Şi asta mai e şi drăguţă! Ce mai vrei? Nu-ţi poate face rău, aşa că apropie-te cât poţi şi vezi cum e.

Spunând acestea, Arkwright mi-a făcut cu ochiul, s-a îndreptat spre marginea grădinii şi şi-a croit drum prin gardul viu, pentru a ajunge înapoi pe alee.

În scurt timp, ceaţa a început să se ridice şi discul mare al lunii s-a înălţat deasupra copacilor. Era în descreştere, trecuseră două zile de când fusese plină, dar arunca o lumină argintie puternică peste grădină.

Am hotărât să stau de pază pe pod. La început, m-am sprijinit de balustrada de lemn, dar, într-un final, am obosit şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe scânduri, ţinând toiagul în mâna stângă şi sacul la îndemână. Tot aţipeam şi mă trezeam brusc, încât, în cele din urmă, m-am întins pe spate şi mi-am sprijinit capul pe sac. Apoi am închis ochii.

Dacă Bill Arkwright ar fi fost aici, am fi făcut cu rândul de gardă, în timp ce celălalt dormea. Dar ce mai conta în situaţia de faţă? Acea banshee nu putea să facă rău nimănui, iar dacă apărea pe malul lacului, ţipătul ei m-ar fi trezit pe loc. Aşa că mi-am permis să adorm.

Dar, deodată, m-am trezit. Ceva nu era în regulă... Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării — cel care mă avertiza când se apropia o creatură a Întunericului. Am apucat toiagul şi m-am ridicat iute în picioare. În aceeaşi clipă, am auzit un bocet cumplit, care m-a făcut să tremur din cap până-n picioare. Niciun animal sau pasăre a nopţii nu putea scoate un sunet atât de înspăimântător — ştiam că trebuia să fie acea banshee.

Ţipătul descurajant părea să vină dinspre partea îndepărtată a lacului. Am decis să merg şi să arunc o privire mai atentă, aşa cum mă sfătuise magistrul meu, aşa că am părăsit podul şi am început să urmez malul în

sens invers acelor de ceasornic, îndreptându-mă spre sursa acelui strigăt înfiorător. În apropierea lacului erau multe tufe şi copaci — majoritatea, sălcii cu ramuri lungi, care atârnau pe jos. Pământul era mlăştinos, aşa că înaintam cu greu.

Am auzit din nou bocetul acelei banshee, de data asta mult mai aproape. M-a oprit din drum. Arkwright îmi povestise că o banshee nu e periculoasă, dar acel ţipăt îi dezmiţea spusele, iar părul de la ceafă începea să mi se zbârlească.

Şi atunci am văzut-o...

Era cu spatele la mine şi îngenunchease în mâl, chiar la marginea apei.

Arkwright mă sfătuise să mă uit mai de-aproape. De ce nu? Nu-mi putea face rău, spusese el. Aşa că am mai făcut un pas, cu prudenţă, apoi încă unul. Da, spăla ceva în lac. Iar grădinarul avusese dreptate. Cu siguranţă părea un giulgiu ca acelea cu care se înfăşoară trupurile morţilor înainte de a bate sicriele în cuie. M-am apropiat şi mai mult. Silueta era cu spatele la mine şi puteam vedea petele răspândindu-se în apă precum cerneala neagră.

Să fi fost sânge pe giulgiu? Cu siguranţă aşa părea. Şi ce citisem eu în Bestiarul Vraciului? Sânge pe giulgiul unei banshee însemna că se prevestea o moarte violentă.

Dar domnul Wicklow era bolnav de o congestie a plămânilor care se înrăutăţise, probabil o urmare a pneumoniei. Deci, nu se potrivea — doar dacă altcineva din casă nu avea să moară de o moarte violentă.

Am mai făcut câţiva paşi. Apoi am devenit conştient de altceva...

Ghemuită pe o ramură chiar deasupra acelei banshee, am văzut o cioară neagră, mare. Părea să se uite drept spre mine. M-am cutremurat. Era ceva răutăcios şi răuvoitor la pasărea aceea.

Deodată, banshee a scos giulgiul din apă şi a început să-l stoarcă. În acelaşi timp, a ţipat a treia oară, un strigăt atât de cumplit şi intens, încât mi-am ţinut răsuflarea până când s-a terminat şi am simţit că tremuram din tot corpul.

Ţipătul s-a stins la fel de repede precum începuse, iar ea a continuat să răsucească giulgiul ca şi cum era hotărâtă să stoarcă şi ultima picătură de apă din el. În timp ce era astfel ocupată, am mai făcut un pas înspre ea. A fost o greşeală. O crenguţă a trosnit sub piciorul meu şi banshee şi-a întors capul, privindu-mă drept în faţă.

Gura mi s-a uscat brusc şi am început să tremur din tot corpul. Fiorul rece de pe şira spinării a devenit

deodată mult mai intens. Grădinarul avusese dreptate în privinţa giulgiului, dar nu şi a chipului acelei banshee.

Era oribil — ciupit de vărsat şi crăpat ca suprafaţa unui lac secat în miezul verii. Ochii erau doar două găuri întunecate. A deschis larg gura, dar, în locul bocetului care-mi îngheţa sângele în vine, banshee a sâsâit spre mine ca o pisică înfuriată. Sigur voia să mă înspăimânte, dar am rămas pe loc, privindu-i chipul îngrozitor.

Mă aşteptasem ca spiritul apei să dispară, dar, spre surprinderea mea, s-a ridicat în picioare şi apoi a vorbit.

— Piei de aici, băiete! Nu mai zăbovi, altfel îţi vei găsi moartea!

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, cioara neagră a bătut din aripi şi şi-a luat zborul.

Nu ştiam că aceste banshee pot să vorbească. Erau cunoscute doar pentru bocetul lor cumplit. A început să se îndepărteze de mine cu repeziciune, de-a lungul malului lacului. Am urmat-o, dar, când am trecut pe lângă locul unde-şi spălase giulgiul, o rază de lună a luminat urmele paşilor ei în mâl. Era desculţă. Nu numai atât: puteam auzi lipăitul picioarelor îndepărtându-se de mine. Aceasta nu era o banshee, eram sigur de asta, pentru că urmele lor nu aveau consistenţă. Dar cu ce aveam de-a face, mai exact? Un soi de vrăjitoare? Oare

cioara neagră era familiarul ei? Vrăjitoarele din clanul Mouldheel mergeau desculţe. Oare să fi fost una prin aceste părţi?

A început să alerge şi eu am fugărit-o. Acum regretam că-mi lăsasem lanţul de argint în sac — l-aş fi putut arunca spre ea ca s-o culc la pământ. Nu mă gândisem că voi avea de-a face cu ceva întrupat, care să alerge atât de iute. Deja distanţa dintre noi se mărea. Şi acolo, drept în faţă, chiar la marginea copacilor, era tumulul funerar. A mers drept spre el, aflându-se acum pe teren deschis, în timp ce eu mă luptam să-mi croiesc drum printre copaci. Brusc, drept în faţă s-a văzut o lumină strălucitoare. M-a orbit pe moment, încât aproape m-am izbit de o creangă joasă, zgâriindu-mi fruntea. Apoi am ieşit dintre copaci. Mă aflam şi eu pe teren deschis acum, dar nu era nici urmă de banshee.

M-am oprit şi am privit în jur. Nimic. Atunci m-am apropiat cu grijă de movila acoperită cu iarbă. Avea o formă oarecum ovală, iar pe latura cea mai apropiată de mine se ridica foarte abrupt, aproape vertical, un zid. Am privit în jos şi am văzut urmele de picioare în noroi. Duceau chiar deasupra zidului de pământ. Era de parcă vrăjitoarea dispăruse deodată. Ori asta, ori, cumva, intrase în gorgan...

Nedumerit, am dat ocol întregii movile şi apoi m-am întors printre copaci, la podul ornamental. Odată ajuns acolo, m-am aşezat din nou de pază, înfăşurat în mantia mea şi cu capul odihnindu-mi-se pe sac. Era foarte frig şi somnul mi-a fost agitat. Mă tot gândeam la ce se întâmplase. Ce se petrecea? Cu siguranţă nu ne confruntam cu o banshee — nu potrivit celor citite de mine. Aveam multe să-i spun lui Bill Arkwright.

În zori, deja străbăteam podul în lung şi-n lat, întrebându-mă dacă nu era prea devreme să merg la bucătărie şi să cer micul dejun. Poate că aş fi primit două porţii, aşa cum sugerase Arkwright. De ce nu? Cu siguranţă eram înfometat pe măsură. Hotărând că aşteptasem suficient de mult, tocmai mă pregăteam să pornesc spre casă, când am auzit paşi pe alee şi l-am văzut pe Bill Arkwright croindu-şi drum prin gardul viu, în grădină. Am tresărit — nu-l aşteptam atât de curând.

Imediat ce i-am privit chipul, am gemut fără să vreau. Se sprijinea cu tot trupul în toiag şi mergea în mod vădit cu umerii aplecaţi. Părea foarte mânios. Mai rău, avea buzele pătate în purpuriu. Băuse vin roşu. Rareori mai făcea asta în prezent, dar nu-i însenina cu nimic dispoziţia.

— Să mă duc după micul dejun? am sugerat eu când s-a apropiat de pod.

— Micul dejun? Poţi să uiţi de el, tinere Ward. E ultimul lucru pe care mi-l doresc. Ar fi trebuit să merg direct la fermă, în loc să te aduc aici să o vezi pe blestemata asta de banshee.

— Nu e..., am început eu, gata să-i povestesc ce descoperisem, dar chipul i s-a întunecat pe loc de mânie.

— Tacă-ţi fleanca! Ascultă şi tu o dată în viaţa ta! a tunat el. Era o omidee, nu o vrăjitoare de apă, şi una chiar foarte mare. A intrat în casa fermierului şi a ucis un copil! Tunete şi fulgere! a înjurat el. Un copil a murit pentru că ne-am abătut pe-aici.

Am înclinat capul, neştiind ce să spun.

— Ne întoarcem acolo de îndată. Şi-a făcut groapă undeva într-un debarcader vechi şi va fi nevoie de amândoi ca s-o alungăm. Omideele sunt foarte periculoase. Aşa că, haide, să nu mai irosim timpul, altfel va ucide din nou.

Spunând aceste cuvinte, a făcut cale-ntoarsă pe alee şi, după scurt timp, zoream de-a lungul canalului şi al fermei de dincolo de el — îmi pierise orice gând despre banshee.

CAPITOLUL 3
OMIDEEA

Un vânt rece bătea dinspre mare, aşa că mi-am tras gluga ca să-mi ţină cald la urechi. Aproape tot drumul am rămas în urma lui Arkwright, ştiind din experienţă că nu avea chef de companie şi că singurele cuvinte pe care le-aş fi auzit din partea lui ar fi fost înjurături. Dar odată ce am traversat canalul şi ne-am aflat pe drumul care ducea la fermă, mi-a făcut semn să înaintez şi să merg alături de el.

— Ascultă cu atenţie, tinere Ward, pentru că ceea ce-ţi voi spune ar putea să-ţi salveze viaţa. Am să-ţi povestesc ceea ce cunosc despre omidee. Unele au picioare, majoritatea au coadă, dar toate sunt rele şi au

o fire foarte violentă. Am văzut urmele făcute de creatură în noroi: asta are picioare *şi* o coadă. Picioarele îi dau viteză, aşa că, păzea!

Gândul de a mă confrunta cu un asemenea pericol m-a neliniştit. Arkwright nu fusese pregătit să rişte să o atace singur, aşa că era limpede că va fi o sarcină foarte complicată.

— Trupurile lor sunt ca ale unor ţipari, dar acoperite cu solzi verzi foarte duri, ca o platoşă, şi foarte greu de penetrat cu un cuţit, a continuat el. Ghearele lor sunt lungi şi au o gură plină de colţi ascuţiţi ca briciul, care pot să reteze cu uşurinţă un cap sau un braţ. Omideele sunt creaturi foarte periculoase, tinere Ward — pot fi cât un căţel sau la fel de mari cât un cal. Aceasta e mai mare decât mine — suficient de mare încât să se abată atât de mult în sud, departe de lacuri. Acolo pot fi găsite de obicei. Când prind un om, adesea îşi omoară victima strângând-o până îşi dă duhul, apoi o devorează, cu tot cu oase, nelăsând aproape nicio urmă. Dar pe animalele precum vitele doar le muşcă adânc şi le sug sângele. Aşa a făcut asta cu oaia — de aceea am făcut greşeala de a crede că e o vrăjitoare de apă. O greşeală care a costat viaţa unui băieţel. A intrat în casă şi l-a târât din patul lui. Când fermierul a urcat la etaj ca să vadă ce face

băiatul înainte de a se culca, era deja prea târziu. Omideea îl mâncase. Nu mai rămăseseră decât fâşii pătate de sânge din cămaşa lui de noapte.

Ceea ce a descris Arkwright era îngrozitor şi trist. Mi-a părut sincer rău pentru părinţi. Nu e de mirare că magistrul meu era mânios, dar greşeala asta ar fi putut-o face orice vraci.

— Unii oameni le numesc dragoni, a continuat Arkwright. Asta pentru că scot pe gură nori de aburi, pentru a-şi năuci prada. Se ascund în ei în timp ce scuipă. Scuipatul lor e otrăvitor şi poate ucide un om în toată firea în doar câteva minute. Dacă intră în contact cu pielea, eşti ca şi mort. Chiar dacă îţi atinge numai nădragii sau cămaşa, se usucă abia după câteva secunde, având timp să împrăştie o doză fatală. Dar dacă o atacăm amândoi, se va zăpăci. Nu va şti la care dintre noi să se repeadă mai întâi, iar asta ne va da o şansă mai bună de a-i veni de hac. Întrebări?

— Voi putea să-mi folosesc lanţul de argint împotriva ei?

Arkwright clătină din cap.

— Ţi-ai pierde vremea în zadar, tinere Ward. În ciuda solzilor, e sinuoasă şi alunecoasă şi se va scutura rapid de el. Nu, e imună la argint şi la sare. Ne folosim toiegele. E cea mai eficace şi mai sigură cale. Lasă-mă pe

mine să o atac din faţă, în timp ce tu te apropii din lateral; păstrează o oarecare distanţă între noi, ca s-o zăpăceşti — atunci nu va mai fi absolut sigură de unde o paşte ameninţarea cea mai mare. Să sperăm că voi reuşi să mă apropii îndeajuns ca s-o ucid înainte să apuce să mai facă vreo pagubă.

În timp ce treceam pe lângă fermă, am auzit o femeie bocind înăuntru — fără îndoială că era biata mamă care-şi pierduse fiul. Ne-am continuat drumul pe cărarea îngustă şi noroioasă care ducea la un canal de apă, iar apoi am alergat de-a lungul lui. Treceam acum printr-o mlaştină şi ne apropiam de mare. Canalul nu era plin în acel moment, pentru că apele se retrăseseră, iar bărcile mici puteau avea acces la mare. Malurile sale erau presărate cu câteva debarcadere de lemn, iar Arkwright s-a oprit în faţa celui mai mare. Clădirea era înaltă cât un hambar, dar dărăpănată şi necesita reparaţii. Cârligul de pe uşa micuţă era înfăşurat cu sârmă ghimpată.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, a spus Arkwright. Am urmărit-o până în acest loc. Să sperăm că încă mai dă târcoale pe-aici. Sunt multe şanse să fi rămas, pentru că s-a hrănit recent şi va sta ascunsă până când va porni iarăşi la vânătoare — probabil la noapte, după lăsarea întunericului. Să verificăm în jur înainte de a intra...

Arkwright a înconjurat debarcaderul, prevăzător. În jurul nostru, iarba de mlaştină era aplecată la pământ şi răsucită; dansa în voia vântului. Peisajul era fără viaţă şi mohorât, cu limbi de pământ noroios în depărtare. Părea în întregime părăsit, cu excepţia păsărilor de mare care coborau în spirale lente şi lungi, din înaltul cerului plumburiu de iarnă.

— Iată! Vezi urmele? Pe acolo a intrat...

Pe latura dinspre canal a debarcaderului era o movilă de noroi care cobora de la o uşă uriaşă până la apă. Acolo erau lansate bărcile. Erau urme de gheare, cu dâre vâscoase în locurile pe unde coada omideei alunecase peste noroi. Uşa era putrezită, cele mai multe scânduri din partea de jos fiind rupte, iar marginea inferioară era zimţată. Creatura se strecurase pe dedesubt.

Am încheiat rondul şi Arkwright a dat din cap satisfăcut.

— Nu sunt urme proaspete, tinere Ward, deci se află încă aici. Aprinde o lumânare. E întuneric înăuntru...

Am scos un ciot de lumânare din buzunar şi iasca şi amnarul din sac. A trebuit să mă ghemuiesc lângă uşă şi să mă apăr de vântul rece, dar după câteva clipe am reuşit să aprind mucul.

— Gata? a întrebat Arkwright.

Am dat din cap. Arkwright a izbutit în doar câteva secunde să scoată sârma ghimpată de pe cârligul uşiţei; apoi a păşit înăuntru cu grijă, cu toiagul pregătit. L-am urmat îndeaproape, protejând flacăra pâlpâitoare a lumânării cât de bine am putut.

În clipa în care am intrat, am ştiut că omideea pândea în apropiere. Întreaga suprafaţă era cufundată într-o ceaţă caldă şi densă, ce răspândea o duhoare înţepătoare şi nocivă, care mi-a înlăcrimat ochii. Era respiraţia creaturii. Nu e de mirare că unii oameni confundă omideele cu dragonii, crezând că acestea suflă foc pe gură.

O barcă dezafectată putrezită ocupa aproape tot spaţiul din interior. Era susţinută pe grinzi de lemn, la un metru sau mai mult de pământ, şi ceva mare se îndrepta către noi dinspre întunericul de dedesubt.

Am întrezărit o gură larg căscată, plină cu dinţi ascuţiţi, ucigaşi. Apoi trupul omideei a ieşit aproape în întregime la vedere. Era într-adevăr mare. Dacă s-ar fi ridicat pe picioarele dinapoi, ar fi fost mai înaltă decât Arkwright, iar coada care i se târa în spate îi mai sporea lungimea cu o treime. Dar picioarele îi erau scurte şi îndesate, iar degetele, mari, unite prin pieliţă şi înarmate cu gheare ascuţite şi curbate, încât aproape că zgâria

pământul cu trupul ei. Aşa cum îmi spusese Arkwright, solzi verzi îi acopereau corpul lung.

Cu un sâsâit zgomotos brusc, omideea a răsuflat şi nările ei au degajat un fuior mare de abur, care ne-a îngreunat vederea. Arkwright a împuns spre ea cu toiagul. Aproape că i-a nimerit capul şi creatura s-a dat înapoi, până când jumătatea din spate a trupului ei s-a aflat din nou sub barca dezafectată. A mârâit la noi, cu ochii ei mici sclipind în lumina lumânării.

— Înapoi, tinere Ward. Mă ocup eu de asta, a spus Arkwright, înaintând şi pregătindu-şi lama toiagului.

Deodată, creatura a scuipat şi Arkwright a sărit rapid într-o parte, tocmai la timp ca să evite globula mare de lichid negru care-i ţintise picioarele.

— Ţine-te la distanţă, m-a sfătuit, făcându-mi semn cu braţul drept să mă dau înapoi. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre scuipatul omideei! Dacă veninul îţi atinge pielea, poţi muri în câteva minute. Dă-mi lumânarea, apoi mută-te în stânga.

I-am dat lumânarea şi el a ridicat-o. Omideea părea să-şi mişte capul şi să fixeze lumina cu privirea, dar apoi s-a răsucit cu faţa spre Arkwright şi a degajat alt fuior de ceaţă. Apoi, ascunsă după acel nor, a sâsâit şi a scuipat din nou: un ghem gros de noroi a aterizat pe cizma

dreaptă a lui Arkwright. Din fericire, cizma de piele era prea groasă ca să poată fi penetrată; a avut noroc că nu i-a nimerit pantalonii.

Arkwright a mişcat din nou lumânarea.

— Lumina o fascinează..., a şoptit el. E o idee bună să-i distragi atenţia. Acum apropie-te puţin şi ameninţ-o cu toiagul tău. Însă ai grijă, nu prea aproape!

Am făcut întocmai, împungând-o cu toiagul. Privirea îi era fixată acum asupra mea şi atunci, iute, cu toiagul ridicat, Arkwright a atacat brusc creatura hidoasă. A coborât lama cu putere, de trei ori, într-o succesiune rapidă. Prima lovitură nu şi-a nimerit ţinta, căci fiara s-a răsucit, dar cea de-a doua şi a treia au atins-o şi lama lungă i-a intrat adânc în cap şi gât. S-a zvârcolit şi s-a răsucit, strecurându-se înapoi în întunericul de sub barcă. Sângele îi era negru şi gros, un noroi vâscos care se prelingea pe pământ.

Arkwright mi-a înapoiat lumânarea.

— Ghemuieşte-te şi fă cât mai multă lumină, mi-a poruncit.

Apoi şi-a pus jos toiagul, a pescuit din sac un cuţit cu lamă lungă şi s-a târât sub barcă. La lumina lumânării, am privit cum înjunghie creatura de nenumărate ori,

până când aceasta şi-a dat ultima suflare şi a rămas nemişcată.

— N-a fost atât de dificil pe cât m-am aşteptat, a remarcat el, odată ce a revenit în picioare, lângă mine. Ei bine, tinere Ward, să mergem să-i spunem fermierului Dalton că treaba e terminată...

Fermierul a deschis uşa din faţă, ca răspuns la cele trei bătăi ale lui Arkwright. Am văzut că avea ochii roşii şi umflaţi de durere.

— Trupul fiarei zace în cel mai mare dintre debarcadere şi în scurt timp va începe să putrezească, a spus Arkwright, arătând spre mlaştina de apă sărată. Trebuie luat de acolo. Mă aşteaptă treburi urgente în altă parte.

Fermierul a dat din cap şi a suspinat amarnic, întregul trup cutremurându-i-se.

— Îmi pare rău pentru pierderea fiului tău, a spus respectuos Arkwright.

Bărbatul a dat iar din cap, dar nu a putut scoate niciun cuvânt.

— Păi, atunci, noi am plecat, a continuat magistrul meu.

— Aşteaptă să-ţi plătesc, a spus fermierul. Uită de carnea şi brânza de oaie — am câţiva bănuţi în pod, strânşi pentru nevoi urgente...

— Nu e nevoie să mă plăteşti, a spus magistrul meu. Păstrează-i pentru cheltuielile de înmormântare.

Spunând acestea, ne-am văzut de drum, îndreptându-ne din nou spre răsărit, înapoi la locuinţa familiei Wicklow. Pentru o vreme, am mers în tăcere, menţinând un ritm constant, dar apoi mi-am amintit de chestiunea stranie cu banshee.

— Banshee, domnule Arkwright...

— Banshee, într-adevăr, tinere Ward. Trebuie să fim văzuţi că ne ocupăm de banshee acum. Să sperăm că ne vor plăti bine pentru deranjul nostru. Nu m-a lăsat inima să iau ceva de la Dalton după cele întâmplate.

— Dar nu era o banshee, domnule Arkwright. Cel puţin, nu cred...

Arkwright s-a oprit deodată şi m-a privit.

— Ai văzut-o cu ochii tăi? m-a întrebat insistent.

Am încuviinţat.

— Era la fel de frumuşică pe cât a spus grădinarul?

Am clătinat din cap.

— Na, e om bătrân. Pentru un bărbat de vârsta lui, orice femeie pare drăguţă!

— Era hidoasă. Pielea îi era crăpată şi desfigurată.

— Spăla un giulgiu?

— Era acoperit de sânge şi în apă erau pete negre,

mari — asta prezice o moarte violentă, nu? Totuşi, domnul Wicklow suferă de o congestie a plămânilor...

Arkwright şi-a frecat creştetul şi s-a încruntat.

— Şi de ce crezi că nu era o banshee?

— A lăsat urme de picioare în noroiul de pe malul apei. Banshee nu lasă urme, nu? Acest soi de spirit al naturii e doar duh. Şi mi-a vorbit. M-a avertizat să nu mă apropii. A spus că, dacă mai zăbovesc, voi fi mort. Apoi s-a îndepărtat printre copaci...

În timp ce vorbeam, i-am auzit vocea în memorie şi mi-am dat seama de un lucru căruia nu-i dădusem nicio importanţă pe moment.

— Avea acelaşi accent cu doamna Wicklow. Era din Irlanda, insula cea mare de peste apă...

— Aşa deci! Şi apoi ce s-a întâmplat, tinere Ward? I-ai dat ascultare?

— Nu. Am urmărit-o. Am alergat cât de repede am putut, dar nu am prins-o. A fugit spre movila funerară şi a dispărut. Urmele ei duceau chiar deasupra movilei. Ca şi cum s-ar fi evaporat.

— Serios? a făcut Arkwright, scărpinându-se în cap. Asta-i interesant.

— Şi chiar înainte de asta, a apărut brusc o lumină strălucitoare, am continuat. Cred că era o vrăjitoare.

Chiar deasupra ei, pe o ramură, stătea o cioară neagră, în timp ce ea spăla giulgiul. Să fi fost familiarul ei?

Arkwright a părut gânditor şi poate puţin îngrijorat.

— Haide, tinere Ward, să ne continuăm drumul. Va trebui să mă gândesc puţin la asta...

Aşa că am mers fără întrerupere spre Conacul Lune, în timp ce magistrul meu păstra tăcerea, cufundat în gânduri.

CAPITOLUL 4
ASASINUL CELTIC

Se întuneca din nou când am ajuns la conac, dar cerul era senin şi luna urma să apară în curând.

— Aşadar, tinere Ward, trebuie să discutăm, a spus Arkwright, abătându-se de la cărare şi punându-şi jos sacul şi toiagul, după care s-a sprijinit de trunchiul unui copac. A fost o zi lungă şi burţile noastre probabil încep să creadă că ne-au fost retezate capetele. *Voiam* să sugerez să îmbucăm ceva, dar nu putem risca aşa ceva acum. Trebuie să urmăm sfatul pe care ni l-a dat John Gregory şi să postim înainte de a înfrunta Întunericul. Pentru că eu cred că suntem pe cale să păşim pe un teritoriu necunoscut. Ai auzit vreodată de vrăjitoarele celtice?

Mi-am lăsat jos toiagul şi sacul şi m-am încruntat, răscolindu-mi memoria.

— Nu sunt sigur dacă în Bestiarul Vraciului există vreo însemnare despre ele — dacă e aşa, atunci e foarte scurtă.

— Exact, tinere Ward, pentru că nu se ştiu multe despre ele. Cele mai multe vin din regiunea sud-vestică a Irlandei. Întreaga insulă e învăluită în mister. Unii o numesc Insula de Smarald, pentru că acolo plouă mai mult chiar şi decât în Comitat, iar iarba e la fel de verde. Dar mai găseşti acolo şi o ceaţă densă şi mlaştini înşelătoare. De asemenea, în sud-vest se întâlnesc nişte magi-ţapi tare răuvoitori. Nu ştim despre ei mai multe decât despre vrăjitoarele...

— Îmi *aduc* aminte că am citit despre ei! l-am întrerupt.

— Aşa e, magii-ţapi îl venerează pe vechiul zeu Pan. Sunt o forţă considerabilă, dar nu pleacă niciodată din Irlanda. În scrierile cele mai străvechi nu se menţionează nici faptul că aceste vrăjitoare celtice ar fi vizitat Comitatul. Dar printre cunoştinţele noastre sărăcăcioase se regăseşte numele vechii zeiţe pe care o venerează — Morrigan. Ea bântuie câmpurile de luptă şi unii o numesc Zeiţa Măcelului. Când e invocată pe acest pământ de una dintre vrăjitoarele celtice, de obicei ia forma unei ciori negre şi mari...

— Cioara de pe ramură?

Arkwright a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Dar mai e un lucru pe care l-am auzit spunându-se despre vrăjitoarele celtice. Sunt multe movile funerare în Eire — şi când zic „multe", chiar asta vreau să spun. Pentru fiecare gorgan din Comitat, ele au pe puţin încă zece. Se spune că acele vrăjitoare pot intra în movilele funerare pentru a se refugia acolo. Şi exact asta a făcut când ai fugărit-o — sunt aproape sigur. Cred că avem de-a face cu o vrăjitoare celtică, tinere Ward, şi pentru că nu ştim multe despre ea sau despre puterile ei, asta o face *foarte* periculoasă!

Înainte de a intra în grădină pentru a sta de pază, Arkwright a decis să-şi prezinte din nou omagiile stăpânei casei, aşa că am ocolit conacul, ajungând la intrarea negustorilor. De data aceasta a durat foarte mult până când ne-a deschis cineva uşa, iar Arkwright a început să pufnească de nerăbdare.

Ne-a răspuns aceeaşi slujnică, dar de data asta şi-a ferit privirea şi abia ne-a făcut semn să intrăm. Nu am fost conduşi în bucătărie, ci spre partea din faţă a casei, într-un salon spaţios.

Doamna Wicklow stătea cu spatele la foc; avea chipul palid şi era îmbrăcată în negru. În dreapta ei, sub fereastra cu perdele, un sicriu fusese aşezat pe o masă lungă şi joasă, acoperită cu o ţesătură purpurie. Ardeau două lumânări mari: una la cap şi alta la picioare.

— Soţul meu a murit pe neaşteptate astă-noapte, chiar în momentul când banshee a ţipat a treia oară. Unde ai fost? a întrebat ea aspru, iar în glas i s-a simţit un fior ameninţător.

— Un copil a fost ucis de o omidee şi am fost chemat de urgenţă, a răspuns tăios Arkwright, ocolind puţin adevărul. Dar mi-am lăsat aici ucenicul foarte capabil să stea de pază. Şi, din ceea ce mi-a spus, nu cred că avem de-a face cu o banshee...

Doamna Wicklow şi-a coborât privirea spre covor şi mâinile au început să-i tremure nervos. Le-a strâns cu putere, într-o încercare de a le menţine nemişcate.

— A, acum înţeleg. Ştiaţi asta deja, nu-i aşa? o acuză Arkwright. *Ştiaţi* că era o vrăjitoare prin preajmă...

Ea ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui şi în ochi îi apărură lacrimi.

— Locuim aici, în Comitat, de aproape cinci ani şi credeam că suntem în siguranţă. Dar ei au trimis o vrăjitoare asasină pe urmele noastre. Ea mi-a ucis bărbatul şi acum e rândul meu.

— *Ei*? Cine? Un clan de vrăjitoare? a întrebat Arkwright.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap. Vrăjitoarele celtice nu formează clanuri. Ele lucrează singure. Magii-ţapi au trimis-o. Vor să se răzbune pentru ceea ce a făcut soţul meu. Aţi auzit de aceşti magi? Ştiţi ce fac ei?

— Cunoaştem foarte puţine despre ei, doamnă. Mare parte din ce se întâmplă pe insula aceea a voastră e un mister pentru noi.

— În fiecare an, magii priponesc o capră pe o platformă înaltă, a explicat ea. O venerează timp de o săptămână şi o zi. Sunt sacrificate fiinţe umane până când animalul e posedat treptat de unul dintre vechii zei, numit Pan. În scurt timp, capra începe să vorbească, se ridică pe picioarele dinapoi şi creşte în dimensiuni, dominând adunările şi pretinzând tot mai multe sacrificii.

Cele spuse de ea se aflau deja în Bestiarul Vraciului — şi Arkwright îl citise, dar a lăsat-o să vorbească fără întrerupere, în speranţa că va afla ceva nou de la o băştinaşă din Irlanda.

— Puterea pe care o câştigă în acele zile de vărsare de sânge îi ţine pe magii-ţapi aproape un an. Dar în unii ani lucrurile merg foarte prost. Dacă Pan nu posedă capra, magii trebuie să părăsească regiunea, refugiindu-se în ascunzători pe tot cuprinsul Irlandei. Atunci sunt

vulnerabili, iar dușmanii lor de moarte, o adunare de moșieri din sud-vest, îi vânează. Soțul meu făcea parte din adunare; în acea vreme, în urmă cu opt ani, când magii erau slăbiți, el era liderul lor. Moșierii au reușit să ucidă cinci dintre ei. Dar, după asta, au urmat câțiva ani prielnici pentru magi, când puterea lor a crescut. Atunci a fost rândul lor să-i vâneze și să-i ucidă pe moșieri. Astfel, temându-ne pentru viața noastră, am strâns ce-am putut din averea noastră și am venit aici. Casa aceasta i-a aparținut fratelui soțului meu, care era burlac. A murit anul trecut, într-un accident de călărie, și soțul meu a moștenit-o. Credeam că suntem în siguranță aici, dar magii-țapi și adunarea sunt într-o stare perpetuă de război. Cumva, dușmanii noștri au aflat unde locuim și au trimis vrăjitoarea după noi.

— Dacă știați, de ce nu ne-ați spus? Ucenicul meu ar fi putut să moară!

— Am crezut că, dacă ați afla cu ce vă confruntați, nu ați mai accepta slujba. Eram speriată și disperată.

— Și cu *ce* ne confruntăm? Veniți din acel ținut. Ce puteri are o vrăjitoare celtică — mai ales o asasină?

Acesta era într-adevăr un domeniu despre care nu știam nimic; cu atât mai multe informații de notat în caietul meu.

— Sunt mortale când folosesc cuţitele şi suliţele. Uneori îşi trag în ţeapă duşmanii, astfel încât aceştia să moară lent. Dar metoda lor preferată este cea folosită împotriva soţului meu — care va fi în curând folosită şi împotriva mea. Le imită pe banshee — de aceea poporul meu le numeşte vrăjitoare banshee; deşi, în loc doar să prezică o moarte, ele o provoacă. Când ridică giulgiul din apă şi îl storc, răsucesc prin magie neagră inima şi arterele victimei lor. Astă-noapte, când vrăjitoarea a ţipat a treia oară, inima soţului meu a plesnit şi sângele i-a ţâşnit pe gură, îmbibând perna. În seara asta va relua procesul. De data aceasta *eu voi* fi victima.

— Nu dacă avem şi noi un cuvânt de spus. Dar s-ar putea să dureze mai mult de o noapte, a zis Arkwright.

— Aveţi timp până la al treilea ţipăt al ei din cea de-a treia noapte. Atunci, dacă nu izbutiţi, voi muri şi eu.

Arkwright a dat din cap, apoi s-a întors ca să iasă din cameră.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, a spus el.

— Nu a fost un om cumsecade, ne-a mărturisit doamna Wicklow, cu o urmă de amărăciune în glas. Căsătoria noastră a fost aranjată de familii. Nu l-am iubit. A fost un prost şi mi-a făcut numai necazuri.

Arkwright a înclinat capul, lipsit de replică.

— Aţi mâncat? ne-a întrebat ea.

— Postim când ne confruntăm cu Întunericul, a răspuns Arkwright. Dar am aprecia un mic dejun frugal mâine dimineaţă. Vom avea nevoie, ca să ne păstrăm forţele pentru ceea ce ne aşteaptă.

Doamna Wicklow a sunat după slujnică, care ne-a condus încă o dată prin intrarea negustorilor. Am început să mergem spre grădină, îndreptându-ne către lac.

— Ei bine, tinere Ward, a rostit Arkwright cu glas scăzut. Asta e de-a dreptul ceva nou. Avem de-a face cu o vrăjitoare celtică, aşa că pregăteşte-ţi lanţul de argint!

CAPITOLUL 5
BOCETUL UNEI BANSHEE

Ne-am postat încă o dată pe podul îngust. Lanţul meu de argint era acum în buzunarul stâng al pantalonilor şi mi l-am înfăşurat pe încheietură, pregătit să-l arunc. Nu am avut mult de aşteptat...

În scurt timp, bocetul cumplit de banshee a răsunat în grădină. De data aceasta, venea de la o distanţă mai mare de lac, în apropiere de movila funerară. Imediat, Arkwright a pornit în fugă; l-am urmat îndeaproape.

Al doilea ţipăt s-a auzit mult mai repede decât în noaptea precedentă. Oare vrăjitoarea va ţipa a treia oară înainte să ajungem la ea? Într-adevăr, aşa a făcut, iar eu am gemut în sinea mea. Doamna Wicklow probabil suferea deja.

Arkwright era acum în dreapta mea şi alergam aproape umăr la umăr, către sursa ţipătului.

— Iat-o! a strigat el, arătând cu toiagul în timp ce alerga.

Am văzut în faţă o siluetă de femeie fugind printre copaci.

Deodată, ceva negru a coborât asupra mea, cu gheare le întinse. M-am ferit şi m-am uitat în dreapta, văzând cum zbura tăcut spre Arkwright. Era cioara neagră şi mare pe care o zărisem cu o noapte înainte. L-am auzit strigând şi l-am văzut împiedicându-se.

— Nu te opri! a strigat el. Du-te după ea!

Am continuat să fug, dar luna se ascunsese după un nor şi numai lipăitul picioarelor goale ale vrăjitoarei pe pământ îmi dădea de veste că era încă în faţa mea. Ne apropiam de liziera pădurii şi movila era chiar dincolo de ea. De data aceasta am fost convins că o ajung. M-am pregătit să arunc lanţul de argint, orientându-mă după auz.

Deodată, chiar în faţa mea a izbucnit o explozie de lumină, atât de intensă, încât m-au durut ochii. Era ca şi cum mă uitam direct în soare. Privirea mi s-a înnegurat pe loc şi m-am împiedicat. Lumina şi-a pierdut repede din intensitate; acum mai era doar strălucirea argintie a unei luni pline, dar care căzuse pe pământ.

Însă nu era luna; era o uşă circulară în zidul acoperit de iarbă al movilei funerare. Am văzut silueta întunecată a vrăjitoarei banshee pe fundalul ei. În timp ce lumina se stingea, am întrezărit lucrurile de dincolo de uşă, din interiorul movilei; păreau să fie o masă şi scaune...

S-a făcut din nou întuneric şi m-am îndreptat uşor spre movilă. Acum nu mai era nici urmă de vreo uşă — numai iarbă. Adevărata lună s-a arătat din nou; am privit în jos şi am văzut alte urme de paşi.

Arkwright a venit în fugă lângă mine. Avea o tăietură la cap, chiar deasupra ochiului stâng. Sângele îi şiroia pe faţă.

— Vă simţiţi bine? l-am întrebat.

— Nu e nimic, a mormăit. Doar o zgârietură. Pasărea aceea a făcut-o. Probabil e familiarul ei. Deci vrăjitoarea a scăpat din nou?

Am aprobat din cap.

— A intrat în movilă — sunt sigur. Am văzut uşa de data asta, o intrare circulară, şi lucruri în interior. Păreau a fi mobile.

— Mobile? Mai rămâne să-mi spui că are un pat acolo înăuntru şi că doarme liniştită. Sigur nu ai vedenii, tinere Ward?

— Chiar păreau să fie o masă şi scaune.

— Ei bine, vederea îţi poate juca feste în astfel de situaţii, dar sunt înclinat să cred că, folosind magia neagră, s-a refugiat cumva în acea movilă.

Am petrecut restul nopţii pe pod, dormind cu rândul. Nu ne aşteptam să se mai întâmple ceva în noaptea aceea, dar Arkwright nu voia să rişte nimic.

În zori, ne-am spălat feţele şi mâinile în lac, apoi ne-am întors din nou la intrarea negustorilor.

— Stăpâna ta ne-a promis un mic dejun, i-a spus Arkwright slujnicei.

Am luat o masă frugală, cu pâine, brânză şi şuncă, apoi am fost iarăşi conduşi în salon. Doamna Wicklow stătea într-un fotoliu în faţa focului, învelită într-un şal lung. Tremura şi buzele ei aveau o nuanţă albăstrie.

— Mi-a fost întotdeauna teamă să mor în pat, a spus ea, cu respiraţia aproape tăiată, aşa că prefer să stau în scaunul meu până când se va termina totul — într-un fel sau altul...

— S-a ascuns în gorgan, a explicat Arkwright. Dar nu vă faceţi griji — la noapte nu va mai scăpa.

— V-aţi lovit la faţă, a remarcat ea.

— Era o cioară neagră, care pare să o urmeze pe vrăjitoare oriunde s-ar duce — probabil e doar familiarul

ei. Deşi cred că *ar putea* fi Morrigan. Dar dacă într-adevăr *este* ea, m-aş fi aşteptat să facă mai mult decât să mă zgârie...

Doamna Wicklow a clătinat din cap.

— Nu neapărat. Se spune că cei care sunt tăiaţi sau zgâriaţi de Morrigan sunt însemnaţi pentru moarte. Mor, fără excepţie, într-un an. Bineînţeles, asta e probabil doar o superstiţie prostească — şi, oricum, pesemne că nu era zeiţa.

I-am mulţumit doamnei Wicklow pentru micul dejun, ne-am luat rămas-bun de la ea şi ne-am întors la lac. Era o zi frumoasă, dar soarele nu răspândea prea multă căldură. Urma o aşteptare lungă până la căderea nopţii. Nu-mi doream decât să se termine toate şi să mă întorc la moară.

— O tăietură destul de adâncă, a spus Arkwright, îngenunchind pentru a-şi privi chipul reflectat în oglinda lacului. Nu cred însă că va rămâne cicatrice. N-aş vrea să mă urâţească!

Am râs.

Într-o clipă a fost în picioare şi m-a pălmuit zdravăn peste ceafă, încât m-am împleticit în faţă şi aproape am căzut în apă.

— Nu e chiar *atât* de amuzant, tinere Ward, a spus el mânios. Sunt magistrul tău şi tu eşti doar ucenicul meu. Mă aştept la mai mult respect.

— Credeam că glumiţi! am protestat.

— Tunete şi fulgere! a înjurat el. Aşa e — dar a fost o glumă foarte subţire. Ai râs prea mult şi prea tare. Deodată mi-a zâmbit câineşte, cu gura până la urechi. Pregăteşte-te, tinere Ward. N-ar trebui să neglijăm antrenamentul tău. Fii gata să te aperi!

Spunând acestea, şi-a cules toiagul şi m-a atacat, încercând să mă împingă în lac. Ne-am luptat aproape un ceas, iar spre final mă dureau muşchi pe care habar n-aveam că-i am şi mi-am îmbogăţit colecţia de vânătăi cu încă două. Dar Arkwright n-a reuşit să mă arunce în lac, aşa că a fost un fel de victorie.

— În noaptea asta vom face lucrurile diferit, a anunţat el în timp ce ne odihneam din nou pe pod. Fugăreşte-o spre movilă. Eu voi aştepta în apropiere, printre copaci, şi îi voi aţine calea.

Părea un plan bun — asta dacă vrăjitoarea nu reuşea cumva să adulmece ameninţarea de la distanţă. Vrăjitoarele făceau de obicei asta, ca să simtă pericolul apropiindu-se. Dar, fiind ai şaptelea fii ai unor ai şaptelea fii, vracii erau de obicei imuni la această putere — deşi, cu

vrăjitoare despre care ştiam atât de puţine, nimic nu era sigur.

În noaptea aceea, primul ţipăt al vrăjitoarei banshee m-a avertizat că era foarte aproape! De data aceasta avea mai mult de alergat ca să se refugieze în siguranţa tumulului. Poate aş fi reuşit să o prind înainte să ajungă la marginea pădurii. Aşadar, punându-mi lanţul de argint în buzunar şi apucându-mi toiagul, am alergat spre sursa sunetului.

Adesea exista un soi de competiţie între magistrul meu vremelnic şi mine; ar fi fost de-a dreptul îmbucurător să o leg cu lanţul înainte ca el să o poată prinde, m-am gândit eu. Aşa că am fugit cât de repede am putut în direcţia ţipătului. Pornisem la atac. Inima îmi bătea cu putere şi eram cuprins de exaltare.

Al doilea ţipăt a venit la foarte scurt timp după primul. Vrăjitoarea folosea un soi de blestem care necesita o formă anume a cuvintelor. Exista cu siguranţă o limită în privinţa iuţelii cu care le putea rosti. Dar, spre disperarea mea, al treilea ţipăt a răsunat peste lac înainte să ajung la ea. Am gemut, amintindu-mi de buzele albăstrii şi de respiraţia întretăiată a doamnei Wicklow. Acum va suferi şi mai mult.

M-am forţat şi mai tare. O auzeam pe vrăjitoare alergând printre copaci, în faţă. *Trebuia* să o prind. „Nu reuşisem să o împiedicăm să ţipe a treia oară în noaptea asta — ce şanse aveam să o facem mâine, când îşi va ucide victima?", m-am întrebat.

O vedeam chiar în faţa mea şi mă apropiam iute, pregătindu-mi lanţul de argint. Când tocmai eram pe cale să-l arunc, s-a abătut brusc spre stânga, astfel că între mine şi ţinta mea se afla un copac.

Deodată, o siluetă solidă s-a ridicat de la pământ ca s-o înfrunte. Arkwright! Au părut să se ciocnească... el a căzut... ea s-a clătinat şi şi-a continuat goana. Eram pe teren deschis acum, dincolo de copaci, îndreptându-ne spre gorgan. Tocmai când mă pregăteam să arunc lanţul, lumina a izbucnit din nou. Am fost iarăşi orbit, dar de data aceasta am mers în continuare. Silueta vrăjitoarei a devenit vizibilă pe fundalul galben al uşii rotunde. Apoi, deodată, întuneric şi tăcere.

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama ce se întâmplase. Aerul era mai cald şi complet încremenit. Lumini ardeau pe zidurile stâncoase — am zărit lumânări negre înfipte în suporturi. Şi mobilă! Vederea nu mă înşelase. Erau o măsuţă şi două scaune de lemn cu spătarul drept. Mă aflam în interiorul gorganului!

O urmărisem pe vrăjitoare prin uşa magică şi iat-o stând chiar în faţa mea, încă strângând giulgiul răsucit, cu o expresie de mânie şi uimire pe chip. Am respirat adânc de câteva ori, ca să mă calmez şi să-mi liniştesc inima care-mi bubuia.

— Ce nesăbuit eşti că mă urmăreşti! a strigat vrăjitoarea.

— Mereu vorbeşti în rime? am întrebat-o.

Vrăjitoarea nu a răspuns, căci, în timp ce vorbeam, am aruncat lanţul de argint şi am îngenuncheat-o, zalele astupându-i gura şi reducând-o la tăcere. A fost o azvârlire perfectă. Legasem vrăjitoarea — dar acum aveam o adevărată problemă...

Nu se zărea nicio uşă. Cum urma să ies din gorgan?

Am cercetat cu atenţie interiorul încăperii, pipăind cu degetele locul pe unde credeam că intrasem, dar nu era nicio crăpătură. Mă aflam într-o peşteră stâncoasă, fără nicio intrare. Arkwright era afară; eu eram închis înăuntru. O legasem pe vrăjitoare — sau ea mă legase pe *mine*? Am privit-o. Încă mai strângea giulgiul; în ciuda lanţului, nu-l scăpase din mâini.

Am îngenuncheat lângă ea, privind-o în ochi, iar pielea din jurul lor părea să facă riduri de amuzament.

Sub lanţ, gura îi dezvăluia dinţii; pe jumătatea zâmbea, pe jumătate se strâmba. Dar chipul ei nu era cel al cotoroanţei hidoase pe care o văzusem când îşi spăla giulgiul. Putea să fie cel al oricărei ţărăncuţe tinere pe lângă care treci în piaţă, fără să o mai priveşti a doua oară. Poate că folosise o vrajă ca să încerce să mă sperie — o formă moderată de *înspăimântare*?

I-am dat lanţul la o parte de pe gură, astfel încât să poată vorbi. Era periculos, dar aveam nevoie urgentă să o chestionez; să o fac să-mi spună cum puteam ieşi. Dar mi-am dat seama curând că făcusem o mare greşeală...

Având buzele eliberate de sub lanţ, vrăjitoarea putea să-şi rostească vrăjile de magie neagră şi chiar asta a început pe dată să facă. A rostit trei fraze scurte, fiecare într-o limbă pe care n-o mai auzisem niciodată, fiecare încheindu-se cu o rimă. Apoi a căscat larg gura şi un nor negru şi dens de fum a ieşit din ea.

Am sărit în picioare şi am făcut câţiva paşi împleticiţi în spate. Norul a continuat să crească — până când întregul ei chip a fost înghiţit de el. Mi-a amintit de sângele de pe giulgiu, care pătase apa lacului. Acum aerul dintre noi s-a întunecat şi s-a pătat.

Norul devenea şi mai dens şi lua o formă. Erau aripi. Gheare răşchirate. Un cioc lacom. Devenise o cioară

neagră. Gura vrăjitoarei era un portal spre Întuneric! Era Morrigan!

Dar acum nu mai era o pasăre de dimensiuni şi proporţii fireşti; nu mai semăna deloc cu cioara aparent obişnuită care se năpustise printre copaci ca să-l atace pe Bill Arkwright. Creatura aceasta era imensă; era distorsionată şi schimonosită, înfăţişând ceva grotesc. Ciocul, picioarele şi ghearele erau alungite, întinzându-se spre mine, în timp ce capul şi trupul rămăseseră relativ mici.

Dar apoi i-au crescut şi aripile, până când au umplut întregul spaţiu din jur, de o parte şi de alta a păsării monstruoase. A fluturat violent din ele, lovindu-se de pereţii încăperii şi izbind masa, care s-a rupt în două. Ghearele au ţâşnit spre mine. M-am ferit şi au zgâriat peretele de deasupra capului meu, făcând crestături adânci în stâncă.

Pentru o clipă, am fost cuprins de panică. Un vraci are puţine şanse să învingă vreunul dintre vechii zei. Urma să mor aici, eram sigur. Dar apoi am respirat adânc şi m-am calmat. Magistrul meu mă învăţase bine şi ştiam că primul şi cel mai important lucru era să-mi controlez frica. Înfruntasem pericole mai mari din partea Întunericului şi supravieţuisem. Puteam să reuşesc şi acum...

Aşa că m-am concentrat din răsputeri, simţind cum mi se reînnoiesc puterile. Şi încrederea a început să înlocuiască frica. Dar mai era şi mânie.

Am acţionat fără să iau vreo decizie conştientă, cu o viteză care m-a uimit şi pe mine. Am păşit înainte, apropiindu-mă de Morrigan, am eliberat lama retractabilă şi am rotit toiagul de la stânga la dreapta. Lama a pătruns adânc în pieptul păsării, trasând o linie roşie, sângerie prin penele negre.

S-a auzit un ţipăt cutremurător. Morrigan s-a zguduit şi s-a micşorat rapid, ajungând de mărimea pumnului meu. Apoi a dispărut — lăsând în urmă doar câteva pene negre pătate de sânge, care au plutit încet la pământ.

Vrăjitoarea a clătinat din cap, cu o expresie de uimire nemaipomenită.

— Nu-i posibil aşa ceva! a strigat ea. Cine eşti tu de poţi să faci asemenea lucru?

— Numele meu este Tom Ward, i-am spus. Sunt ucenicul unui vraci şi sarcina mea este să lupt cu Întunericul.

A zâmbit fioros.

— Ei bine, ai dus ultima ta luptă, băiete. Nu ai cum să scapi din acest loc. În curând, zeiţa se va întoarce. A doua oară nu-ţi va fi la fel de uşor.

Am zâmbit şi m-am uitat în jos, la penele stropite de sânge care acopereau podeaua. Apoi am ridicat privirea şi mi-am aţintit-o în ochii ei, forţându-mă să nu clipesc.

— Vom vedea. Data viitoare s-ar putea să-i tai capul...

Jucam la cacealma, bineînţeles; încercam să par mai încrezător decât mă simţeam. Trebuia să o conving pe vrăjitoare să-mi deschidă uşa gorganului.

— Eşti un prost, băiete. Se va întoarce, te va ucide şi apoi îţi va purta sufletul în regatul ei din Întuneric!

— În cazul acesta, vei suferi aceeaşi soartă! am avertizat-o. Ai pus-o într-o situaţie periculoasă, care i-a adus suferinţă. Ar putea socoti că fiecare trebuie să-şi primească răsplata...

Am urmărit cum se perindau expresiile pe chipul vrăjitoarei: mânie, nesiguranţă şi apoi frică. Vechii zei puteau fi ranchiunoşi şi răzbunători, chiar faţă de propriii slujitori. Era ceva adevăr în ceea ce tocmai spusesem, iar vrăjitoarea ştia acest lucru.

— Aşa că de ce nu deschizi uşa, ca să ieşim din gorgan? am continuat.

— Cum? Ca să mă ucizi sau să mă legi pe vecie? Ce soartă mi-ai rezervat?

— Niciuna. Odată ieşiţi, te voi elibera din lanţ. Dar, în schimb, trebuie să-mi promiţi că nu o vei mai blestema pe doamna Wicklow şi te vei întoarce în Irlanda.

— De ce-ţi faci griji în privinţa ei? Ea şi bărbatul ei au fost nişte moşieri cărora nu le păsa deloc de servitorii şi de arendaşii lor. Acum şase ani, când recolta a fost proastă, şi-au lăsat oamenii să moară de foame. Ar fi putut să-i ajute, dar n-au făcut-o...

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar i-ai omorât soţul. Nu e suficient? am întrebat-o.

Vrăjitoarea s-a încruntat, iar apoi a lăsat giulgiul să-i cadă din mâna stângă pe podea.

— Ajută-mă să mă ridic! mi-a cerut.

Am făcut cum m-a rugat, iar ea a şchiopătat până la peretele de stâncă şi a murmurat câteva cuvinte în aceeaşi limbă stranie ca mai înainte. A apărut o lumină palidă şi uşa s-a deschis în faţa noastră. Apucând lanţul, am tras-o în aerul rece al nopţii. Luna scălda gorganul din spatele nostru într-o lumină argintie.

— Eliberează-mă! a insistat.

— Te vei ţine de cuvânt?

— Da, dar *tu* te vei ţine de al tău?

Am dat din cap şi, cu o mişcare din încheietură, am eliberat vrăjitoarea din lanţ. Ea a zâmbit.

— Să nu vizitezi niciodată ţinutul meu, băiete. Morrigan e mult mai puternică acolo. Şi e răzbunătoare. Te

va supune unor chinuri de neimaginat. Orice ai face, nu pune piciorul în Irlanda.

Spunând acestea, vrăjitoarea banshee mi-a întors spatele şi a făcut un semn în aer, murmurând ceva în barbă. Dincolo de ea, uşa a dispărut, transformându-se în zidul simplu, acoperit cu iarbă, al movilei funerare.

Cred că tocmai voia să se întoarcă şi să-mi spună ceva, dar n-a mai apucat.

Ceva s-a năpustit spre ea din văzduh şi s-a îngropat între omoplaţii ei. Vrăjitoarea a căzut în noroi, având în spate un cuţit împlântat până la plăsele. A gemut, a tresărit de două ori şi a rămas nemişcată.

Bill Arkwright a apărut din pădure, ducându-şi toiagul şi sacul.

— Ai făcut un târg cu ea, tinere Ward? Presupun că nu te pot învinovăţi. Cum altfel ai fi putut scăpa din acel gorgan?

— S-ar fi ţinut de cuvânt! am protestat eu. Se ducea acasă. Nu ar mai fi terminat blestemul...

— Nu poţi pune bază pe cuvântul unei vrăjitoare, a spus Arkwright. Lucrurile sunt mai sigure aşa cum am procedat eu. Acum *nu poate* încheia blestemul. Am dreptate?

— Dar i-am dat cuvântul meu...

— Tunete şi fulgere! a înjurat Arkwright. Maturizează-te, băiete! Cu asta ne ocupăm noi. Omorâm vrăjitoare. Dacă nu te simţi în stare, întoarce-te la ferma ta!

N-am scos niciun cuvânt. M-am uitat pur şi simplu la vrăjitoarea moartă.

— Ce-i făcut e bun făcut, a zis Arkwright, scoţând cuţitul din spatele ei. Dacă eşti prea gingaş, nu mai zăbovi pe-aici...

Am traversat pădurea şi l-am aşteptat pe pod. Vrăjitoarele moarte îşi pot croi drum spre suprafaţa mormintelor lor şi pot ieşi la vânătoare de victime. El îi scotea inima ca să se asigure că nu se va mai întoarce.

Am mers să o vedem pe doamna Wicklow, iar Arkwright i-a povestit aproape tot ce se întâmplase. Ea părea şi mai lipsită de suflare decât cu o noapte înainte, dar era încrezătoare că acum îşi va reveni complet. Magistrul meu i-a spus unde se afla vrăjitoarea moartă şi ea a aranjat să fie înmormântată aproape de gorgan. Apoi l-a plătit şi ne-am luat rămas-bun de la ea.

Ne-am întors la moară în tăcere. Nu eram deloc mulţumit de cele întâmplate şi n-aveam chef să sporovăiesc cu Arkwright; şi el părea pierdut în propriile gânduri.

În cele din urmă, după ce am traversat cu greu şanţul cu sare care protejează grădina lui Arkwright de vrăjitoarele de apă şi alte creaturi ale Întunericului, ne-am îndreptat spre uşa laterală. Înainte să ajungem la ea, Gheară a început să latre.

— Măcar cineva mai vorbeşte cu mine! a zis Arkwright.

Dar când am intrat, Gheară nu a sărit spre el, cum mă aşteptasem. Avea altă treabă...

— Bravo, fetiţo! a spus Arkwright, îngenunchind ca s-o mângâie pe cap.

Căţeaua îşi hrănea puii nou-născuţi. Erau doi.

— Şi cum să le botezăm pe frumuseţile astea două, tinere Ward?

Am zâmbit.

— Tunet şi Fulger? am sugerat eu.

Arkwright a rânjit la mine.

— Perfect! a exclamat el. Nici eu n-aş fi putut alege mai bine. Aşa îi voi numi.

Căţelandrii încetaseră să mai sugă. Arkwright s-a ridicat în picioare şi a băgat mâna în sacul lui.

— Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău, a zis el. Un cadou pentru proaspăta mamă!

Apoi a scos inima vrăjitoarei şi i-a aruncat-o lui Gheară.

Am mai avut şi alte aventuri cu Bill Arkwright, dar pe aceasta nu o voi uita niciodată. Asta din cauza celor spuse de doamna Wicklow: cei tăiaţi sau zgâriaţi de Morrigan sunt însemnaţi pentru moarte — întotdeauna îşi dau duhul înainte de a se împlini un an.

Şi Bill Arkwright chiar a murit în mai puţin de un an, sacrificându-şi viaţa în Grecia, astfel ca Vraciul, Alice şi cu mine să putem scăpa.

Poate că am plătit un preţ prea mare pentru că am avut de-a face cu vrăjitoarea banshee.

Nu rata nicio carte din seria
CRONICILE WARDSTONE

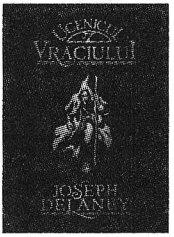

Preţ: 29,90 lei

Preţ: 30,90 lei

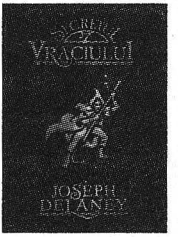

Preţ: 30,90 lei

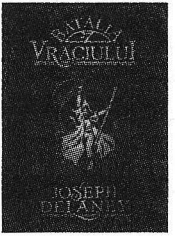

Preţ: 32,50 lei

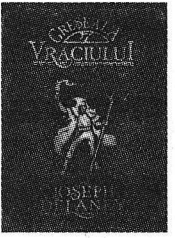

Preţ: 37,50 lei

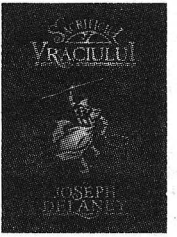

Preţ: 39,90 lei

AVERTISMENT: A nu se citi după miezul nopţii!

www.cronicilewardstone.ro

Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**
Difuzare şi Clubul Cărţii
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti
Tel. 021.319.88.22; 021.319.88.33; 021.319.88.77; Fax: 021.319.88.66
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
www.edituracorint.ro; **www.corintjunior.ro**

Format: 32/70x100; Coli tipo: 7
Tiparul executat la FED PRINT S.A.

JOSEPH DELANEY este un fost profesor de engleză care locuiește în Lancashire, Marea Britanie. Casa lui se află în inima teritoriului duhurilor, iar în satul său sălășluiește un duh rău, numit Cel-care-îți-bate-la-ușă.

Acțiunea din poveștile cu vrăjitoare ale Vraciului se petrece în inima întunecată și bântuită de coșmaruri a Comitatului (Lancashire). Râpa fictivă a Vrăjitoarei, aflată în apropierea descurajantului Deal Pendle, apare în trei dintre povești, pe lângă alte locuri familiare cititorilor seriei: Chipenden (Chipping), Caster (Lancaster), Staumin (Stalmine) și sumbra Mlaștină Anglezarke.

Ilustrațiile copertei: David Wyatt

Avertisment:

A nu se citi

după miezul nopții!

ISBN 978-973-128-324-1

9 789731 283241

www.cronicilewardstone.ro
www.corintjunior.ro

LEDA EDITSERV SRL
Str. București, bl. 711B, ap.16,
Alexandria, Jud. Teleorman
Punct de lucru – Calea Plevnei nr. 145,
sect. 6, București. Tel: 021.319.88.22/33,
0748.808.083; Fax: 021.319.88.66